

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Higgins_Jack-Na_nebezpečné_půdě.pdb

PDB Name: Higgins_Jack-Na_nebezpečné_půdě

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Na nebezpečné půdě

Jack Higgins

PROLOG

ČCHUNG-ČCHING
Srpen 1944

Unavený a na kost promrzlý pilot Joe Caine, poručík britského letectva, zatlačil na řídící páku. Letadlo začalo klesat. Nízké mraky ve výšce tři tisíc stop vystřídal silný déšť.

Douglas DC3, slavná dakota, se prodíral bouřkou a těžkými mračky. Byl to neúnavný a spolehlivý dřič, který používalo jak americké, tak britské letectvo, operující na vzdušných linkách severní Indie, po nichž dopravovalo zásoby Čankajškově čínské armádě.

Na své trase musel zdolat Hump, pro všechny spojenecké vzdušné posádky nejobávanější koridor v Himalájí, proslulý nejhoršími letovými podmínkami na světě.

"Už jsme tady, kapitáne," ozval se druhý pilot. "Přímo před námi. Tři míle."

"Ty líný kůže kašlou jako obvykle na všechno," řekl Caine a měl pravdu. Obyvatelé Čchung-čchingu byli notoricky známí tím, že nerespektovali zatemnění a svítilo se téměř všude.

"Dobrý, tak jsme tady."

"Zpráva z kontrolní věže," zavolal zezadu telegrafista.

Caine si zapnul krátkovlnnou vysílačku a spojil se s věží. "Tady Cukrátko, děje se něco?"

"Přednostní přistání. Zůstaňte ve vzduchu a kružte, prosím," odpověděl neutrální hlas.

"Krucinál," zareagoval Caine naštvaně, "máme za sebou tisíc mil, jsme utahaný, zmrzlý a skoro bez paliva."

"Na pravoboku pod vámi vládní speciál, kružte a potvrďte příjem," řekl hlas nesmlouvavě.

Druhý pilot vyhlédl z okna a otočil se. "Asi pět set stop pod námi, kapitáne. Další dakota. Podle všeho Amík."

"Provedu," řekl Caine unaveně a naklonil stroj do zatáčky.

Muž, který stál před budovou štábu, zíral nahoru do padajícího deště a naslouchal zvukům motoru. Dakota právě přistávala. Měl na sobě uniformu viceadmirála Královského námořnictva a přes záda nepromokavý plášť. Jmenoval se lord Louis Mountbatten a byl bratrancem anglického krále. Tento nositel vysokých vyznamenání a válečný hrdina byl nejvyšším velitelem Spojeneckých sil v jihovýchodní Asii. Americký generál v brýlích s kovovou obroučkou, který vyšel za ním a právě si zapaloval cigaretu, byl "Kyselý Joe" Stilwell, Mountbattenův zástupce a velitel Čankajškova štábu. Hovořil plynule kantonskou čínštinou a byl největším spojeneckým expertem ohledně Číny.

Ted' se opřel o zábradlí. "Tak už je tady, velký předseda Mao."

"Co je s Čankajškem?" zeptal se Mountbatten.

"Vymluvil se na neodkladnou záležitost, prý státní zájem. Louisi, nediv se, on a Mao se nikdy nespojí. Oba chtějí totéž."

"Čínu?"

"Přesně tak."

"Rád bych ti připomněl, že tohle není Pacifik, Joe. V Číně je pětadvacet japonských divizí, které od začátku dubnové ofenzívy vítězí. Ty to přece víš nejlíp. Potřebujeme Maa a jeho komunistickou armádu. To je jednoduchý jako facka."

Pozorovali přistávající dakotu. "Washington prostě soudí, že Čankajšek už dostal dost," řekl Stilwell.

"A co z toho máme my?" zeptal se Mountbatten. "Sedí si na zadku, nehne prstem a schovává si výzbroj i munici na občanskou válku s komunisty. Čeká, až dostanou Japonci ha frak."

"Tu občanskou válku asi vyhraje," řekl Stilwell.

"Vážně si to myslíš?" zavrtěl hlavou Mountbatten. "Víš, pro Západ vypadají Mao a jeho lidi jako agrární revolucionáři, kteří chtějí jen rozdělit půdu mezi venkovany."

"Ty máš jiný názor?"

"Upřímně řečeno si myslím, že jsou to větší komunisti, než Rusové. Myslím, že by mohli po válce vytlačit Čankajška a chopit se moci."

"Zajímavá myšlenka," řekl mu Stilwell, "ale když už mluvíš o přátelství a vlivných lidech, tohle záleží na tobě. Washington v tom odmítá figurovat. Čerstvé zásoby zbraní a munice musí být od vás, ne z amerických zdrojů. My budeme mít po válce dost velké problémy s Japonskem. Čína je vaše dítě."

Dakota zamířila směrem k nim a zastavila. Dva letištní zřizenci přivezli pojízdné schody a přistavili je k východu z letadla.

"Takže si nemyslíš, že požaduju na starém Maovi příliš?"

"Sakra, to ne!" zasmál se Stilwell. "Abych byl upřímnější, Louisi, tak nevím, jestli je to za všechnu tu pomoc, co mu zamýšlíš poskytnout, vůbec dost."

"Lepší než nic, kamaráde, zvláště když to odsouhlasíš."

Dveře se rozlétly a vystoupil mladý čínský důstojník. Po chvilce se objevil Mao Ce-tung a podíval se směrem k nim. Byl oblečen do polní uniformy, měl čepici s rudou hvězdou. Pomalu začal sestupovat po schůdcích.

Předsedovi komunistické strany Číny bylo v té době jedenapadesát, byl skvělý politik, mistr partyzánského vedení války a geniální voják. Se svým zarytým nepřítelem Čankajškem vedl otevřenou

válku, místo aby se s ním spojil proti Japoncům.

V kanceláři štábu zasedl k jednacímu stolu, mladý důstojník se postavil za něho. Po boku Mountbattena a Stilwella stál major britské armády. Levé oko mu kryla černá páska a na baretu měl znak Skotské horské pěchoty. U zdi za ním stál malý desátník v baretu stejného pluku a pod levou paží držel složku v tvrdých deskách.

"Bude mi potěšením tlumočit toto jednání, pane předsedo," řekl Stilwell plyně čínsky.

Mao, který seděl proti němu a tvářil se jako obvykle nevyzpytatelně, promluvil výbornou angličtinou. To se stávalo málokdy. "Generále, máme příliš málo času." Stilwell na něho překvapeně zíral a Mao řekl Mountbattenovi: "Kdo je tenhle důstojník a muž, který ho doprovází?"

Mountbatten odpověděl: "Major Ian Campbell, předsedo, jeden z mých pobočníků a desátník je jeho sluha. Oba patří k pluku Skotské horské pěchoty."

"Sluha?" nechápal Mao.

"Vojenský sluha," vysvětloval Mountbatten.

"Ach, chápu," přikývl Mao s tajemným výrazem a otočil se na Campbella. "Skotská vysočina, že? Zvláštní lidé. Angličané vás zabíjeli a brali vašim lidem půdu, a vy teď pro ně válčíte."

"Jsem Skot z Vysočiny do morku kosti," ozval se Ian Campbell, "a pocházím z tisíc let starého zemanského rodu, co sídlí v Loch Dhu, kde žil můj otec a děd. A když teď Angličané potřebují pomoc, proč ne?"

Mao se usmál a obrátil k Mountbattenovi. "Ten muž se mi líbí. Nepůjčíte mi ho?"

"To není možné, předsedo."

Mao pokrčil rameny. "Tak k věci. Mám málo času. Musím se nejpozději do třiceti minut vrátit do letadla. Co nabízíte?"

Mountbatten střelil očima po Stilwellovi a začal: "Naši američtí přátelé vám a vašim jednotkám nemohou nabídnout zbraně ani střelivo."

"Ale všechno, co potřebuje generalissimus, zajistí, že?" zeptal se Mao.

Zachoval přitom překvapivě klid a Mountbatten pokračoval. "Věřím, že mám řešení. Co kdyby vám každý měsíc britské letectvo dopravilo do Kunmingu deset tisíc tun různých druhů zbraní, munice a tak." Mao si vzal ze staré stříbrné tabatěrky cigaretu a mladý důstojník mu ji zapálil. Předseda vyfoukl dlouhý oblak kouře. "A co bych za tak velkorysou štědrost musel udělat?"

"Něco ano," řekl Mountbatten.

"A co máte na mysli?"

Mountbatten si zapálil cigaretu, popošel k otevřeným dveřím a vyhlédl do deště. Potom se otočil.

"Dohoda o Hongkongu, který je pod britskou správou, vyprší k 1. červenci 1997."

"Ano?"

"Rád bych, abyste ji prodloužil o sto let."

Následovalo dlouhé ticho. Mao se opřel o opěradlo židle a vypouštěl kouř ke stropu. "Příteli, myslím, že ten déšť vám trochu pomátá hlavu. Číně vládne generalissimus Čankajšek, samozřejmě se svolením Japonců."

"Ale Japonci odejdou," řekl Mountbatten.

"A potom?"

V místnosti bylo ticho. Lord Mountbatten se otočil a přikývl hlavou. Desátník srazil podpatky a podal složku majoru Campbellovi. Ten ji otevřel, vyňal dokument a podal ho přes stůl předsedovi.

"To není mezinárodní smlouva, ale úmluva," řekl Mountbatten. "Já ji nazývám Čchung-čchingská dohoda. Když ovládnete Čínu a stvrdíte tu dohodu svým podpisem, prodlouží se britská správa nad Hongkongem o dalších sto let. Za to vám vláda Jejiho Veličenstva poskytne zásobování veškerým vojenským materiálem, který potřebujete."

Mao Ce-tung přečetl dokument a zvedl oči. "Máte pero, lorde Mountbattene?"

Desátník rychle přikročil a nabídl Maovi pero. Ten podepsal. Major Campbell položil na stůl další tři kopie. Mao je opatřil podpisem, stejně jako Mountbatten.

Podal pero zpět desátníkovi a vstal. "Dnes se mi bude dobře usínat," řekl Mountbattenovi, "ale teď už musím jít."

Zamířil ke dveřím a Mountbatten řekl: "Moment, pane předsedo, zapomněl jste svou kopii dohody." Mao se otočil. "Později," odpověděl, "až ji podepíše Churchill." Mountbatten překvapeně vzhlédl. "Churchill?" "No jistě. Přirozeně, že by to nemělo zdržet dodávky zbraní, ale vážně se těším, až dostanu svou kopii s jeho podpisem. Je to snad problém?" "Ne." Mountbatten se vzpamatoval. "Ne, jistěže ne." "Dobrá. A teď musím jít. Mám práci, pánové." Vyšel na plochu a následován mladým důstojníkem nastoupil do dakoty. Dveře letadla zapadly, motory zaburácely a Stilwell vyprskl smíchy. "Bůh mě netrestej, ale tohle byla nejpodivnější schůzka, kterou jsem kdy zažil. On je vážně třída. Co s tím hodláš dělat?" "Pošlu tu zatracenou věc do Londýna, Churchillovi k podpisu. Iane, dávám ti šanci povečeřet v hotelu Savoy. Chci, abys co nejdříve odletěl do Londýna s mou depeší pro předsedu vlády. Nepřistává další letadlo?" "Ano, pane, dakota z Assamu." "Dobře. Naříd'te, aby natankovala a znovu vzlétla." Mountbatten se podíval na desátníka. "Tannera si můžete vzít s sebou." "Díky, pane." Campbell srovnal papíry a vložil je do složky. "Tři kopie," řekl Mountbatten. "Jedna pro Maa, další předsedovi vlády a třetí prezidentu Rooseweltovi. Nepodpisoval jsem čtyři?" "Dovolil jsem si udělat jednu navíc, pane, pro případ nehody," řekl Campbell. "To je chytré, Iane," přitakal Mountbatten. "Šťastnou cestu. Jen jedna noc v hotelu Savoy a rovnou zpět." "Jistě, pane." Campbell zasalutoval a vyšel, následován Tannerem. Stilwell si zapálil. "Divnej patron, ten Campbell." "Přišel o oko u Dunkerque," řekl Mountbatten. "Dostal Válečný kříž. Nejlepší pobočník, co jsem kdy měl." "A co ty nesmysly o zemanském původu a sídle Loch Dhu? Vy Angláni jste vážně cvoci." "Ale Campbell není Angličan, je Skot a navíc horal z Vysočiny. Jako nižší šlechtic z Loch Dhu je hlavou sekty klanu Campbellů. Joe, tahle tradice existovala už před vyloděním Vikingů v Americe." Popošel ke dveřím a vyhlédl do hustého deště. Stilwell šel za ním. "Vyhraje, Louisi?" "Ano," přikývl Mountbatten. "Ale mám starosti, co přijde potom."

V Campbellově ubikaci balil Tanner s vojenskou důkladností majorův kufr, zatímco se jeho nadřízený holil. Ti dva spolu byli už od chlapeckých let, kdy Tannerův otec sloužil v Loch Dhu jako hajný. Společně absolvovali i otřesnou zkušenost u Dunkerque. Když se potom Campbell stal pobočníkem lorda Mountbattena v Londýně, vzal si k sobě desátníka jako vojenského sluhu. Následoval přesun na velitelství jednotek, operujících v jihovýchodní Asii. Ale i tady bral Jack Tanner, držitel vojenského vyznamenání za statečnost, Campbella jako svého lenního pána. Major vyšel z koupelny a utíral si ruce. Upravil si černou pásku na oku, přihladil vlasy a oblékl župan. "Máš ten kufřík, Jacku?" Tanner ho zvedl. "Dokumenty jsou uvnitř, lorde." Když byli sami, vždy Campbella tituloval. "Otevři to a vydej tu čtvrtou kopii." Tanner poslechl a podal mu ji. List papíru měl hlavičku Vrchního velitelství spojeneckých sil v jihovýchodní Asii. Mao ho podepsal vedle Mountbattenova podpisu nejen latinkou, ale i čínsky. "Tady je to, Jacku," řekl Campbell a přeložil dokument. "Kus historie. Jestli Mao zvítězí, Hongkong zůstane Britům až do 1. července 2097." "Myslíte, že k tomu dojde, lorde?" "Kdo ví. Napřed musíme vyhrát válku. Podej mi mou bibli, ano?" Tanner přistoupil ke komodě, na které ležely osobní věci. Bible byla asi patnáctkrát deset centimetrů velká, ozdobená stříbrným reliéfem Keltského kříže. Byla velmi stará. Campbellové ji nosili do války již

několik staletí. Našla se v kapse majorova předka, který padl v oddílech prince Charlieho u Cullodenu. Znovu byla nalezena na těle jeho strýce, který padl na Somě v roce 1916. Ian Campbell měl bibli stále a všude s sebou.

Tanner ji otevřel. Uvnitř, pod stříbrným krytem, byla malá skrýš. Campbell složil kopii dohody, vsunul ji do tajné přihrádky a přiklopil víčko.

"Přísně tajné, Jacku, víme o tom jen ty a já. Přísahěj."

"Přisahám, lorde. Mám ji přibalit do kufru?"

"Ne, vezmu si ji do pouzdra na mapy." Ozvalo se zaklepání na dveře, Tanner šel otevřít a vstoupil poručík letectva Caine. Nesl těžké letecké bundy a vysoké boty.

"Tohle budete potřebovat, pane. Pravděpodobně poletíme přes Hump ve výšce dvaceti tisíc stop. Tam nahoře zatraceně mrzne."

Mladík vypadal unaveně, tmavé kruhy pod očima. Campbell řekl: "Mrzí mě to, vím, že jste právě přistáli."

"To je v pořádku, pane. Mám s sebou druhého pilota, důstojníka Giffarda. Můžeme se střídát. Máme i navigátora a telegrafistu. Zvládneme to." Usmál se. "Lordu Mountbattenovi se dá těžko odmítnout. Celou cestu do Dillí na jeden záťah."

"Správně. A pak dál do Londýna."

"Už aby to radši bylo za námi." Caine otevřel dveře a podíval se do deště. "Nikdy nepřestane, co? Hrozná země. Uvidíme se v letadle, pane," dodal a vyšel ven.

"Tak jdem na to, Jacku," řekl Campbell.

Nazuli si teplé boty a oblékli těžké kožesinové bundy. Když byli hotovi, vzal Tanner oba vojenské kufrы. "Přijdu hned, Jacku."

Tanner odešel a Campbell se rozhlédl po místnosti, nasadil si vojenskou čepici a vzal bibli, kterou vložil do pouzdra mezi mapy. Bylo to divné, ale cítil se nesmírně unaveně. Jako kdyby něco definitivně končilo. Jeho skotská krev znovu promluvila. Setřásl ze sebe nepříjemný pocit, prudce se otočil a vyšel do deště za Tannerem, který mířil k dakotě.

Z Čchung-čchingu do Kunmingu to bylo čtyři sta padesát mil. Tam znovu natankovali a čekal je nejnebezpečnější úsek letu, pět set padesát mil nad Humpem až do Assamu.

Podmínky byly otřesné - silný déšť a bouře, prudká turbulence hrozila roztrhnout letadlo. Několik set posádek zahynulo v průběhu posledních několika let právě v téhle oblasti. Campbell dobře věděl, že tahle trasa je nejriskantnější ze všech pravidelných linek spojeneckého letectva. Přemýšlel, proč se někteří letci dobrovolně hlásí ke službě v tomhle koridoru. Snažil se i usnout, ale bezvysledně. V Assamu doplnili palivo.

Do Dillí jim zbývalo dalších jedenáct set mil, ale podmínky letu se naprosto změnily. Obloha byla modrá, velké horko a téměř bezvětrí. Dakota setrvala na tisíci stopách. Caine přenechal pilotáž Giffardovi, odešel dozadu a pokusil se na pár hodin usnout.

Campbell lehce dřímá a probudil se, až když radista zatřásl Caineho za rameno. "Za patnáct minut jsme v Dillí, kapitáne."

První pilot vstal, zažíval a usmál se široce na Campbella. "Tenhle úsek je pohoda, co?"

Když se Caine otočil a zamířil do pilotní kabiny, ozval se výbuch. Z motoru na levoboku vylétaly kusy kovu, vrtule se přestala otáčet a zahalila se hustým černým kouřem. Dakota se naklonila, Caine upadl a stroj se začal střemhlav řídit dolů. Odstředivá síla mrštila Campbellem o přepážku kabiny s takovou razancí, že málem ztratil vědomí a nechápal, co se to vlastně stalo. Bylo to jako děsivý sen, svět se kolem něho hroutil. Potom přišel strašlivý náraz, ucítil ještě pach spáleniny a zaslechl lidský křik.

Uvědomil si, že je ve vodě. Když se pokusil zaostřit oči, zjistil, že ho Tanner vleče rýžovým polem. Měl položené oči a zkrvavenou tvář. Desátník ho vytáhl na hráz, otočil se a pospíchal po kolena ve vodě zpět k hořící dakotě. Když byl asi v polovině cesty, letadlo rozmetl mohutný výbuch.

Všude kolem létaly vzduchem střepiny a úlomky. Tanner se otočil a unaveně se vracel. Vytáhl majora ještě výš na hráz a sáhl po tabatěrce. Když si zapaloval cigaretu, ruka se mu trásla.

"Vyvázli jsme?" zachrčel Campbell.

"Vypadá to tak, lorde."

"Panebože," major si přejel rukama po hrudi, "bible," zašeptal.

"Bez starosti, lorde. Postarám se o ni."

Tanner ji vytáhl z pouzdra na mapy, ale Campbell už nic neviděl, ani neslyšel. Obklopila ho černočerná tma.

V Čchung-čchingu Stilwell a Mountbatten sledovali na mapě postup Japonců, kteří už obsadili většinu spojeneckých letišť ve východní Číně.

"Měl jsem za to, že válku vyhrájeme," řekl Stilwell.

Mountbatten se smutně pousmál. "Já taky."

Za nimi se otevřely dveře a vstoupil pobočník s telegramem v ruce. "Promiňte, že ruším, ale je tu spěšná zpráva z Dillí."

Mountbatten přečetl depeši a tiše zaklel. "V pořádku, můžete jít."

Pobočník odešel a Stilwell řekl: "Špatné zprávy?"

"Campbellově dakotě vypověděl jeden motor, nouzově přistála nedaleko Dillí a okamžitě se vznítla.

Měla na palubě všechny dokumenty a mé depeše."

"Campbell je mrtev?"

"Ne, ten desátník ho stačil vytáhnout. Jinak celá posádka zahynula. Vypadá to, že Campbell utrpěl těžké zranění mozku. Je v hlubokém bezvědomí."

"Doufejme, že se z toho dostane. Každopádně je smůla, že tvoje Čchung-čchingská dohoda skončila v plamenech. Co budeš dělat? Pokusíš se, aby Mao podepsal novou?"

"Pochybuju, že se k němu znovu dostanu tak blízko. Vždycky jsem si říkal, lepší něco než nic, ale nikdy jsem si vlastně od toho moc nesliboval. Podle mojí zkušenosti, ti Čňan většinou druhou šanci nedá."

"Souhlasím s tebou," ozval se Stilwell. "Ten mazanej starej parchant už možná lituje, že vůbec něco takovýho podepsal. Ale co bude s jeho dodávkami?"

"Dostane je, protože chceme, aby byl na naší straně proti Japoncům. Ta záležitost s Hongkongem nikdy nebyla seriózní, Joe. Myslel jsem si, že by se z toho mělo něco vyrazit. Hongkong - to bylo jediné, co mě a předsedu vlády napadlo. Už toho nechme, jsou tu daleko závažnější věci." Přistoupil zpět k mapě na zdi. "Teď mi přesně ukaž, kam se dostaly předsunuté oddíly Japonců."

1993

LONDÝN

JEDNA

Norah Bellová vystoupila poblíž St James Stairs na Wapping High Street z taxíku a zaplatila řidiči.

Plnoštíhlé tmavovlasé děvče v kožené bundě a těsné černé minisukni odkráčelo v kotníčkových botách

na vysokých podpatcích. Taxikář sledoval, jak roztáhla v silném dešti deštník, hluboce si povzdechl a odjel.

Zastavila se na prvním rohu a koupila Evening Standard. Titulní strana byla věnována jediné věci, návštěvě amerického prezidenta v Londýně, kde se má setkat s izraelským a britským předsedou vlády a jednat o situaci v Palestině. Přeložila noviny, dala si je do podpaží a na rohu další ulice zamířila dolů k Temži.

Mladík, který stál v protějších dveřích, byl asi osmnáctiletý, měl šněrovací vysoké boty, džínsy a obnošenou leteckou bundu. Náušnice v nose a na předloktí vytetovaný hákový kříž byly typickým znakem příslušníka pouličního gangu, jehož členové se potloukají městem a hledají svou oběť. Dívka vypadala na snadnou kořist a on za ní rychle vyrazil. Když k ní doběhl, popadl ji zezadu a jednou rukou jí ucpal ústa. Nevzpírala se, zůstala naprosto klidná, což už mu mělo něco naznačit. "Dělej, co ti řeknu, a já ti neublížím."

Zatlačil ji do krytého vchodu opuštěného skladiště a přitlačil se na ni. "Mě k tomu nutit nemusíš."

K jeho překvapení ho hned políbila a vjela mu jazykem do úst. Svírala stále ještě deštník, druhou rukou sjela dolů a hladila ho v rozkroku.

"To je soda," zasténal, políbil ji nevěřicně znovu a měl dojem, že se její ruka snaží uvolnit sukni.

Konečně to nahmatala. Vystřelovací nůž, schovaný pod punčochovými kalhotami. Ostří vyskočilo a prořízlo mu tvář od koutku oka až k bradě.

Zaječel a padl na záda. "Chceš ještě?" řekla klidně a tiskla mu špičku nože pod bradu.

Takový strach ještě nikdy nezažil. "Ne, proboha ne!"

Otřela čepel o jeho bundu. "Tak zmiz."

Vyběhl do deště a s kapesníkem na ráně se klopýtavě otočil. "Ty čubko! Za tohle tě sejmu."

"Nepovídej." Její přízvuk byl jednoznačně irský, ulsterský. "Najdi si co nejrychlejc nejbližší ambulanci, nech se ošetřit a celou tu věc si zapiš za uši."

Sledovala, jak odchází, zatáhla nůž a vrátila ho tam, kde byl. Potom se otočila a pokračovala dolů podél nábřeží k Temži. Konečně zastavila před starým překladištěm a vešla malou brankou vedle hlavního vchodu.

Na nádvoří byla téměř tma, ale opodál svítila prosklená kancelář, do které se šlo po dřevěném schodišti. Když se vydala tím směrem, vynořil se ze stínu snědý mladík s pistolí v ruce.

"A kterej vy jste?" zeptala se.

V otevřených dveřích se objevil malý rozcuchaný muž v námořnické bundě. "Jsi to ty, Norah?"

"A kdo jinej?" odpověděla. "Tohle je tvůj kámoš?"

"Ali Halabi, seznam se s Norah Heliovou. A pojďte nahoru."

"Promiňte," řekl Arab.

Ignorovala mladého muže, který z těsné blízkosti uznale sledoval vlnění boků v těsné sukni, a vystupovala po schodišti.

Když vešla do místnosti, muž v bundě jí položil ruce na ramena. "Ať mě bůh netrestá, ale vypadáš k nakousnutí." Políbil Norah lehce na rty.

Položila deštník na stůl a sáhla do kabelky pro cigarety.

"Nech si ty lichotky, Aherne. Znáš tě už dost dlouho."

Dala si cigaretu do úst, Arab rychle vytáhl zapalovač a nabídl jí oheň. Otočil se k Michaelu Ahernovi.

"Dáma patří k tvé organizaci?"

"Sakra, s Irskou republikánskou armádou nemám nic společného," ohradila se. "My jsme protestanti, pane, jestli víte, co to znamená."

"Norah se mnou byla v Ulsterských dobrovolnících a pak v Rudé ruce Ulsteru," řekl Ahern. "Dokud jsme nemuseli zmizet."

Norah se přihroube zasmála. "Dokud nás nevyhodili. Byla to banda starejch bab. Na jejich vkus jsme zabili moc katolíků."

"Chápu," řekl Ali Halabi. "Jdete po katolících nebo po IRA?"

"To je prašť jako uhod'," řekla. "Jsem z Belfastu, pane Halabi. Můj otec byl profesionální voják a zabili ho ve válce o Falklandy. Mojí mámu, malou ségru i dědu, celou mou rodinu roztrhala v osmdesátém

šestým bomba, kterou narafočila IRA. Dá se říct, že si vod tý doby chladím žáhu."

Dole se ozvalo klapnutí branky. Ali vytáhl z kapsy pistoli a Ahern přistoupil ke dveřím. "Jsi to ty, Billy?"
"Jako vždycky."

"Že by to byl Billy Quigley?" ozvala se Norah.

"Kdo jinej?" Ahern se obrátil k Alimu. "Další vyhozenej z Rudý ruky. Billy a já jsme spolu pobyli nějakěj čas ve vězení v Maze."

Quigley byl drobný šlachovitý chlapík v starém přšiplášti. Měl proplešatělé světlé vlasy a ustaranou tvář, která ho dělala starším než byl.

"Jéžíš, jsi to ty, Norah?"

"Nazdar, Billy."

"Dostals mou zprávu?" zeptal se Ahern.

"Jo, stavuju se často večer u Williama v Kilburnu."

"Kilburn je něco jako malý Irsko v Londýně," vysvětloval Ahern Alimu. "Je tam spousta dobřejch irskejch hospod, katolickejch i protestantskejch. Mimochodem, tohle je Ali Halabi z Iránu."

"Tak o co se vlastně jedná?" zeptal se Quigley.

"Vo tohle," ukázal Ahern na novinový titulek Evening Standardu, oznamující příjezd prezidenta USA. "Ali tady zastupuje skupinu iránských fundamentalistů, kteří si říkají Boží armáda. Ti naprosto odmítají Arafatovu úmluvu s Izraelem o novém statutu Palestiny. A ještě víc jsou proti tomu, že celému paktu chce požehnat Bílý dům."

"Ták?" ozval se Quigley.

"Mám v tomhle voboru určitou pověst a tak mi nabídl, abych prezidenta tady v Londýně zlikvidoval."

"Za pět milionů liber," přerušil Aherna Halabi. "Na to nezapomínejte."

"Polovina z toho už je na depozitním účtu v Ženevě," usmál se Ahern. "To by IRA koukala, vid', Billy?"
Quigley zbledl. "Americkýho prezidenta? To si netroufneš."

Norah se drsně rozesmála. "Troufne, on jo."

Ahern se k ní obrátil. "Jdeš do toho se mnou, děvče?"

"Něco takovýho si nenechám ujít ani omylem."

"A ty, Billy?" Quigley si váhavě olízl suché rty a mlčel.

Ahern mu položil ruku na rameno. "Pojedeš v tom, nebo ne, Billy?"

Quigley se najednou usmál. "Proč ne. Stejně umřu, ale jen jednou. Jak to uděláme?"

"Pojďte dolů, něco vám ukážu."

Ahern je vedl po schodech a dole rozsvítil světlo. V rohu stálo auto. Stáhl z něj plachtu a objevila se šedá dodávka s nápisem British Telecom.

"Kde jsi to, k sakru, sehnal?" ozval se Quigley.

"Jeden chlápek to pro mě šlohnul před čtvrtrokem. Původně jsem ho chtěl nechat nacpaný semtexem před jednou z těch katolickejch hospod' v Kilburnu a poslat ty bastardy do pekla, ale pak jsem se rozhod počkat na něco pořádně velkého." Ahern se samolibě usmál. "A už je to tady."

"Ale jak to chceš provést?" naléhal Ali.

"Těchhle dodávek jezdí po Londýně stovky a parkujou všude bez problémů, dokud technici nevylezou z kabelový šachty."

"Jo?" ozval se Quigley.

"Neptejte se jak, ale získal jsem informace o časovém rozvrhu prezidentské návštěvy. Zítra v deset dopoledne opustí ambasádu v Grosvenor Square a jede do Downing Street číslo deset. Pojedou do Park Lane a zahrnou na Constitution Hill vedle Green Park."

"Jsi si tím jistej?" zeptala se Norah.

"Vždycky tak jedou, zlato, věř mi." Ahern se podíval na oba muže. "Vy dva, v kombinézách Telecomu, který jsou v autě, budete parkovat v polovině cesty podél Constitution Hill. Tam, co je ten mohutnej buk. Nemůžete ho minout. Jak říkám - zaparkujete, zvednete víko kabelový šachty a rozestavíte dopravní značky. Budete tam v devět třicet. V devět pětáctýřicet půjdete skrz Green Park k Piccadilly. Tam jsou pánský záchodky, kde se zbavíte kombinéz."

"A co potom?" ozval se Ali.

"Budu čekat s Norah v autě na klíčový okamžik. Až se prezidentská kolona přiblíží k dodávce Telecomu, odpálím dálkovým ovladačem nálož." Usmál se. "Spolehněte se, že to klapne. Pravděpodobně zabijeme všechny v koloně vozů."

Nastalo hrobové ticho. Norah a Quigley zbledli posvátnou hrůzou. "Ty hajzle," zašeptala.

"Myslíš, že to vyjde?"

"Jasně."

Obrátil se k Alimu. "A ty? Jdeš do toho?"

"Je to pro mě čest, pane Ahern."

"A ty, Billy?"

"Na tohle léta nezapomenou," řekl Quigley.

"Jseš prima chlap, Billy." Ahern se podíval na hodinky. "Je sedm, něco bych pojed. Co ty, Norah?"

"Fajn," řekla.

"Dobrá. Odvezu teď dodávku Telcomu pryč a už se sem nevrátím. Vás dva naložím zítra v devět ráno. Počkáte u brány do parku naproti Marlborough Road. Přijdete tam každé zvlášť. Norah pojed v autě za mnou. Vy dva převezmete dodávku a my pojedem za vámi. Máte otázky?"

Ali Halabi byl jako u vytržení. "Nemůžu se dočkat."

"Dobrá, teď jdi. Odejdem jeden po druhém." Arab vyšel a Ahern přistoupil ke Quigleyovi a napřáhl ruku. "Pořádný sousto, Billy, co?"

"Největší, Michaeli."

"Dobře, my už pojedem. Otevři nám hlavní bránu a nezapomeň zhasnout světla, až budeš odcházet."

Norah se posadila na sedadlo spolujezdce, ale Ahern zavrtěl hlavou. "Přesuň se dozadu a podej mi jednu tu oranžovou bundu. Nesmíme vzbudit podezření. Kdyby tě zahlídli poldové, mohli by bejt zvědaví."

Bunda měla na zádech výrazný nápis British Telecom. "Tohle fakt nikoho zajímat nebude," poznamenala.

Rozesmál se, vyjel do ulice a zamával na Quigleyho, který za nimi zavřel bránu. Popojel jen pár metrů, zahrnul do proluky a vypnul motor.

"Co se děje?" zeptala se.

"Uvidíš. Pojď za mnou a ani muk."

Otevřel tiše branku a vešel do dvora. Quigley byl v kanceláři a s někým mluvil. Když došli pod schodiště, slyšeli zřetelně každé jeho slovo.

"Ano, s generálem Fergusonem. Je to velmi naléhavé." Následovala pauza. "Tak mě spoj, ty blbe, jde o život!"

Ahern vytáhl z kapsy walthera, stoupal do schodů a šrouboval na zbraň tlumič. Norah se držela za něj. Dveře byly otevřené a Quigley seděl na okraji stolu.

"Generál Ferguson?" řekl rychle. "Tady Billy Quigley. Říkal jste volat, jen když bude něco velkého."

Tohle je přesně ten případ. Michael Ahern a ta čubka Norah Bellová, spolu s nějakým Íráncem Ali Habalim se zejtra chystaj vyhodit do luftu amerického prezidenta." Pauza. "Ano, předpokládaj, že v tom jedu s nima. Jo, a proto..."

"Billy, hochu," ozval se Ahern, "to je od tebe vážně ošklivý." Když se Quigley otočil, střela ho zasáhla přímo mezi oči.

Tělo upadlo za stůl a Ahern zvedl sluchátko. "Jste tam, generále? Tady Michael Ahern. Budete potřebovat nového práškače." Zavěsil, zhasl světla a otočil se k Norah. "Půjdem, zlato."

"Tys věděl, že je to krysa?"

"Jo. Napadlo mě to, už když ho předčasně pustili z věznice v Maze. Původně přece dostal doživotí. Museli mu ten kšeft nabídnout už tam."

"Ten špinavěj parchant," vyprskla. "Teď je všechno v hajzlu."

"Vůbec ne. Koukni, Norah, všechno běží přesně podle mého plánu." Otevřel dveře dodávky a pomohl jí dovnitř. "Zajdeme něco zakousnout a já ti přitom řeknu, jak prezidenta dostaneme."

Pod tlakem stoupající vlny terorismu ustavil v roce 1972 britský předseda vlády malou elitní zpravodajskou skupinku, které se mezi profesionály začalo poněkud ironicky říkat soukromá armáda předsedy vlády. Ta byla služebně podřízena výhradně jemu.

Vedl ji od jejího založení generál Charles Ferguson, který sloužil už mnoha předsedům vlády a nikdy nepatřil k žádné politické straně. Měl kancelář ve třetím patře Ministerstva obrany s výhledem na Horseguards Avenue.

Když telefonoval Quigley, bylo sice už pozdě, ale generál stále ještě pracoval. Měl na sobě tvídové sako, vypadal trochu neupraveně, stál u okna a díval se ven. Někdo zaklepal na dveře.

Ženě, která vešla, bylo necelých třicet. Měla na sobě žlutohnědý kalhotový kostým vynikajícího střihu a brýle s černými rohovinovými obroučkami, které kontrastovaly s rusými vlasy barvy mědi. Vypadala jako špičková sekretářka, nebo asistentka, ale ve skutečnosti byla vrchní policejní inspektorkou zvláštního oddělení Scotland Yardu. Dočasně zaujala místo po své předchůdkyni, která zahynula při výkonu povolání. Jmenovala se Hannah Bernsteinová.

"Děje se něco, generále?"

"Dá se to tak říct. Když jste pracovala ve Scotland Yardu na protiteroristickém, nenarazili jste tam někdy na jméno Michael Ahern?"

"Irský terorista a ultraprotestant. Nebyl v Rudé ruce Ulsteru?"

"A Norah Bellová?"

"Ach, ano," pokračovala Hannah Bernsteinová. "Moc smutná firma."

"Měl jsem dobře utajeného informátora jménem Billy Quigley. Právě mi volal, že ten Ahern zesnoval komplot. Zítra chce vyhodit do povětří amerického prezidenta. Snažil se Quigleyho najmout. Jede v tom ještě Bellová a nějaký Íránec Ali Halabi."

"Promiňte, ale já vím, kdo je Halabi. Patří k Boží armádě, zarytě fundamentalistické skupině, která odmítá Izraelsko-Palestinskou dohodu."

"Vážně? To je zajímavé," řekl Ferguson. "A ještě zajímavější je, že Quigley byl zastřelen, když mi předával informace. Ahern měl tu drzost, že zvedl telefon, představil se a řekl, že si mám sehnat nového udavače."

"Pěkný bastard, pane."

"To je pravda. Každopádně informujte všechny. Protiteroristické oddělení Scotland Yardu, MI 5 a ochranu na americkém velvyslanectví, včetně prezidentovy tělesné stráže."

"Provedu, pane."

Zamířila ke dveřím. "Ještě něco. Chci na tuhle věc Dillona."

Otočila se. "Dillona, pane?"

"Seana Dillona. Nedělejte, že nevíte, koho myslím."

"Pane, já znám jen toho Seana Dillona, který byl nejobávanějším mužem v řadách IRA. V únoru devadesátého prvního během války v zálivu se pokusil zlikvidovat předsedu vlády."

"A málem se mu to povedlo," dodal Ferguson. "Ale teď pracuje pro naše oddělení, vrchní inspektorko, tak toho využijeme. Nedávno na rozkaz ministerského předsedy splnil nejtěžší úkol, který zachránil královskou rodinu doslova před katastrofou. Potřebuji Dillona, tak ho najděte. Teď můžete jít."

Ahern měl ateliérový byt v bývalém skladišti vedle průplavu v Camdenu. Zaparkoval dodávku Telecomu v garáži a vyjel s Norah nahoru starým nákladním výtahem. Ateliér byl zařízený skromně. Na vyhlazené a nalakované prkenné podlaze sem tam ležel koberec, bylo tu i několik mohutných pohovek. Obrazy na stěně byly velmi moderní.

"Pěkný, ale to není tvoje, co?"

"Ne, mám to na šest měsíců pronajatý."

Otevřel barovou skříňku, našel láhev Jamesonovy irské whisky a nalil trochu do dvou sklenic. Jednu jí nabídl a otevřel dveře na malý balkon, odkud byl výhled na průplav.

"Tak jak to vidíš, Michaeli? Myslím, že s tím vyhozením prezidenta do luftu na Constitution Hill nemáme moc šanci. Teď už ne."

"Ani na vteřinu jsem si nemyslel, že máme. Norah, ty nevíš, že moje levá ruka nikdy neví, co dělá pravá?"

"Nechápu, co tím myslíš."

"Po Billovu telefonátu budou zejtra jako na trní. A teď sleduj moje úvahy. Když zjistíš, že ten pokus o atentát nevyšel, každému z nich se nesmírně uleví, zvlášť když najdou to, co tam zbyde po Halabim."

"Pokračuj."

"Nebud'ou ve stejnej den počítat s dalším pokusem, na úplně jiným místě."

"Panebože, tys to naplánoval předem a zneužilš Quigleyho."

"Ubohej hlupák," Ahern se napil znovu whisky. "Jakmile to zítra bouchne, budou si myslet, že maj vstáráno, ale v tom se šeredně zmejelej. Večer v půl osmé se prezident, předseda vlády a vybraní hosti sejdou na parníku Jersey Lily, který kotví na nábřeží v Chelsea. Budou popíjet koktejly a bavit se, a loď zatím popluje po Temži kolem Parlamentu a přistane ve Westminsterském přístavu. Pohoštění a servis má na starosti firma Orsini, která nás najme jako obsluhu." Otevřel zásuvku a vytáhl d'va průkazy. "Já se jmenuju Harry Smith - jsem milý a neškodný. Všimni si falešného knírku a brýlí. To zařídím později."

"Mary Huntová," přečetla Norah. "To zní dobře. Odkud máš mou fotku?"

"Tady někde se povalovala. Dal jsem ji známému fotografovi, kterej to zretušoval a přidal brejle.

Koktejlparty se má konat na přední palubě, když vyjde počasí."

"A co zbraně? Jak projdeme skrz ochranku?"

"O to je postaráno. Jeden můj člověk byl do včerejška členem lodní posádky. Schoval nám dva walthery s tlumičema na dně protipožárního vědra s pískem, co stojí na pánské toaletě. Samozřejmě až po bezpečnostní prohlídce."

"To je mazaný."

"Nejsem sebevrah, Norah, chci to přežít. Zasáhneme z horní paluby. S tlumičema to nebude slyšet. Až klesne, bude to vypadat jako srdeční záchvat."

"A co bude s náma?"

"Loď má na zádi nafukovací člun. Můj člověk všechno přichystal. Má přívěsný motor. V tom zmatku do něj skočíme a poplujeme na druhý břeh řeky."

"Jen jestli ten zmatek bude dost velkej."

"V životě nikdy není všechno perfektní. Jdeš do toho se mnou?"

"Jasně," řekla. "Až do konce, Michaeli, ať se stane, co se stane."

"Hodná holka." Objal ji rukou kolem ramen a sevřel. "Nepůjdem teď něco sníst? Mám hlad jako vlk."

DVĚ

"Vskutku zvláštní člověk, ten Sean Dillon," poznamenal Ferguson.

"Zvláštní? To je slabé slovo, pane," ozvala se Hannah Bernsteinová.

Seděli na zadním sedadle Fergusonova daimleru a proplétali se hustým provozem West Endu.

"Narodil se v Belfastu, ale matka zemřela při porodu. Otec přijel pracovat do Londýna, takže chlapec chodil do školy tady. Neuvěřitelný herecký talent. Rok studií na Královské akademii dramatického umění a pár rolí v Národním divadle. Má také talent na jazyky. Ovládá snad všechny, od irštiny až po ruštinu."

"To je jistě pozoruhodné, pane, ale skončilo to střelením lidí ve jménu Prozatímního křídla Irské republikánské armády."

"Ano, jistě. Ale tam se dostal, protože jeho otec se na návštěvě Belfastu náhodně připltl do přestřelky a byl zabit britskou vojenskou hlídkou. Dillon učinil přísedný slib, absolvoval rychlokurs zacházení se zbraněmi v Libyi a nikdy se neohlédl zpět."

"Proč ten ostrý přechod z IRA na mezinárodní scénu?"

"Deziluze a rozčarování. Když to musí být, Dillon je naprosto nelitostný a bezohledný. V životě dokázal zabít mnohokrát, ale ty zákerné bomby, co vraždí ženy a děti? Řekněme, že to není jeho styl."

"Pokoušíte se mi snad naznačit, že v něm je něco morálního?"

Ferguson se zasmál. "Určitě nikdy nekalkuloval na vítězství. Pracoval pro Palestince, ale také pro Izrael jako profesionální potápěč."

"Samozřejmě za peníze."

"Přirozeně. Náš Sean zbožňuje dary života. Za pokusem vyhodit do povětří Downing Street byly peníze od Saddama Husseina. A o osmnáct měsíců později letěl v malém letadle s léky pro bosenské děti do Sarajeva, naprosto zadarmo."

"Co se to stalo? Že by k němu z mraků promluvil pánbůh?"

"A záleží snad na tom? Srbové ho dostali a vypadalo to s ním bledě. Jednal jsem s nimi a zachránil ho před popravčí četou. Když se vrátil, přišel za mnou s tím, že chce zapomenout na dřívější neshody a pracovat pro mě."

"Promiňte, pane, ale to, co bylo, se přece nedá nikdy smazat a začít znovu s čistým štítem."

"Má drahá vrchní inspektorko, v naší práci je mnoho příležitostí, kdy je užitečné udělat kozla zahradníkem. Když budete i nadále pracovat pro mě, musíte se tuto myšlenku naučit využívat." Vyhlédl z okna, právě když zabočovali do Grafton Street. "Jste si jistá, že tam bude?"

"Tak mi to řekli, pane. Jeho nejoblíbenější restaurant."

"Výborně," ozval se Ferguson. "Pořádně mi vyhládlo."

Sean Dillon seděl u baru Mulliganovy irské restaurace a měl před sebou tučt ústřic a polovinu lahve šampaňského. Sytil se dobrotami a přitom nahlížel do večerníku. Byl to malý muž, asi sto šedesát pět centimetrů vysoký a měl vlasy tak světlé, že se zdály téměř bílé. Oblečen byl do tmavých manšestrových džínů a letecké bundy s bílou šálou kolem krku. Nejpozoruhodnější byly jeho oči. Průzračné a bezbarvé jako voda, co teče po kameni. Druhým nepřehlédnutelným rysem jeho osobnosti byl neustálý, lehce ironický úšklebek člověka, který nebere život příliš vážně.

"Tak tady ho máme," ozval se Ferguson.

Dillon zvedl oči a zasténal. "Dneska večer se jeden nikde neschová." Mladá servírka přistoupila blíž a Dillon jí irsky řekl: "Ten fajnověj pán je sice Anglán, děvče, ale matku - Bůh jí žehnej - měl Irku, takže mu dej taky ústřice a Guinnessův ležák."

Děvče se na něho zamilovaně usmálo a odešlo. Ferguson se posadil a Dillon se podíval na Hannah Bernsteinovou. "A kdopak jste vy, slečno?"

"To je vrchní inspektorka Hannah Bernsteinová ze Zvláštního oddělení Yardu, moje nová asistentka, takže se ji nepokoušej zkorumpovat."

"Tak kde mám to pivo?"

Hannah byla celá nesvá, když se Dillon postavil a usmál se na ni tak vřele a kouzelně jako ještě nikdo. Úsměv úplně změnil jeho osobnost. Čekala setkání s někým nepříjemným, ale teď...

Vzal ji za ruku. "A co dělá hezká židovská dívka v téhle hrozné společnosti? Dáte si sklenku šampaňského?"

"Myslím, že ne. Jsem ve službě." Trochu znejistěla a posadila se.

Dillon přistoupil k baru, vzal sklenku a nalil do ní šumivé víno. "Kdo je znaven šampaňským, je znaven životem."

"Takových nesmyslných průpovědek je spousta," odpověděla Hannah, ale sklenku přijala.

Ferguson se rozesmál. "Dej si pozor, Dillone, před rokem dostala v supermarketu ozbrojeného grázla, když vybral pokladnu. Měl smůlu, že zrovna ten týden pracovala pro americkou ambasádu a měla v kabelce Smith & Wessona."

"Přesvědčila jste ho o nevhodnosti jeho počínání?" řekl Dillon.

Přikývla. "Tak nějak."

Objevily se Fergusonovy ústřice a pivo. "Máme problém, Dillone, velké nepříjemnosti. Povězte mu to, inspektorko."

V několika krátkých větách mu řekla všechno. Když skončila, vzal si ze stříbrné tabatěrky cigaretu a zapálil si staromódním zapalovačem. "Tak co si o tom myslíte?" zeptala se. "Na beton víme jen jedno: Billy Quigley je mrtvej."

"Ale stačil mluvit s generálem," zasáhla Hannah. "To znamená, že Ahern akci zruší."

"Proč by to dělal?" řekl Dillon. "Nemáte nic víc než informaci, že má v úmyslu zítra provést atentát na prezidenta - to je všechno. Kde? Kdy? Nemáte ani páru a já se vsadím, že jeho časovej rozvrh je pěkně našlapanej!"

"Samozřejmě, že je," řekl Ferguson. "Ráno je na Downing Street s předsedou izraelské a naší vlády, večer má koktajl na řece a spoustu věcí mezi tím."

"A nechtěl by něco zrušit?"

"Obávám se, že ne." Ferguson zavrtěl hlavou. "Už telefonovali z Downing Street. Prezident to odmítá."

"Znáte Aherna osobně?" zeptala se Hannah.

"Ano," odpověděl Dillon. "Párkrát se mě pokusil zabít a potom jsme se sešli tváří v tvář při jednání o příměří v Derry."

"A jeho přítelkyně?"

Dillon zavrtěl hlavou. "Norah Bellová je všechno možný, ale ne jeho milenka. Sex není její parketa. Dokud jí IRA nezabila rodiče, byla to slušná dělnická holka. Teď by zabila - kdyby to šlo - i papeže." "A Ahern?"

"Divnej pavouk. Pro něj to vždycky byla hra. Je to perfektní manipulátor. Vždycky říká takovou průpovídku: Nemám rád, aby moje levá ruka věděla, co dělá pravá."

"A co to má znamenat?" zeptal se Ferguson.

"Je nevyzpytatelný. U něj je všechno jinak, než to vypadá."

Následovalo krátké ticho, které prolomil Ferguson. "Na tom případu dělá spousta lidí, ale vyrazil jsem z nich jen dost špatnou fotku toho muže."

"A ještě horší fotografii děvčete," doplnila Hannah Bernsteinová.

Ferguson polkl ústřici. "Ale kde ho máme hledat?"

"Počkejte, já mám nápad," řekl Dillon. "V Kilburnu je jedna protestantská hospoda, William of Orange. Tam bych se mohl poptat."

"Tak na co čekáme?" Ferguson spolkl poslední ústřici a vstal. "Jdeme."

Hostinec se pyšnil freskou krále Williama, který vyhrál bitvu v Boyne, a vypadal jako typická hospoda v Belfastu.

"Vy dva byste se zrovna moc u baru nevyjímali," řekl jim Dillon, když daimler zastavil. "Potřebuju si promluvit s člověkem, který se jmenuje Paddy Driscoll."

"Co je zač?" zeptal se Ferguson.

"Řekněme poradce. Počkejte tady. Půjdu zadem."

"Jděte s ním, vrchní inspektorko," rozkázal Ferguson.

Dillon si povzdechl. "Dobře, generále, ale velím já."

Ferguson přitakal. "Dělejte, co řekne."

Dillon vystoupil a šel po chodníku. "Jste ozbrojená?"

"Jistě."

"Dobře. Svět je zlý, nikdy nevíte, co se může stát."

Zastavil se před zadním vchodem, vytáhl zezadu z opasku walthera, přišrouboval Carswellův tlumič a zasunul zbraň za bundu. Zevnitř se ozývala hudba. Zadním oknem bylo vidět do kuchyně, kde seděl u stolu šedivý muž a sepisoval účty.

"To je Driscoll," zašeptal Dillon. "Jdeme."

Náhlý průvan zvedl pár účtů ze stolu a Driscoll překvapeně zíral na Dillona a ženu za ním.

"Bůh žehnej všem tady," ozval se Dillon. "Paddy, těš se, na tuhle noc nezapomeneš do smrti."

"Proboha, Sean Dillon." V Driscollově tváři se zračil živočišný strach.

"Plus vrchní inspektorka, kterou dobře znáš. Vidím, že jsme tě pořádně vylekali."

"Co chcete?"

Hannah se opřela o dveře, Dillon si přitáhl židli a posadil se ke stolu proti Driscollovi. Vytáhl cigaretu a zapálil si. "Michaela Aherna. Kde je?"

"Ježíšmarjá, Seane. Toho jsem neviděl léta."

"A co Billy Quigley? Nevyprávěj, žes neviděl Billyho. Vím, že tady pravidelně popíjí."

"Jasně, Billy chodí často, ale ten Ahern..." Pokrčil rameny. "Nemám tušení, Seane."

"Ale máš." Následoval bleskurychlý pohyb, Dillon vyškubl zbraň z bundy, zamířil a vystřelil. Ozval se tlumený výstřel a spodní část Driscollova levého ucha zmizela. Zaskučel, chytl se za ucho a snažil se zastavit krváčení.

"Dillone, proboha!" vykřikla Hannah.

"Myslím, že on s tím nemá moc společného." Dillon zvedl walthera. "Teď to druhý."

"Née, povím ti to," sténal Driscoll. "Včera sem Ahern telefonoval. Nechal pro Billyho vzkaz. Předával

jsem mu ho kolem pátý, když přišel na drink."

"Co to bylo?"

"Měl se s ním sejít blízko Wapping High Street, v jednom skladu firmy Olivers. U Brick Wharf."

"Jste zvíře, Dillone," řekla Hannah Bernsteinová, když brala za kliku.

"To jsem už slyšel." Dillon se otočil ve dveřích. "Ještě něco, Paddy. Ahern dneska večer zamordoval Billyho Quigleye. Víme to stoprocentně."

"Božíčku!" zaúpěl Driscoll.

"Už je to tak. Bejt sebou, dal bych od toho ruce pryč," dodal Dillon a jemně zavřel dveře.

"Mám zavolat pro posily, pane?" ozvala se Hannah Bernsteinová, když daimler zamířil podél Temže na Brick Warf.

Ferguson stáhl okno a vyhlédl. "Myslím, že ne, vrchní inspektorko. Jestli tam byl, už dávno zmizel. Uvidíme."

Dillon s odjištěnou pistolí v levé ruce první prošel brankou, našel vypínač a pochmurnou budovu zalilo světlo. Vystoupili po schodišti nahoru. Billy Quigley ležel na zádech za psacím stolem. Dillon přistoupil blíž a schoval walthera do bundy.

"Je to on, pane?" zeptala se.

"Bohužel," povzdechl Ferguson. "Postarejte se o to, vrchní inspektorko."

Začala manipulovat s mobilním telefonem a Ferguson s Dillonem sestupovali po schodech. Generál vyšel na ulici, opřel se o zábradlí a rozhlížel se po Temži. Když se k němu Dillon připojil, objevila se i Hannah.

"Tak co si o tom myslíte?"

"Musel vědět, že Billy je informátor," začal Dillon.

Generál se otočil k Hannah. "To znamená?"

"Jestli má Dillon pravdu, pane, tak s námi Ahern něco hraje."

"Ale co?"

"Jsou chvíle, kdy se dá jen čekat, generále. A tohle je jedna z nich," dodal Dillon. "Já to řeknu jednoduše. Teď je na tahu Ahern a má nás v rukou. Zítra ten tah udělá - a spíš dřív, než později. Teprve potom můžu dostat nějaký nápad, dřív ne."

Dillon si zapálil cigaretu starým zapalovačem a zamířil zpět k vozu.

Následující den ráno, před devátou, Ahern přijel s dodávkou Telecomu k bráně parku naproti Marlborough Road. Norah jela za ním v luxusní Toyotě. U brány už čekal Ali Halabi v zelené vestě bez rukávů a džínsech. Přiběhl k vozu.

"Quigley se ještě neukázal."

"Nastup si." Arab poslechl a Ahern mu podal jednu oranžovou firemní bundu Telecomu. "Je nemocnej. Má chronickou zádech. Jak se vynervoval, dostal záchvat." Pokrčil rameny. "Ale nic se neděje. Budeš jen řídit dodávku, nic jinýho. Norah a já tě navedeme k místu. Tam pak jen vystoupiš, zvedneš poklop kabelový šachty a půjdeš pěšky přes park. Je všechno jasný?"

"Naprosto," přikývl Halabi.

"Dobrá. Jeď za náma a všechno klapne."

Ahern vystoupil a Halabi usedl za volant. "Bůh je veliký," řekl.

"To určitě je, kamaráde." Ahern se obrátil a šel k Toyotě, která parkovala u obručníku.

Norah udělala okruh kolem Buckinghamského paláce, zabočila na Grosvenor Place a zpět po Constitution Hill podél parku. Na Ahernův pokyn zaparkovala přímo naproti vzrostlému buku. Ahern vysunul paži z okna a zvedl palec. Když se rozjížděli, dodávka za nimi přirazila k obručníku. Byl tu poměrně hustý provoz. Asi po padesáti metrech jí Ahern přikázal zastavit. Sledovali, jak Halabi vystoupil a šel za dodávku, kde otevřel zadní dveře. Vrátil se s hákem a otevřel poklop šachty.

"Chlapci to jde dobře od ruky," utrousil Ahern.

Vytáhl z kapsy malou bakelitovou krabičku dálkového ovládání a stiskl tlačítko. Dodávka se proměnila v mohutnou ohnivou kouli a tlaková vlna odmrštila dvě projíždějící auta přes vozovku.

"Tohle jsem věnoval tobě, děvče," Ahern poklepal Norah po rameni. "Billy jim řekl, že bude výbuch, tak

ho mají."

"Drahý gesto. Bez Halabiho druhou půlku peněz nedostaneme."

"Dva a půl milionu liber je ve Švýcarsku, Norah, to za den není špatnej výdělek. Nebud' chamtivá. A teď mizíme."

Pozdě odpoledne generál Ferguson ještě seděl ve své pracovně na Ministerstvu obrany, když vešla Hannah Bernsteinová.

"Nic nového?" zeptal se.

"Vůbec nic, pane. I když to zní nepravděpodobně, zbylo z Halabiho dost, abychom ho identifikovali. Každopádně máme jeho otisky prstů. Vypadá to, že musel být na chodníku a ne v dodávce."

"A ostatní?"

"Dva vozy zachytila tlaková vlna. První řídila lékařka, zemřela okamžitě. Muž a žena z druhého jeli na obchodní jednání. Oba jsou na oddělení intenzivní péče." Položila mu zprávu na stůl. "Quigley mluvil pravdu. Alespoň teď víme, že Ahern vyčerpal své schopnosti."

"Myslíte?"

"Pane, viděl jste prezidentův časový rozvrh. Kolem desáté měl projíždět právě tudy. Ahern to musel vědět."

"A výbuch?"

"Byl předčasný. Tyhle věci se stávají pořád a vy to víte, pane. Halabi byl jen amatér. Dívala jsem se do jeho spisu. Vystudoval tady v Londýně ekonomii a účetnictví."

"Ano, to všechno dává smysl - alespoň mně."

"Ale Dillonovi ne. Kde je?"

"Čmuchá kolem."

"Ten by snad nevěřil ani vlastní babičce."

"Mám dojem, že právě proto ještě žije," utrousil Ferguson. "Dejte si kávu, vrchní inspektorko."

V ateliérovém bytě v Camdenu stál Ahern před koupelnovým zrcadlem a vtíral si do vlasů brilantinu. Učesal si je dozadu s pěšinkou uprostřed a potom si pečlivě nalepil tmavý knírek. Nasadil si brýle s rohovinovými obroučkami a porovnával svou tvář s fotografií na průkazce. Když vešla Norah, otočil se. Měla úhlednou černou sukni, bílou blůzku a vlasy vzadu stažené do uzlu. I ona byla v brýlích, jen trochu větších, s černými obrubami. Vypadala úplně jinak.

"Jak vypadám?" zeptala se.

"Skvěle. A co já?"

"Bezva, Michaeli. Špičkově."

"Dobrá." Vyšel z koupelny a zamířil ke skříňce s pitím. Sáhl po lahvi a dvou sklenkách. "To není šampus, Norah, ale dobrá irská whisky." Nalil a zdvihl svou sklenici. "Na naši zem."

"Na naši zem," odpověděla starobylým přípitkem loajalistů.

Dopil do dna. "Ještě kufřík s přibory a můžeme vyrazit."

Když Ferguson s Hannah Bernsteinovou opouštěli Ministerstvo obrany, bylo kolem půl sedmé. Generál řekl řidiči, aby je odvezl do bytu na Cavendish Square. Dveře jim otevřel Kim, bývalý desátník, který sloužil Fergusonovi už léta.

"Pan Dillon na vás čeká, generále."

"Díky," řekl Ferguson.

Když vstoupili do obývacího pokoje, stál Dillon u otevřeného francouzského okna se sklenicí v ruce.

"Obsloužil jsem se sám, doufám, že vám to nevadí."

"Kde jste byl?" ozval se Ferguson.

"Kontroloval jsem své obvyklé zdroje. IRA v tom definitivně nejede, to můžete vyloučit. Je to vážně Ahern, a to mě znervózňuje."

"Smím se zeptat, proč?" řekla Hannah.

"Michael Ahern je jeden z nejdokonalejších organizátorů, co znám. Velmi chytrý, rafinovaný a

nevyzpytatelný. Jak jsem řekl, nedopustí, aby jeho levá ruka věděla, co dělá pravá."

"Takže vy si nemyslíte, že vystřílel všechnen prach?" řekl Ferguson.

"To by bylo příliš jednoduchý. Může vám to připadat překombinovaný, ale já si myslím, že všechno - počínaje Quigleyho zradou a smrtí a konče 'předčasným' výbuchem dodávky Telecom - bylo předem naplánovaný."

"To myslíte vážně?" zareagovala Hannah.

"Ano. Pokus nevyšel, takže to všichni můžeme pustit z hlavy. Ale já se podívám do prezidentova časového programu."

Hannah mu podala kopii a generál si nalil drink. "Poprvé v životě doufám, že se mylíte, Dillone."

"Tady je to," vyhrkl Dillon. "Koktajlparty na Temži, na parníku Jersey Lily. Předseda vlády, prezident a premiér Izraele. Tady udeří, sem míří od samého počátku, to ostatní byla jen krycí clona."

"Jste blázen, Dillone," řekl Ferguson a podíval se Hannah Bernsteinové do tváře. "Ach, bože můj," zašeptal.

Bleskurychle se podívala na hodinky. "Šest třicet, pane."

"Správně," řekl. "Odchod. Nemáme mnoho času."

Ve stejnou chvíli Ahern a Norah zaparkovali Toyotu v boční ulici u Cheyne Walk. Vystoupili a šli pěšky dolů směrem na Cadogan Pier. Tam byly desítky policejních aut a všude plno uniformovaných mužů. Na nástupním pontonu stála přenosná obloukovitá branka, vybavená elektronickým zařízením, kterou musel každý projít. Vedle ní postávali dva mohutní mladíci v modrých oblecích.

Ahern řekl: "Tajná služba, prezidentova tělesná stráž. Vsadím se, že ty obleky jsou ze stejného krámu."

Norah i on měli identifikační štítky připevněné na klopách. Když přišli až k elektronickému zařízení, Ahern s úsměvem podal kufřík jednomu z agentů. "Promiňte, že obtěžuju, ale v tomhle kufříku je dvě stě nožů, lžic a vidliček. Aby ta věc náhodou nevybouchla."

"Dejte mi to a projděte skrz," řekl muž v civilu.

Prošli brankou, zatímco muž otevřel kufřík a kontroloval přístroje. V ten okamžik dorazilo několik limuzín.

"Sakra, člověče, to je izraelskej předseda vlády," vykřikl jeho kolega.

"Budete tady muset ten kufřík nechat, ale vy můžete jít."

"Jak račte." Ahern přešel lodní lávku a Norah za ním. Na druhém konci vklouzl do dveří a podle plánu lodi, který si pamatoval, zamířil k toaletám.

"Počkej tady," řekl Norah a vstoupil do pánského záchodku, označeného číslem čtyři.

Uvnitř byl muž a myl si ruce. Ashem si je začal umývat také. Jakmile neznámý odešel, přiklekl k červenému kyblíku v rohu, hrábl do písku a vytáhl dva walthery s tlumiči, zabalené do igelitu. Jeden zasunul vzadu za opasek kalhot a druhý schoval do saka. Když vyšel ven, rozhlédl se, jestli není nikdo nablízku, a rychle podal jednu z pistolí Norah. Ta si ji okamžitě vsunula do kapsy v levém podpaží kabátku služebního kostýmu.

"Jdeme," řekl.

V tom okamžiku se ozval hlas se silným italským přízvukem: "Co to děláte, vy dva tam?" Když se otočili, blížil se k nim chodbou šedivý muž v černém kabátě a proužkovaných kalhotách. "Kdo vás poslal?"

"Signor Orsini," řekl sebestě Ahern. "Měli jsme být u studeného pultu na Francouzském velvyslanectví, ale na poslední chvíli nás poslal sem. Myslel, že budete potřebovat pomoc."

"A měl pravdu." Vrchní číšník se podíval na Norah. "Vy se postaráte o jednohubky a vy o víno," ukázal na Aherna. "Nahoru po schodech a doleva. A koukejte makat," zatleskal a rychle zmizel.

Předseda vlády i prezident už byli na palubě. Posádka se chystala zvednout lodní lávku, když na nábreží zastavil daimler s Fergusonem, Dillonem a Hannah. Generál spěchal jako první k lávce, ale do cesty mu vstoupili dva tajní.

"Generál Ferguson. Je tady plukovník Candy?"

Mohutný šedovlasý muž v černém obleku a proužkované kravatě přispěchal po palubě. "To je v pořádku. Děje se něco, generále?"

"Tohle jsou moji pobočníci, Dillon a vrchní inspektorka Bernsteinová." Nástupní lávku za ním už dali pryč

a posádka odrážela Jersey Lily od břehu Temže. "Obávám se, že ano. Jde o tu dopolední explozi. Domníváme se, že to byla lest. Ahernovu fotografii máte, tak vyhleďte pro všechny své lidi pohotovost. Může být na lodi."

"Provedu." Candy se beze slova otočil ke dvěma policistům v civilu. "Jacku, ty si vezmi na starost zád", George příd'. Já se postarám o prezidenta. Uvědomte všechny naše lidi."

Všichni tři se rozprchlí. Ferguson poznamenal: "A my přidáme svou trošku do mlýna."

Z přídě se večerním vzduchem nesla hudba jazzového kvarteta. Lidé, většinou přední politici a diplomaté, se bavili v hloučcích. Mezi nimi se procházely i tři ostře sledované osobnosti - prezident, předseda vlády a izraelský premiér. Číšníci a číšnice každému nabízeli víno a jednohubky.

"To je zlý sen," řekl Ferguson.

Plukovník Candy seběhl z lodního schodiště. "Asi za deset minut každý z velké trojky chce promluvit pár slov. Potom poplujeme kolem parlamentu a přistaneme u Westminster Pier."

"Fajn," poděkoval Ferguson Američanovi, který odchvátal, a obrátil se k Dillonovi. "To je beznadějně."

"Možná, že tady není," řekla Hannah. "Třeba jste se mýlil, Dillone."

Zdálo se, že ji neposlouchá. "Musí mít únikovou cestu." Obrátil se k Fergusonovi. "Pojďme se podívat na zád'."

Šel první arazil si cestu mezi hloučky hostů. Když dorazil na konec parníku, naklonil se přes zábradlí. "Je tady."

"Jak to víte?" zeptal se generál.

Dillon zatáhl za lano a z mlhy se vynořil nafukovací člun s přídatným motorem. "Tohle je jeho úniková cesta," prohlásil. "Nebo spíš byla." Natáhl se, uvolnil karabinu, která poutala lano k lodi, a člun zmizel v temnotě.

"Co teď?" ozvala se Hannah,

Z reproduktorů se ozvalo: "Dámy a pánové, slovo má předseda vlády."

Dillon řekl: "Není sebevrah, aby se cpal do davu." Zaklonil hlavu a podíval se na kormidelnu, která se tyčila nad třemi palubami. "No jasně, jak jinak?"

Vyrazil nahoru po schodišti, Hannah v patách a za ní s odstupem i Ferguson. Na první palubě nebyla ani noha a tak stoupal na další. Když byli tam, z reproduktorů se ozval předseda vlády: "Jsem hrdý, že mezi námi mohu uvítat prezidenta Spojených států."

V tom okamžiku spatřil Michaela Aherna s Norah Bellovou, jak vcházejí do salonku a každý nese podnos, přikrytý bílým ubrouskem.

Lodní salonek byl prázdný. Ahern přikročil k oknu a podíval se dolů na přední palubu, kde před mikrofonem stál prezident a vedle něj britský a izraelský premiér. Otevřel okno a vytáhl zbraň. Dveře za ním se tiše otevřely a vstoupil Dillon s odjištěným waltherem. "Michaeli, ty toho snad nikdy nenecháš, co?"

Ahern se prudce otočil, pistoli podél stehna. "Dillone, ty svině!" Ruka se zbraní se zvedla.

Dillon ho zasáhl dvakrát do srdce a tlumené výstřely jím mrštily o stěnu salonku. Jeho komplicka zkameněla překvapením a jen svírala v rukou podnos.

"Jestli pod tím ubrouskem máš pistoli, kterou chceš použít, Norah, budu tě muset zabít. Ale protože to nikdo z nás nechce, tak buď hodný irský děvče a polož ten tác."

Poslechla a velmi pomalu odložila podnos na nejbližší stolek. Dillon se otočil, přehodil si walthera do druhé ruky a promluvil na Ferguson a Hannah. "Tady jste, konec dobrý, všechno dobré."

Norah za ním šklubla sukni, vytáhla vystřelovací nůž z punčocháčů a vrazila mu ho do zad. Dillon zakolísal a upustil pistoli.

"Hajzle!" zařvala, vytáhla z něho čepel a znovu ho bodla.

Dillon se dopotácel ke stolu, opřel se o něj a Norah zvedla nůž, aby ho zasáhla potřetí. Hannah poklekla, uchopila Dillonova walthera a střelila ženu doprostřed čela. Zároveň s ní se zhroutil i Dillon a zůstal nehybně ležet na zádech.

Bylo kolem půlnoci a na Londýnské klinice, jedné z nejproslulejších nemocnic světa, seděla v čekárně

vedle Dillonova pokoje Hannah Bernsteinová. Byla unavená, což se za daných okolností dalo čekat, ale černá káva a cigarety jí udržovaly ve formě. Na konci chodby se otevřely dveře a k jejímu údivu z nich vyšel Ferguson v doprovodu prezidenta a plukovníka Candyho.

"Prezident se vrací na Americké velvyslanectví," oznámil jí Ferguson.

"Myslel jsem si, že po tom všem, co se stalo, bych ho měl navštívit.. Vy jste vrchní inspektorka Bernsteinová, že?" Prezident ji vzal za ruku. "Jsem vám nesmíme vděčný."

"Váš dík patří Dillonovi, pane. On to byl, kdo všechno prohlédl. Věděl, že jsou na palubě."

Prezident přistoupil k prosklené stěně, za kterou ležel ve spleti hadiček a kapaček na nemocničním lůžku Dillon. Vedle něho stála ošetrovatelka.

"Jak je mu?"

"Jeho stav je vážný, pane," odpověděla. "Operace trvala čtyři hodiny. Bodla ho dvakrát."

"Zajistil jsem profesora Henry Bellamyho, pane prezidente," řekl Ferguson. "Nejlepšího chirurga v Londýně."

"To je dobře," přikývl prezident. "Jsem vaším dlužníkem, generále, vyříd'te to, prosím, svým lidem. Nikdy na to nezapomenu."

Prezident zamířil ke dveřím a plukovník Candy zašeptal: "Díky bohu, že to takhle dopadlo, alespoň to můžeme udržet v tajnosti."

"Já vím," řekl Ferguson. "Nikdy se to nestalo."

Candy odešel a Hannah Bernsteinová řekla ustaraně:

"Před půlhodinou jsem viděla profesora Bellamyho. Přišel ho zkontrolovat."

Ferguson se zamračil. "A co říkal? Bude zase v pořádku, že?"

"Bude žít, pane. Problém je v tom, že pan doktor neví, jestli bude Dillon to, co býval. Málem ho vykuchala."

Ferguson ji vzal kolem ramen. "Jste v pořádku, má drahá?"

"Jestli nejsem rozrušená, protože jsem někoho zabila? Vůbec ne, generále. Já opravdu nejsem židovské děvčátko, jak říkal Dillon. Spíš židovka z krutých příběhů Starého zákona. Norah, ta vrahounská čubka, si smrt zasloužila." Vyndala cigaretu a zapálila si. "Ne, mně je líto jen Dillona. Odevzdal dobrou práci. Zasloužil si lepší osud."

"Měl jsem dojem, že ho nemáte v lásce," řekl Ferguson.

"Pak jste se mýlil, generále." Podívala se prosklenou stěnou na Dillona. "Potíží je v tom, že ho mám ráda až moc. A v naší práci se tohle nikdy nevyplácí."

Otočila se a odcházela. Ferguson zaváhal, pohlédl ještě jednou na Dillona a šel za ní.

TŘI

O dva měsíce později v nemocnici Panny Marie Milosrdné v New Yorku, na druhé straně Atlantiku, mladý Tony Jackson právě nastoupil noční službu. Byl to vysoký pohledný triadvacetiletý lékař, který teprve před rokem vystudoval Harvard. Charitativní nemocnice Panny Marie Milosrdné, kde pracovaly převážně řádové sestry, nebyla právě ideálním místem, ve kterém by většina mladých doktorů chtěla působit.

Ale Tony Jackson byl idealista. Pojímal svoje povolání jako celoživotní poslání a - stejně jako všichni pacienti - obdivoval řádové sestry. Plat měl ubohý, ale pro něj peníze nebyly rozhodující. Jeho otec, úspěšný právník z Manhattanu, zemřel na rakovinu, ale rodinu stačil dobře zajistit. Matka Rosa pocházela z newyorské čtvrti zvané Malá Itálie a její milující otec vlastnil velkou stavební firmu. Tony měl noční služby rád, pro jejich zvláštní, snad všude na světě podobnou atmosféru. První část služby strávil jako obvykle ambulantními případy, zašival pořezané tváře, dělal, co se dalo pro narkomany, kteří se zhroutili, protože si nemohli dovolit svou dávku. Bylo to náročné, ale po půlnoci už případů ubývalo.

Seděl sám v malé kantýně nad kávou a sendvičem, když se otevřely dveře a vstoupil mladý kněz. "Jsem otec O'Brien od Svatého Marka. Volali mi, abych přišel k panu Tannerovi ze Skotska. Říkali, že

potřebuje poslední pomazání."

"Promiňte, otče, přišel jsem až večer. Nic mi neřekli. Hned se podívám do papírů." Krátce nahlédl do složky a přikývl. "Jack Tanner, to musí být on. Přijít dnes odpoledne. Věk sedmdesát pět, britský občan. Zkolaboval v domě své dcery v Queens. Je v soukromém pokoji ve třetím patře, číslo dveří osm."

"Děkuji vám," řekl kněz a zmizel.

Jackson dopil kávu a zběžně nahlédl do The New York Times. Mnoho nových zpráv tam nebylo. V londýnském finančním centru vybuchla bomba IRA a vedle byl článek o Hongkongu, britské kolonii, která přejde od 1. července 1997 pod správu Číny. Britský guvernér kolonie tam zavádí demokratický volební systém, dokud to ještě jde, a čínská vláda v Pekingu je tím podrážděná. Když dojde ke změně, nic dobrého pro Hongkong to nepřinese.

Znuděně odložil noviny, vstal a vyšel na chodbu. Před ním se otevřely dveře výtahu a vystoupil O'Brien.

"Ach tady jste, doktore. Udělal jsem pro toho ubohého muže, co jsem mohl, ale už na tomhle světě dlouho nebude. Věřil byste, že je ze Skotské vysočiny? Jeho dcera se provdala za Američana."

"To je zajímavé," řekl Jackson. "Vždycky jsem si myslel, že Skoti jsou protestanti."

"Ti ze Skotské vysočiny ne," pokračoval kněz. "Katolická tradice je velmi silná," usmál se. "Tak, a já půjdu. Přeji vám dobrou noc."

Jackson za ním chvíli hleděl, potom vstoupil do výtahu a vyjel do třetího patra. Když vystupoval, spatřil sestru Agnes, která sloužila dnešní noc. Vycházela z pokoje číslo osm.

"Právě jsem mluvil s otcem O'Brienem, sestro. Povídal, že pan Tanner nevypadá dobře."

"Tady je jeho karta, doktore. Chronická bronchitida a těžká rozedma plic."

Jackson zkoumal chorobopis. "Kapacita plic jen dvanáctiprocentní a neuvěřitelný krevní tlak."

"Zrovna jsem mu kontrolovala srdeční činnost. Je velmi nepravidelná."

"Pojďme se na něj podívat."

Tvář Jacka Tannera byla svráštělá a vysílená, řídké vlasy bílé jako sníh. Oči měl zavřené, krátce přerývaně lapal po dechu a z hrdla mu v pravidelných intervalech vycházel chrapot.

"Co kyslík?" zeptal se Jackson.

"Dala jsem mu ho sama před hodinou."

"Ano, ale cigaretu mi nedala." Jack Tanner otevřel oči. "No není to hrozný, doktore?"

"Pane Tannere," napomenula ho sestra Agnes jemně, "víte přece, že to není dovoleno."

Jackson se nad ním sklonil, aby zkontroloval napojení hadičky. Všiml si jizvy na pravé straně hrudníku.

"To máte po zásahu kulkou?" zeptal se.

"Jo. Střela do plic, když jsem sloužil u Skotské horské pěchoty. Bylo to u Dunkerque ve čtyřicátém.

Kdyby mě lord odtamtud nedostal, umřel bych. Sám tam přišel o oko."

"Lord, říkáte?" Jacksona to najednou zaujalo, ale Tanner se tak divoce rozkašlal, až se o něj pokusily křeče. Jackson popadl kyslíkovou masku. "Dýchejte pěkně zvolna. To je ono." Po chvílce masku znovu odložil a Tanner se ochabně usmál. "Já se hned vrátím," řekl mu Jackson a vyšel ze dveří.

"Říkala jste, že dcera bydlí v Queens?"

"Ano, doktore."

"Moc času mu nezbyvá. Pošlete pro ni hned taxi. Na můj účet. Myslím, že nevydrží dlouho. Půjdu zpět a posedím u něj."

Jackson si přitáhl židli k posteli. "Co jste to říkal o lordovi?"

"To byl major Ian Campbell, vyznamenaný dvěma Válečnými kříži, nejstatečnější muž, kterého jsem kdy poznal. Sídlní pán na Loch Dhu v západní Vysočině ve Skotsku, kde staletí před ním žili i jeho předci."

"Loch Dhu?"

"To je gaelsky. Černé jezero. Pro nás, kteří jsme tam vyrostli, to vždycky bylo místo temných vod."

"Vy jste znal lorda jako chlapec?"

"Jako kluci jsme byli věčně spolu. Učili jsme se střílet tetřevy, vysokou a rybařit, bylo to na lov nejlepší místo na světě. Potom přišla válka. Byli jsme oba v záloze, ale když to všechno vypuklo, dostali jsme se

rovnou do Francie."

"To muselo být vzrušující."

"Skoro jsme tam přišli o krk, ale později začal lord sloužit pod Mountbattenem. Slyšel jste o něm?"

"Earl Mountbatten, jeden z obětí atentátu IRA?"

"Ti parchanti! Vždyť on byl ve válce vrchní velitel Spojenců v jihovýchodní Asii a můj pán, který mě vzal s sebou, mu dělal jednoho z pobočníků."

"To muselo být zajímavé."

Tanner se pokusil o úsměv. "Není snad zvykem nabídnout odsouzenému cigaretu? A to je i můj případ, nebo ne?"

Jackson zaváhal a potom vytáhl krabičku. "Stejně jako nás všech, pane Tannere."

"Víte co, dejte mi jednu a já vám povím o Čchung-čchingské dohodě. Přisahal jsem svému pánovi mlčenlivost, ale teď už je to jedno."

"O čem?" zeptal se Jackson.

"Jen jednu, doktore, je to zajímavější příběh."

Jackson zapálil cigaretu a vložil ji Tannerovi mezi rty. Stařec lačně vtáhl, zakašlal a znovu potáhl. "Ježíš, to je blaho." Položil hlavu zpět na polštář. "Tak kdy to vlastně všechno začalo?"

Vysláblý Tanner teď ležel a měl zavřené oči. "Co se stalo po ztroskotání letadla?" zeptal se Jackson. Starý muž otevřel oči. "Lord byl šeredně zraněný. Mozek, víte. Byl tři měsíce v hlubokém bezvědomí, ležel v nemocnici v Dillí a já tam s ním byl jako jeho vojenský sluha. Poslali nás po moři zpátky do Londýna. Bližil se konec války. V Londýně strávil mnoho měsíců na neurochirurgickém oddělení, ale nikdy se už vlastně neuzdravil. Od toho leteckého neštěstí měl nejen popáleniny, ale skoro úplně ztratil i paměť. Když se ve čtyřicátém šestém bližil jeho konec, zabalil jsem jeho věci a poslal mu je domů, do sídla Loch Dhu."

"A zemřel?"

"Až po dvaceti letech. Vrátil jsem se s ním do sídla, kde se toulal sem tam jako dítě. Staral jsem se o něj a plnil mu každé přání."

"A co jeho rodina?"

"Nikdy se neoženil. Byl zasnoubený s děvčetem, které zahynulo ve čtyřicátém, při bombardování Londýna. Žila jen jeho sestra lady Rose, které každý říká lady Katherine. Její manžel, baronet, padl za války v poušti. Starala se o celé sídlo a ještě stará, i když už je jí teď osmdesát. Bydlí v malém domku u brány a velký dům pronajímá na loveckou sezónu bohatým Amerikánům nebo Arabům."

"A co Čchung-čchingská dohoda?"

"Nic. Lord Louis a Mao se už nikdy znovu nesetkali."

"Ale co čtvrtá kopie v lordově bibli, tu jste zachránili. Ta se do povolaných rukou nedostala?"

"Zůstala, kde byla, v jeho bibli. To byla především pánova záležitost a on nebyl z těch, kdo moc mluví." Pokrčil rameny. "A potom plynul rok za rokem a nezdálo se, že by to někoho zajímalo."

"Lady Katherine se o tom někdy dozvěděla?"

"Nikdy jsem jí o tom neřekl, ani nikomu jinému. Pán toho ani nebyl schopen. Jak jsem říkal, přestalo to mít časem i smysl."

"Ale řekl jste to mně."

Tanner se slabě pousmál. "Protože jste milý chlapec, který se mnou promluvil a dal mi cigaretu. Je to už dávno, co v Čchung-čchingu přišlo a byl tam Mountbatten a váš generál Stilwell."

"A ta bible?" zeptal se Jackson.

"Jak povídám, poslal jsem jeho věci domů, když jsem myslel, že umře."

"Tak ta bible je na Loch Dhu?"

"Dalo by se to tak říct." Tanner se z nějakého důvodu začal smát a to způsobilo nový dusivý záchvat. Jackson mu nasadil kyslíkovou masku, když se otevřely dveře a sestra Agnes přiváděla muže a ženu středního věku. "Pan a paní Grantová."

Žena přispěchala k lůžku a vzala Tannera za ruku. Pokusil se o úsměv, ztěžka dýchal a ona k němu začala tiše mluvit řečí, které Jackson nerozuměl.

Otočil se tázvě k jejímu manželovi, mohutnému, laskavě vypadajícímu muži. "To je gaelština, doktore, vždycky tak spolu mluví. Byl na návštěvě. Jeho žena umřela minulý rok tam ve Skotsku na rakovinu." V tom okamžiku přestal Tanner dýchat. Jeho dcera vykřikla a Jackson se sehnul nad pacientem. Po chvíli k nim otočil tvář. "Je mi to líto, ale už nežije," řekl prostě.

Kdyby Tony Jackson čirou náhodou před malou chvílí nečetl o Hongkongu v The New York Times, mohla tím celá věc skončit. A ještě důležitější bylo, že Tanner zemřel v ranních hodinách v neděli, kdy Jackson pravidelně, neměl-li službu, obědvával u svého dědečka v Malé Itálii. Jacksonova matka po smrti dědovy ženy se mu starala o dům.

Jacksonův dědeček Antonio Mori měl štěstí. Narodil se na Ellis Island jen čtyřadvacet hodin poté, co jeho matka přicestovala do USA z Palerma. Těch pár hodin naštěstí stačilo, aby malý Antonio přišel na svět už jako Američan.

Jeho otec měl ty správné přátele, kamarády z mafie. Antonio pracoval krátce jako nádeník, dokud mu kmoři nepomohli rozjet obchod s olivovým olejem a později podnikat v pohostinství. Protože vždycky mlčel a udělal, co mu bylo řečeno, nakonec zbohatl a stal se jedním z největších podnikatelů ve stavebnictví.

Jeho dcera si nevzala krajana ze Sicílie. Vyrovnal se s tím, stejně jako se smrtí své ženy. Jeho zeť, bohatý anglosaský právník, dodal rodině respekt. I jeho smrt měla své výhody. Přivedla mu zpět jeho milovanou dceru a nadaného vnuka, který šel studovat na Harvard. Vůbec nevadilo, že byl "svatý" a vybral si medicínu. Mori měl peněz dost pro všechny, protože byl mafián, důležitý člen Lucovy rodiny. Její šéf, don Giovanni Luca, i když se vrátil na Sicílii, zůstal Capo di tutti Capi, největším šéfem celé mafie. Úcta, kterou choval k Morimu, byla k nezaplacení.

Když Jackson dorazil do domu svého dědy, jeho matka Rosa dohlížela v kuchyni se služkou Marií na přípravu jídla. Matce v tmavých vlasech už prosvítaly šediny, ale pořád ještě jí to moc slušelo. Políbila ho na obě tváře.

"Vypadáš hrozně. Ty kruhy pod očima."

"Mami, měl jsem noční službu. Na tři hodiny jsem si zdříml, vysprchoval se a šel za tebou, protože tě nechci zklamat."

"Jsi hodný chlapec. Jdi a podívej se na dědečka."

Jackson vstoupil do obýváku, kde seděl nad nedělními novinami Mori. Sklonil se, aby ho políbil na tvář. Starý muž řekl: "Zaslechl jsem tvou matku, má pravdu. Děláš dobro a současně se ničíš. Na, vezmi si sklenici červeného."

Jackson poslechl a s chutí se napil. "To je dobrý."

"Měl jsi zajímavou noc?" Mori se upřímně zajímal o práci svého vnuka. Po pravdě řečeno své přátele řečmi o mladém doktorovi až nudil.

Jackson dobře věděl, jakou slabost pro něj má jeho děd. Šel k oknu a zapálil si cigaretu. Potom se otočil. "Vzpomínáš si na Solazzovu svatbu před měsícem?"

"Ano."

"Mluvil jsi tam s Carlem Morganem a představil jsi mě."

"Pan Morgan říkal, že jsi na něj udělal nejlepší dojem." V Moriho hlase byla pýcha.

"Vy dva jste mluvili o obchodě."

"Nesmysl, my dva nemáme obchodně nic společného."

"Sakra, dědo, mám tě rád, ale nejsem včerejší. Nemyslíš, že jsem už dost zralý na to, abych pochopil, v jaké branži podnikáš?"

Mori pomalu přikývl a sáhl po lahvi. "Ještě trochu vína? A teď mi pověz, kam tím míříš."

"Ty a pan Morgan jste mluvili o Hongkongu. Zmínil se o obrovských investicích do mrakodrapů, hotelů a tak dále. Taky o obavě, co se stane, když všechno zabere komunistická Čína."

"To je jednoduchý," řekl Mori. "Miliardy dolarů skončí v záchodový míse."

"Ve včerejších novinách byl článek o tom, že se Peking vzteká, protože tam Britové zavádějí demokratický politický systém."

"Ale proč to všechno říkáš?"

"Jestli se nemýlím, tak ty a tvoji společníci máte v Hongkongu obchodní zájmy, že?"

Starý muž se na něho zamyšleně podíval. "Dá se to tak říct, ale o co ti jde?"

"Co kdybych ti řekl, že ve čtyřicátém čtvrtém Mao Ce-tung podepsal s lordem Louisem Mountbattenem něco, čemu se říká Cchung-čhingská dohoda. Tam stojí, že pokud se Mao dostane v Číně k moci, prodlouží o sto let britskou správu nad Hongkongem. Jako výraz vděčnosti za vojenské dodávky během války s Japonskem."

Starý muž tam seděl a jen zíral. Potom vstal, zavřel dveře a vrátil se do svého křesla.

"Vysvětlí mi to," řekl.

Jackson to udělal a když skončil, jeho děda se dlouze zamyslel. Nakonec se zvedl, šel ke svému pracovnímu stolu a vrátil se s malým magnetofonem. "Pověz to všechno ještě jednou," řekl. "Všechno, co ti vyprávěl. Nic nevynechej."

Současně se otevřely dveře a vešla Rosa. "Oběd je už skoro hotov."

"Patnáct minut, cara," řekl její otec. "Je to důležité, věř mi." Zamračila se, ale vyšla a zavřela za sebou dveře. Obrátil se k vnukovi. "Povídám ti, všechno," řekl a spustil magnetofon.

Když později odpoledne dorazil Mori na hřiště póla v Glendale, přšelo. Přesto se tady pod deštníky a stromy krčila spousta lidí. Hrál Carl Morgan a to byl prvotřídní hráč, o čemž svědčil i desetigólový hendikep. Bylo mu padesát, měřil šest stop, měl široká ramena, delší vlasy a vypadal skvěle.

Vlasy měl černé jako uhlí po matce, neteři dona Giovanniho, se kterou se jeho otec oženil jako mladý důstojník ve druhé světové válce. Morganův otec odvážně válčil i v Koreji a Vietnamu. Teď měl hodnost brigádního generála ve výslužbě a užíval si důchodu spolu se svou ženou na Rondě.

Byli pyšní na syna, který v roce 1965 opustil Yale a dobrovolně sloužil u parašutistů ve Vietnamu, kde získal několik vyznamenání. Jeden válečný hrdina ho doporučil na Wall Street a potom do hotelové a stavbařské branže, takže se z něho během let stal miliardář, známý ve všech vysokých kruzích od Londýna po New York.

Čtyři hráči na každé straně se v šesti sedmapůlminutových setech hry přímo překonávali. Morgan hrál vepředu, protože mu to dávalo příležitost agresivně útočit, což měl v oblíbě.

Když Mori vystoupil z auta a jeho řidič oběhl vůz, aby nad ním přidržel deštník, byla hra v závěrečné fázi.

Vedle dodávky stála nápadně elegantní a pohledná mladá žena v exkluzivním trenčkotu. Byla vyšší postavy, dlouhé blond vlasy k ramenům, měla vysoké lícní kosti a zelené oči.

"To je určitě ta krásná dcera pana Morgana," řekl řidič.

"Nevlastní dcera, Johnny," opravil ho Mori.

"Jistě, zapomněl jsem. Ale přijala jeho jméno a s ním i to ostatní. To bylo opravdu neštěstí, když ji utonula matka. Asta, divné jméno."

"To je švédské jméno," poznamenal Mori.

Asta Morganová vzrušeně poskakovala. "Do toho, Carle, nandej jim to!"

Když se Morgan řtil na mladého předsunutého protihráče, vycenil zuby. Vzápětí se octl u něho, vrazil mu levé chodidlo pod třmen a zvedl ho - zcela proti pravidlům - ze sedla. O vteřinu později prorazil a skóroval.

Po vítězném zápase přicválal deštěm k Astě a sesedl z koně. Štolba odváděl zvíře, Asta mu podala ručník a zapálenou cigaretu. Podívala se na něho s tak důvěrným úsměvem, jako kdyby tam byli sami.

"Určitě má to děvče rád," prohlásil Johnny.

Mori přitakal. "Vypadá to tak."

Morgan se otočil, zamával mu a Mori k nim popošel. "Rád tě vidím, Carle. I tebe, Asto," dotkl se klobouku.

"Co pro tebe můžu udělat?" oslovil ho Morgan.

"Obchodní záležitost, Carle. Včera v noci se stalo něco, co by tě mohlo zajímat."

"Určitě to není nic, o čem by se nedalo mluvit před Astou, vid'?"

Mori zaváhal. "Ne, jistěže ne." Vytáhl z kapsy malý magnetofon. "Mému vnukovi Tonymu včera umřel v nemocnici Panny Marie Milosrdné jeden pacient. Vyprávěl mu příběh jako hrom. Myslím, Carle, že by tě

to zajímalo."

"Dobře, ale pojďme se schovat před deštěm." Morgan pomohl Astě nastoupit do dodávky a on i Mori vlezli do auta za ní. "Tady je to," řekl Mori a zapnul magnetofon.

Když pásek umlkl, Morgan zůstal zticha, cigareta v koutku úst mu poklesla a tvář měl bledou.

"To je opravdu úžasný příběh," řekla Asta příjemným hlubším hlasem, spíš anglickou než americkou angličtinou.

"Vezmu si to," obrátil se Morgan na Moriho. "Dám to přepsat sekretářce a pošlu to zašifrovaný faxem donu Giovannimu do Palerma."

"Udělal jsem dobře?"

Morgan mu stiskl ruku. "Udělal jsi výborně, Antonio."

"Já ne, to Tony, Carle. Co s ním mám dělat. Má medicínu na Harvardu, byl nejlepší student a teď dělá za pár supů s jeptiškama."

"Nech ho bejt," řekl Morgan. "On si svou cestu najde. Já zase šel do Vietnamu, Antonio, a tu zkušenost mi nikdo nevezme. Bohatej kluk jde do pekla, i když to nemá zapotřebí, s tím nic nenaděláš. Ale já ti něco povím. Nezůstane tam přece věčně a taky je v ty jeho tvrdohlavosti něco, co na něm budou lidi až do konce života obdivovat. Je to dobrý hoch." Dal Moriho ruku na rameno. "Doufám, že to ode mne nezní moc vypočítavě."

"Ne, vůbec ne. On si zaslouží, aby byl člověk na něj pyšný. Děkuji ti, Carle, díky. A teď už poběžím. Sbohem, Asto." Sklonil mírně hlavu a opustil vůz.

"To bylo hezký, co jsi říkal o Tonym," řekla Asta.

"To je taky čistá pravda. Ten hoch je chytrý. Skončí ve své luxusní ordinaci s milionářskou klientelou na Park Avenue, ale mezi ostatními úžasnými doktory bude jedinej, co dělal pro jeptišky v dobročinném špitále - a to se nedá ničím zaplatit."

"Ty seš hrozně cynik."

"Ne, zlatíčko, jen realista." Položil ruce na volant. "Pojedeme, mám hlad jako vlk. Vezmu tě někam na večeri."

Povečeřeli v restauraci The Four Seasons a právě pili kávu, když k jejich stolu přišel číšník s telefonem.

"Hovor pro vás, pane, Sicílie. Ten pán říkal, že je to naléhavé."

Hlas ve sluchátku byl drsný a mohl patřit jen jednomu člověku. "Carlo, tady Giovanni."

Morgan se v křesle napřímil. "Strýčku?" Přешel do italštiny. "To je báječné překvapení. Jak jdou obchody?"

"Všechno vypadá dobře, zvlášť potom, co jsem si přečetl tvůj fax."

"Udělal jsem dobře, že jsem vám to oznámil?"

"Dokonce tak dobře, že tě tady chci mít co nejdřív. Tohle je vážná věc, Carlo, moc vážná."

"Fajn, strýčku, budu tam zítra. S Astou. Chcete se s ní pozdravit?"

"Radši se na ni podívám, až ji přivedeš. Těším se na to, Carlo."

Přístroj cvakl, číšník přiběhl a odnesl ho. "O co se vlastně jedná?" promluvila Asta.

"Obchod. Vypadá to, že Giovanni bere tu Čchung-čchingskou dohodu opravdu vážně. Zítra mě chce v Palermu. Tebe taky, lásko. Přišel čas, abys navštívila Sicílii," dodal a zamával na vrchního číšníka.

Následující ráno letěli do Říma, kde na Morgana čekalo soukromé letadlo, které je dopravilo na letiště do Punta Raisa, vzdáleného asi dvacet mil od Palerma. Tam nasedli do mercedesu. Kromě řidiče na ně čekal i drsný chlapík v modrém příšplášti. Měl vysedlé lící kosti a plochý nos profesionálního boxera. I když vypadal spíše jako Slovan než Ital, tvrdost a síla z něho přímo číšely.

"Strýcův nejlepší tělesný strážce," zašeptal Morgan Astě, "Marco Russo." Usmál se a podával mu ruku.

"Už dlouho jsme se neviděli, Marco. Tohle je moje dcera, Asta."

Marco se pokusil o kratičký úsměv. "Těší mě. Vítejte na Sicílii signorina, jsem rád, že vás zase vidím, signore. Don není ve svém domě, ale na venkovském sídle."

"Dobrá, tak tam pojedeme."

Lucova vila stála mimo vesnici na úpatí Monte Pellegrino, hory, která se tyčila tři míle severně od Palerma.

"Během punských válek Kartáginci bránili tuhle horu v bojích proti Římanům celý tři roky," vyprávěl Morgan Astě.

"Fascinující místo," vydechla.

"Prosáklé krví spousty generací." Nahlédl do místních novin, které mu dal Marco. "Včera v noci vybuchla bomba v autě, které vezlo tři vojáky a nějakého kněze dnes ráno zabili střelou do týla, protože byl podezřelý z donášečství."

"Díky bohu, že se tě tohle netýká."

Vzal ji za ruku. "Všechno, co dělám, je naprosto zákonný, Asto - a v tom to všechno je. Moje obchodní zájmy, stejně jako zájmy mých společníků, jsou čisté jako padající sníh."

"Já vím, miláčku," odpověděla. "Ty musíš být vždycky a ve všem jednička. Tvůj otec je generál, ty jsi válečný hrdina, miliardář, lidumil a jeden z nejlepších pólístů na světě. Když jsme byli naposled v Londýně, princ Charles tě žádal, abys hrál s ním, že?"

"Chce mě příští měsíc."

Asta se rozesmála.

"Asto, na jednu věc nesmíš zapomenout. Skutečná moc nepřichází z New Yorku, ale je v rukou starého muže, kterého teď jedeme navštívit."

V tu chvíli zabočili do elektronicky ovládané brány ve starobylé čtyřmetrové zdi, vjeli do subtropické zahrady a pokračovali směrem k velkolepé maurské vile.

Hlavní přijímací pokoj byla rozlehlá místnost s černobílou mramorovou podlahou, tu a tam pokrytou koberci. Nábytek ze sedmnáctého století byl italský, z tmavého dubu. V krbu, naloženém poleny, plápolal oheň a francouzská okna do zahrady byla otevřená. Ve vysokém ušáku seděl s doutníkem v ústech Luca a svíral stříbrné držadlo své vycházkové hole. Byl to mohutný člověk, s šedým pěstěným vousem. Vyzařovala z něho aureola římského císaře.

"Pojď sem, dítě," oslovil Astu. Když přistoupila, políbil ji na obě tváře. "Jsi ještě krásnější než před rokem a půl, když jsem tě viděl naposled v New Yorku. Ta nešťastná loňská smrt tvé matky mě hrozně sebrala."

"Takové věci se stávají," řekla tiše.

"Vím. Jacqueline Kennedyová jednou řekla - kdo věří, že v tomhle životě existuje spravedlnost, tak se zatraceně mýlí. Posad' se tady, vedle mne." Poslechla a Luca zvedl oči k Morganovi. "Vypadáš dobře, Carlo." Jinak mu nikdy neřekl.

"A vy, strýčku, vypadáte skvěle."

Luca zvedl ruku a Morgan ji políbil. "Jsem rád, že se tvá sicilská polovina nezapře. Udělal jsi moudře, když jsi mě informoval o té čchung-čchingské záležitosti, a Mori usoudil správně, když promluvil právě s tebou."

"Za to jsme zavázání jeho vnukovi," připojil Morgan.

"Ano, jistě. Mladý Tony je dobrý chlapec, idealista a to je správné. Potřebujeme své svaté, Carlo, oni nám pomáhají stát se pro zbytek světa mnohem přijatelnějšími." Luskal prsty a přiblížil se chlapec v bílém kabátku sluhy.

"Zibibbo, Alfredo."

"Hned, done Giovanni."

"Bude ti chutnat, Asto. Je to víno z ostrova Pantelleria, ochucené anýzem." Obrátil se na Morgana.

"Marco mě vzal nedávno na vyjížďku a zastavili jsme i na vaší farmě ve Valdiní."

"Jaké to bylo?"

"Správce se ženou si vedou dobře a je tam božský klid. Měl by ses o to víc zajímat a něco s tím podniknout."

"Strýčku, vždyť se tam narodil dědeček, je to kus pravé Sicílie. Jak bych to mohl změnit?"

"Děláš mi radost, Carlo. Sice jsi napůl Američan, ale máš sicilské srdce."

Když Alfredo otevřel láhev, Morgan obrátil hovor jinam. "Co si myslíte o té Čchung-čchingské dohodě?" "Investovali jsme v Hongkongu do hotelů a kasin miliardy, a když to v devadesátém sedmém převezmou komunisté, jsou naše majetky ohroženy. Všechno, co by to mohlo oddálit, by bylo báječné."

"Ale mělo by objevení takového dokumentu opravdu nějaký efekt?" zeptala se Asta.

Starý muž si vzal od Alfreda jednu z nabízených sklenek Zibibba. "Číňané v OSN věnují velkou pozornost a péči navrhovaným změnám statutu Hongkongu. V současnosti usilují o mezinárodní uznání bezúhonnosti své země, uvažují i o olympijských hrách. Když se najednou objeví dokument, podepsaný neomylným Mao Ce-tungem, kdoví jaký bude výsledek."

"To je pravda," souhlasil Morgan. "Budou ječet, že jde o podvrh."

"Ano," zasáhla Asta, "ale je tu jeden důležitý fakt. Nejde o falzifikát a my to víme. Každý přizvaný expert to jen potvrdí."

"Chytré děvče," poklepal jí Luca na koleno. "Nemáme co ztratit, Carlo. S tím dokumentem můžeme přinejmenším celý proces zpomalit, když nic jiného. I když přijdeme o miliony, můžeme to Číňanům a zvláště Angličanům pořádně zkomplikovat. Je to jejich vina, že to před lety tak zbabrali."

"To je zvláštní, co říkáte," zasáhla Asta. "Myslela jsem si, že se právě to pokusil Mountbatten ve čtyřiačtyřicátém napravit."

Luca se rozesmál a zvedl sklenici. "Dolej víno, Alfredo."

"Co navrhuje?" zeptal se Morgan.

"Najít tu postříbřenou bibli. Kdo má bibli, má Čchung-čchingskou dohodu."

"A ta musí být - podle toho, co řekl Tanner - někde na Loch Dhu," připomněla Asta.

"Přesně tak, ale je tu problém. Jakmile jsem dostal tvůj fax, pověřil jsem svého londýnského právníka, aby zjistil situaci. Sídlo Loch Dhu si momentálně pronajal ománský šejk, nějaký princ z královské rodiny, takže se okamžitě nedá nic podniknout. Bydlí v rezidenci a zůstane tam ještě měsíc. Můj advokát to pronajal na tvé jméno na následující tři měsíce."

"Výborně," ozval se Morgan. "Tím pádem budu mít dost času, připravit se k akci. Ta bible tam určitě někde je."

"Nařídil jsem právníkovi, aby tam zajel a osobně dojednal s Campbellovou sestrou, lady Katherine Rosovou, ten pronájem. Pokusil se jí na bibli zeptat. Vyprávěl jí o legendě, kterou slyšel, že prý tu bibli všichni šlechtici z Loch Dhu nosili s sebou do každé bitvy. Ale když mi telefonoval, říkal, že lady Katherine už je stará a trochu zmatená. Přiznala se mu, že tu bibli neviděla celá léta."

"Je tu jeden háček," ozvala se Asta. "Tony Jackson řekl Tannerovi: Takže bible se dostala zpátky na Loch Dhu?"

Morgan jí skočil do řeči: "A Tanner odpověděl: Dalo by se to tak říct."

Asta přikývla. "A potom se podle Tonyho začal smát. To mi připadá hodně zvláštní."

"Zvláštní, nezvláštní, ta bible tam někde musí být," zasáhl Luca. "Ty ji najdeš, Carlo." Vstal. "A teď se najíme."

Marco Russo stál ve dveřích haly. Když kolem něho procházeli, starý muž řekl: "Můžeš si s sebou vzít Marca pro případ, že bys potřeboval trochu svalové hmoty." Poplácal Marca po tváři. "Skotská vysočina, Marco, budeš se muset pořádně obléknout."

"Jak poroučíte, Capo."

Marco otevřel dveře do jídelny, kde už čekali dva číšníci. Vzadu v přijímacím pokoji zatím Alfredo sbíral použité sklenky a láhev vína, odnesl všechno do kuchyně a položil vedle dřezu, kde je sluha později umyje. Oznámil kuchaři, že si odskočí, vyšel ven, zapálil si cigaretu a kráčel zahradou k ubikacím pro personál.

Alfredo Ponti byl vynikající číšník a ještě lepší policista, jeden z té nové obětavé a věci oddané skupiny lidí, kteří sem přišli sloužit z italské pevniny. Před třemi měsíci se mu podařilo získat zaměstnání u Lucy. Obvykle telefonoval s nadřizenými výhradně zvenčí, ale kuchař i sluha měli napilno a tak byl na chvíli sám. To, co vyslechl, bylo bez pochyby důležité. Rozhodl se využít příležitost. Na konci chodby byl na zdi telefon, zvedl sluchátko a navolil palermské číslo. Odpověď se ozvala okamžitě.

"Gagini, to jsem já, Ponti. Něco mám. Carl Morgan se tu dnes večer objevil se svou nevlastní dcerou.

Vyslechl jsem moc důležitou věc. Slyšel jsi někdy o Čchung-čchingské dohodě?"

Paolo Gagini byl major italské tajné služby s centrálou v Římě a vydával se v Palermu za obchodníka.

"To je něco nového, nahrávám to. Mluv a pověz mi všechno," řekl rychle.

Alfredo spustil a nevynechal žádný detail. Když skončil, Gagini promluvil: "Dobrá práce, i když nevím, jestli nám to moc pomůže. Budu ve spojení, dej na sebe pozor."

Alfredo zavěsil a šel spát.

Gagini seděl ve svém palermském bytě a přemýšlel. Mohl dát zprávu do Říma, ale nikoho by to moc nezajímalo. Každý věděl, kdo je Carl Morgan, ale to, co dělal, bylo v mezích zákona. V každém případě všechno, co podnikne ve Skotsku, je britská záležitost. Gagini si s úsměvem vzpomněl na svého nejstaršího přítele z British Intelligence. Měl ho rád. Vytáhl svůj šifrovací zápisník a našel číslo Ministerstva obrany v Londýně.

Když se mu přihlásil spojovatel, řekl: "Dejte mi generála Charlese Fergusona. Bleskově, prosím."

Asi o dvě hodiny později, když Morgan a Asta odešli spát, Marco šel vzbudit Alfreda.

"Chce tě Capo."

"O co jde?"

Marco pokrčil rameny. "Poslal mě. Je na terase."

Vyšel ven, Alfredo se rychle oblékl a následoval ho. Nijak zvlášť se neobával. Tři měsíce všechno klapalo a vždycky byl tak opatrný, ale přesto si za opasek zastrčil malou automatickou pistoli.

Luca seděl v ratanovém křesle a Marco se vedle opíral o sloup. "Před nějakou chvílí jsi telefonoval," promluvil starý muž.

Alfredovi vyschlo v ústech. "Ano, bratraci do Palerma."

"Lžeš," řekl Marco. "Máme elektronický přístroj na registraci volaných čísel. Číslo, který jsi volal, je zakódovaný a nedá se identifikovat."

"A taková používají jen bezpečnostní služby," doplnil Luca.

Alfredo se otočil a utíkal zahradou k plotu. Marco vytáhl pistoli s tlumičem.

"Nezabij ho!" vykřikl Luca.

Marco zasáhl Alfreda do nohy, ten upadl na zem, ale otočil se a vytáhl zbraň. Marco neměl na vybranou a střelil mladíka mezi oči.

Luca, opírající se o hůl, popošel až k němu. "Ubohý hoch, tak mladý. Oni to nepřestanou zkoušet. Zbav se ho, Marco."

Otočil se a odcházel pryč.

ČTYŘI

"Tady je všechno o Carlu Morganovi," prohlásila Hannah Bernsteinová a položila složku na Fergusonův pracovní stůl.

Generál se opřel v křesle. "Povězte mi to."

"Jeho otec je penzionovaný brigádní generál, ale matka - neteř Giovanniho Lucy, což i přes studium na Yale, válečné hrdinství ve Vietnamu, jeho hotely a stavební firmy znamená, že je nastrčenou figurou mafie."

"Někteří lidé by řekli, že je to nová legitimní tvář mafie."

"Odpusťte, generále, ale to je naprostá volovina."

"Vrchní inspektorko, proč mluvíte tak hrubě?"

"Gangster je gangster - i když nosí obleky od Brioniho a hraje pólo s princem Charlesem."

"S tím nemohu nesouhlasit. Zjistila jste situaci na sídle Loch Dhu?"

"Ano, pane. V současné době je pronajaté principi Ali ben Yusefovi z Omanu. Bude tam ještě další měsíc."

"To není moc dobrá zpráva. S arabskými královskými rodinami není právě nejlepší jednání."

"Ještě něco, pane. Carl Morgan si pronajal sídlo až princ odjede. Na tři měsíce."

"Proč to asi udělal?" zamračil se Ferguson a pokýval hlavou. "Ta bible, v tom to bude."

"Myslíte, že po ní chce pátrat?"

"Tak nějak. Co jiného mi ještě o té nemovitosti povíte?"

"Majitelkou je lady Rose, Campbellova sestra. On se nikdy neoženil. Je jí osmdesát let, má chatrné zdraví a obývá tam malý domek." Hannah se podívala do složky. "Je tam také k pronajmutí menší lovecká chata. Říká se jí Ardnamurchan Lodge. Je v lese, asi deset mil od hlavního domu."

Ferguson přikývl. "Uděláme to jednoduše. Co nejdříve si zamluvte malé letadlo z Gatwicku, leťte tam a udeřte na lady Rose. Povězte jí, že vás vždycky ten kraj zajímal, protože váš dědeček sloužil ve válce s Campbellem. Zajímejte se mým jménem o pronájem té lovecké chaty. Potom zaveďte řeč na tu bibli. Co my víme, třeba tam leží na kávovém stolku."

"Dobře, pane, udělám, co říkáte." Zazvonil telefon. Zvedla ho, chvíli poslouchala a zavěsila. "Dillon má závěrečnou prohlídku v nemocnici."

"Já vím," řekl Ferguson.

"Ještě k té bibli, pane. Vy si opravdu myslíte, že tam někde může jen tak ležet?"

"To asi ne. Podívejte, Luca s Morganem si to pronajímají. To může znamenat jen jedno: zatraceně dobře vědí, že nebude tak jednoduché bibli najít."

"To je logické." Položila na stůl další složku. "Dillonova lékařská zpráva. Nic dobrého."

"Ano. Profesor Bellamy už se mnou o tom mluvil."

"Skončil, pane?"

"Vypadá to tak, ale to není vaše starost, ale moje. Vy se vydejte do Skotska a zjistěte, co se dá. Já zatím promluví s premiérem. V tomhle stadiu by stačil telefonický hovor, ale jsem přesvědčen, že by měl vědět, o co jde. A raději dřív než pozdě."

"Už se můžete obléknout, Dillone," řekl mu Bellamy. "Uvidíme se v mé pracovně."

Dillon slezl z operačního stolu, na kterém ho profesor vyšetřoval. Byl celý vyzáblý a pod očima měl kruhy jako modřiny. Když se podíval přes rameno do zrcadla, zahlédl ošklivý pruh jizvy po dvou operacích, které mu zachránily život.

Oblékal se pomalu a cítil hroznou slabost. Když si do speciální levé kapsy bundy zastrčil walthera, zdálo se mu, že váží tunu. Vešel do doktorovy pracovny a zjistil, že profesor už sedí u pracovního stolu.

"Jak se cítíte?"

Dillon se sesunul do židle. "Příšerně. Slabost, žádná energie a pak ta bolest." Zavrtěl hlavou. "Jak dlouho to bude ještě trvat?"

"Chce to čas, naštěpla vám páteř, poškodila žaludek, ledviny a měchýř. Vždyť vy jste, člověče, utekl hrobníkovi z lopaty."

"Já vím, já vím. Ale co mám dělat?"

"Chce to dlouhé prázdniny, nejlepší někde na slunci. Ferguson se postará. A ohledně těch bolestí..."

Přisunul před něho lahvičku, plnou pilulek. "Zvýšil jsem vám dávky morfia."

"Díky moc. Stejně budu k ničemu." Dillon pomalu vstal. "Tak já už půjdu. Zajdu za Fergusonem, ať už to mám radši za sebou."

Když došel ke dveřím, ozval se Bellamy: "Jsem vždycky tady, Seane."

Hannah si ze své kanceláře vyřídila formality v Gatwicku a probírala poslední detaily svého výletu. Loch Dhu se rozkládalo v oblasti zvané Moidart na severozápadním pobřeží Skotska, ne příliš daleko od moře. Celá oblast zabírala sto dvacet čtverečních mil. Byly to spoře osídlené hory a planiny. Byla tu jedna výhoda. Jen pět mil od sídla Loch Dhu se nacházelo staré opuštěné nouzové letiště Ardnamurchan, které během války používala armáda. Dalo se pohodlně použít pro letadla lear. Let obnášel zhruba čtyři sta padesát mil, řekněme hodinu a půl. Potom bude potřebovat dopravit na sídlo. Našla si telefonní číslo a zavolala lady Rose.

První se jí ozvala žena s robustním skotským hlasem, který ale za okamžik vystřídal jiný, trochu unavený a třaslavý. "Tady je Katherine Rosová."

"Lady Rosová? Ráda bych věděla, jestli vás mohu navštívit jménem svého klienta?" zeptala se Hannah a

vysvětlila staré dámě situaci.

"Samozřejmě, má drahá. Pošlu vám zahradníka Anguse, aby vás přivezl. Těším se, až vás uvidím. Mimochodem, říkejte mi lady Katherine. Tady je to zvykem."

Hannah zavěsila a oblékla si kabát. Otevřely se dveře a vešel Dillon. Vypadal strašně, až jí bodlo u srdce.

"Dillone, ráda vás vidím."

"O tom pochybuju, děvče drahý. Na druhý straně musím říct, že vy vypadáte k nakousnutí. Šéf je u sebe?"

"Čeká vás. Poslyšte, já budu muset pádit. V Gatwicku na mě čeká lear, mám před sebou rychlý výlet do Skotska."

Zaklepal na Fergusonovy dveře a vešel dovnitř.

"Pozdravpánbůh," začal Dillon.

Ferguson zvedl oči. "Vypadáš příšerně."

"Na to se odpovídalo - dejžtopánbůh," řekl mu Dillon. "A co to vidím? Táhle je brandy, tak si posloužím sám."

Hodil do sebe sklenku na ex a zapálil si cigaretu.

"Na nemocného chlapa máš pozoruhodné zlozvyky."

"Neplejtejme časem. Dáte mě k ledu?"

"Obávám se, že ano. Tvoje funkce nebyla nikdy oficiální, vždyť víš. To věci komplikuje."

"Ach jo. No nic, všechno dobrý jednou skončí."

Napil se znovu brandy a generál pokračoval: "Za normálních okolností by měla následovat penze, ale v tvém případě je to, bohužel, jinak."

Dillon se usmál. "Pamatuješ si na toho bastarda Arouna, kterej mi po afěře na Downing Street měl převést na účet dva miliony, ale vzal roha?"

"Vzpomínám si."

"Než jsem zmizel, podařilo se mi vybílit mu sejf. Dohromady něco kolem šesti set tisíc liber. Já si nestěžuju!" Dopil svou sklenku. "Musím říct, že práce s tebou nepostrádala jistý půvab, ale radši půjdu svou cestou."

Když sáhl rukou na kliku, ozval se za ním komisní hlas: "Ještě něco, Dillone. Mám dojem, že u sebe nosíš obvykle walthera. Jsem povinen tě vyzvat, abys ho nechal na mém stole."

"Trhni si nohou, generále," řekl Dillon a vyšel ven.

Let do Moidartu byl opravdový zážitek. Třicet tisíc stop přímo nad oblastí anglických jezer, potom Skotsko, vpravo Grampian Mountains a ještě severněji ostrovy Eigg a Rhum. Lear se otočil směrem na východ a pod letadlem se objevilo sídlo Loch Dhu, obklopené lesy, i černé nepřístupné jezero. Druhý pilot při klesání ukázal na malé letiště, kde byly dva hangáry, pár polorozpadlých chatrčí a stará kontrolní věž.

"Ardnamurchan. Válečné nouzové letiště." Když udělali otočku před přistáním, Hannah zahlédla na příjezdové cestě starou dodávku. Když přistáli a zastavili na ploše, vyšli oba piloti s Hannah ven, aby si trochu protáhli těla. Kapitán letadla, poručík letectva Lacey, řekl: "Už abychom to měli za sebou, vrchní inspektorko, co říkáte?"

"Lepší bude, když si na to zvyknete, poručíku. Řekla bych, že tady nejsme naposled," odpověděla mu a odkráčela směrem k dodávce.

Řídil ji muž v tvídové čepici a saku. Obličej měl celý zarudlý, zřejmě od nadměrného pití whisky.

"Jmenuju se Angus, slečno, poslala mě pro vás naše paní."

"Já jsem Bernsteinová," řekla Hannah a posadila se na místo spolujezdce. Když vyjeli, dodala: "Ani nevíte, jak je pro mě vzrušující, že jsem tady."

"A pročpak, slečno?"

"Můj dědeček se znal se starým pánem, majorem Campbellem. Sloužili spolu na východě s lordem Mountbattenem."

"To jsem nevěděl, slečno. Mně je teprve čtyřiašedesát, takže jsem sloužil až v roce osumačtyřicet."

"Chápu. Vzpomínám, jak můj děda vyprávěl, že major Campbell měl vojenského sluhu desátníka Tannera, který byl také odsud. Znal jste ho?"

"Jistěže znal, slečno. Léta tady dělal správce. Odjel na návštěvu k dceři do New Yorku a tam umřel."

"To je smůla."

"Musíme tam všichni."

Hannah to připomínalo dialog ze špatné divadelní hry, zvláště když v tom zněl ten typický akcent obyvatele Skotské vysočiny. Odmlčela se. Konečně dodávka zabočila do mohutné staromódní železné brány a zastavila před domkem těsně za ní.

Lady Katherine Rosová byla stará unavená dáma se svraštělým obličejem. Seděla v mohutném ušáku s plédem přes kolena. Salon, ve kterém Hannah přijala, byl vkusně a pohodlně zařízen většinou starožitným nábytkem. V krbu hořel oheň, ale dveře na terasu byly pootevřené.

"Doufám, že vám to nebude vadit, drahá. Víte, já potřebuji vzduch. Mé plíce už nejsou, co bývaly."

Vzápětí přichvátala příjemná, trochu obtloustlá asi pětapadesátiletá žena s podnosem, na kterém byl čaj a neslazené koláčky. "Mám nalít?" zeptala se, když položila podnos na mahagonový stůl. Měla stejný přízvuk jako Angus.

"Není třeba, Jean, slečna Bernsteinová to jistě zvládne, můžeš jít."

Jean se usmála, sebrala ze země šál a dala ho staré dámě kolem ramen. Hannah nalila čaj.

"Tak," začala lady Katherine, "váš zaměstnavatel je generál Charles Ferguson, že?"

"Ano. Zajímá se o pronájem Ardnamurchan Lodge, kvůli lovu. Kontaktovala jsem vaše zástupce v Londýně, ale bylo mi řečeno, že velký dům je obsazený."

"To skutečně je, a dokonce arabským princem s kupou dětí, které sem občas vtrhnou. Je až moc štědrý, posílá mi jídlo, které nemohu jíst a francouzské šampaňské, co nemohu pít."

Hannah odložila svůj šálek na stůl. "Ano, slyšela jsem, že zůstává ještě měsíc a po něm tady bude jeden americký džentlmen."

"Ano, pan Morgan. Hrozný boháč, viděla jsem jeho fotografii v časopise Tatler. Hrál pólo s princem Charlesem. Jeho advokát sem za mnou přiletěl v tryskovém letadle jako vy. Najal si to tady na tři měsíce. Drahá, tady v té stříbrné krabici jsou cigarety, podejte mi laskavě jednu a poslužte si i vy." Vzala cigaretu do chvějící se ruky a vtáhla kouř. "A hned je mi líp. Ale vraťme se k věci. V Ardnamurchan Lodge je volno, v okolí je plno zvěře. Jeleni, příští měsíc tetřivci a dá se i rybařit. Jsou tam dvě koupelny a pět ložnic. Mohu obstarat i služebnictvo."

"To není třeba. Generál má sluhu, který také vaří."

"To je velmi výhodné. A přijedete i vy?"

"Alespoň občas."

"Generál musí být jistě bohatý jako ten Američan se soukromými letadly a tak. Co dělá?"

"Různé aktivity na mezinárodní scéně." Hannah se usmála a přešla na jiné téma. "Svěřila jsem se vašemu zahradníkovi, jak je pro mě vzrušující, že jsem tady. Poprvé jsem slyšela o Loch Dhu jako mladé děvče od matčina otce. Byl ve druhé světové válce důstojník a sloužil pod lordem Louism Mountbattenem v jihovýchodní Asii. Jmenoval se Edward Gort a měl hodnost plukovníka. Možná o něm váš bratr někdy mluvil?"

"Obávám se, že ne, má milá. Víte, Ian měl ve čtyřiačtyřicátém v Indii těžkou leteckou nehodu. Přežil ji jen díky odvaze svého vojenského sluhu Jacka Tannera, který s ním vyrůstal odmalička právě tady. Můj bratr žil léta po nemocnicích. Poškozený mozek, chápete. Už to nikdy nebyl ten starý Ian. O válce přestal úplně mluvit. Abych byla upřímná, chudák drahý, nemluvil už skoro o ničem. Nebyl toho schopen."

"To je tragické," ozvala se Hannah. "Můj dědeček se o tom vůbec nezmínil. Myslím, že ho naposled viděl v Číně."

"To muselo být ještě před zřícením toho letadla."

Hannah vstala a dolila jí čaj. "Mohu vám něco podat?"

"Ještě jednu cigaretu, má milá. Je to moje jediná neřest a v mém věku, copak to není jedno?"

Vyhověla prosbě staré dámy, přistoupila k francouzskému oknu, které vedlo na terasu, a v dálce uviděla

velký dům. "Vypadá nádherně. Cimbuří a věžičky, právě tak jsem si to představovala." Otočila se. "Jsem beznadějně romantická. Dudy, klany a sukně, když o tom děda vyprávěl, vždycky mě to fascinovalo." Vrátila se zpět do salonu. "A ještě mluvil o další tajemné věci. Prý major Campbell u sebe vždycky nosil stříbrnou bibli, rodinné dědictví. Měl ji i u Dunkerque. Campbellové ji prý nosili do bitev po staletí." "Máte pravdu, určitě ji měl v kapse už Rory Campbell, když padl v bitvě u Cullodenu pod praporem prince Charlieho. To je zajímavé, že se o ní zmiňujete. Nemyslela jsem na ni už léta. Asi se ztratila při tom leteckém neštěstí."

"Chápu," řekla Hannah opatrně.

"Kromě Iana a Jacka Tannera to nepřežil nikdo," povzdechla. "Slyšela jsem nedávno, že Jack umřel v New Yorku, kde byl navštívit dceru. Byl to dobrý člověk. Staral se léta místo mě o celé panství. Ten nový správce Murdoch je protivný. Znáte ten typ. Má na to sice vysokoškolský diplom, ale myslí si, že rozumí všemu nejlip."

Hannah přikývla a znovu vstala. "Takže můžeme si pronajmout Ardnamurchan Lodge?"

"Kdykoli budete chtít. Nechte mi tu telefon i adresu a já zařídím, aby vám Murdoch poslal nájemní smlouvu."

Hannah byla už připravená, vytáhla z kabelky obálku a položila ji na stůl. "Tady je to. Generálova kancelář je na Cavendish Square. Mohu teď zajít za Angusem, aby mě zavezl zpět k letadlu?"

"Najdete ho v zahradě."

Hannah přijala nabízenou ruku. Byla studená a lehká jako pírkó. "Sbohem, lady Katherine."

"Sbohem, má drahá, jste moc milá mladá dáma."

"Děkuji vám."

Obrátila se k odchodu, ale stará paní znovu promluvila: "Zvláštní shoda okolností. Když u mě byl ten právník, ptal se také na tu bibli. Povídal, že pan Morgan se o ní dočetl v jednom americkém časopise, kde byl článek o legendách Skotské vysočiny. Není to podivné?"

"To určitě ano," souhlasila Hannah. "Jistě musel být zklamaný, že ji nemůže vidět."

"Měla jsem úplně stejný dojem," usmála se stará dáma. "Sbohem, má drahá."

Hannah našla Anguse, který okopával zahradu. "Jste připravená na cestu, slečno?"

"Přesně tak," řekla.

Když šli směrem k vozu, zastavil poblíž nich range rover, z kterého vystoupil vysoký zasmušilý muž v lovecké bundě a čapce. Podíval se na ni tázavě.

"To je slečna Bernsteinová," řekl mu Angus. "Byla navštívit naši paní."

"Jménem svého zaměstnavatele, generála Charlese Fergusona," upřesnila Hannah. "Lady Katherine souhlasila, že nám pronajme Ardnamurchan Lodge."

Mladý muž se zamračil. "O ničem takovém se mi nezmínila," zaváhal a napřáhl ruku. "Stewart Murdoch. Jsem správce majetku."

"Mluvila jsem s ní až dnes dopoledne."

"Tak tím se to vysvětluje. Byl jsem dva dny ve Fort William."

"Nechala jsem jí adresu a budu čekat na smlouvu," usmála se a nastoupila do dodávky. "Mám naspěch, v Ardnamurchanu na mě čeká letadlo. Určitě se ještě uvidíme."

Angus usedl za volant a vyjel. Murdoch je sledoval zamračeným pohledem a potom zmizel v domě.

Lear odstartoval, kolmo stoupal a rychle dosáhl výšky třiceti tisíc stop. Hannah se podívala na hodinky. Bylo něco po druhé. Při troše štěstí bude v půl čtvrté v Gatwicku a za další hodinu na Ministerstvu obrany. Vzala telefon a řekla druhému pilotovi, aby ji spojil s Fergusonem.

Generálův hlas byl ostrý a jasný. "Jaký byl výlet?"

"Báječný, pane, pronájem máme v kapse. Ale s biblí to nevyšlo. Lady ji už léta neviděla. Domnívá se, že zmizela při té letecké havárii."

"Ale my přece víme, že to tak není, nebo ne?"

"Vypadá to, že nás v té venkovské pustině čeká pěkný hon za pokladem, pane."

"Máte asi na mysli Morgana, vrchní inspektorko."

"Tak jak si s tím poradíme?"

"Nevím, ale něco mě jistě napadne. Vraťte se domů, vrchní inspektorko, budu vás čekat v kanceláři." Zavěsila, udělala si hrnek instantní kávy a začetla se do časopisu.

Když dorazila na ministerstvo, Ferguson nervózně přecházel po kanceláři. "Tady jste, už jsem začínal mít strach. Ani si neodkládejte, v žádném případě nesmíme nechat předsedu vlády čekat."

Vzal si z věšáku kabát, sáhl po vycházkové holi a vyšel ven. Zmatená Hannah ho následovala.

"Ale o co jde, pane?"

"Mluvil jsem před chvílí s premiérem. Řekl, že nás chce vidět hned, jak dorazíte, tak si pospěšte."

Daimler projel bez zastavení bezpečnostní branou na konci Downing Street a nejproslulejší dveře na světě se otevřely. Objevil se pobočník, který od nich vzal kabáty a uvedl je chodbou, plnou portrétů bývalých premiérů, nahoru po schodech, kde jemně zaklepal na dveře pracovny mocného muže.

Vešli dovnitř, dveře za nimi se zavřely a předseda vlády zvedl oči od desky pracovního stolu. "Generále."

"Dovolte mi představit vrchní inspektorku Hannah Bernsteinovou, mou asistentku, pane předsedo."

"Vrchní inspektorko," pozdravil ji úklonem hlavy. "Přirozeně jsem byl vaším ranním telefonátem víc než překvapen. Povězte mi teď všechno, co jste zatím v té záležitosti zjistili."

Ferguson začal a nevynechal nic.

Když domluvil, obrátil se premiér na Hannah. "Povězte mi o té své návštěvě."

"Jistě, pane předsedo."

Když skončila, řekl: "Nemyslíte si, že by se lady Katherine mohla mýlit?"

"Naprosto ne, pane předsedo. Léta tu bibli neviděla, v tom byla neoblomná."

Nastalo ticho a premiér usilovně přemýšlel.

"Co máme dělat dál, pane?"

"Najděte tu ztracenou věc dříve než oni, generále. S Hongkongem jsme už měli trápení dost. Skončilo to, jdeme pryč - a hotovo. Jestli ta věc existuje, najděte ji a spalte. A nechci, aby se do toho zapletla Čína. To bychom se nedoplatili. Naším americkým bratrancům rovněž ani slovo."

Hannah odvážně zasáhla. "Vy si, pane předsedo, opravdu myslíte, že ta věc existuje, že je to všechno pravda?"

"Bohužel ano. Po dopoledním rozhovoru s generálem jsem hovořil s jedním distingovaným džentlmenem, kterému je přes devadesát a byl během války ve významné funkci. Potvrdil mi, že k němu zvěsti o Čchung-čchingské dohodě také pronikly, i když to bylo oficiálně odmítáno jako výmysl."

"Tak co si přejete, abychom udělali, pane předsedo?"

"Stěží můžeme požádat prince Ali ben Yusefa o povolení domovní prohlídky a lupiče tam také asi nepošleme."

"Za čtyři týdny odjíždí a stěhuje se tam rovnou Morgan," řekla Hannah.

"Jakmile tam jednou bude, zařídí se podle svého." Podíval se na Fergusona. "Ale vy tam budete také a můžete se mu trochu dívat na prsty. Co zamýšlíte dělat?"

"Improvizovat, pane," usmál se Ferguson.

Premiér se také usmál. "V tom jste obvykle velmi dobrý, generále. Ujměte se toho a nezklamte mě. A teď mě omluvte."

Když se usadili do vozu, Hannah porušila mlčení: "Co teď?"

"Pojedeme do Ardnamurchan Lodge za tři čtyři týdny, abychom tam byli ještě před Morganem. Zatím se soustředíme na každý jeho pohyb. Využijte všechny mezinárodní policejní kontakty. Chci vědět, kde a co podniká."

"Dobrá."

"A teď vás zvu na večeři. Do Whitechapel. To nemůžete odmítnout, vrchní inspektorko, je tam nejlepší židovská restaurace v Londýně."

Když Dillon vyšel z budovy Ministerstva obrany, vzal si taxi a jel do Stable Mews, nedaleko od Fergusonova bytu na Cavendish Square. Měl tam dvouložnicový domek s malou předzahrádkou. Když

dorazil domů, ozvala se znovu hrozná bolest, takže musel vzít jeden z morfiových prášků, které mu předepsal Bellamy, a lehnout si do postele.

Usnul, jako když ho do vody hodí. Když se najednou probudil, byla už tma. Vstal, šel do koupelny a osvěžil si obličej vodou. V zrcadle vypadal opravdu ztrhaně. Zakroutil hlavou a sešel po schodech dolů. Podíval se na hodinky. Bylo půl osmé. Uvědomil si, že musí něco pojíst, i když žádnou chuť k jídlu neměl.

Možná že by mu pročistila hlavu procházka. Potom by se mohl zastavit někde na kávu. Otevřel vstupní dveře a cítil drobný déšť. Světlo pouliční lampy na rohu matně prosvítalo mlhou. Oblékl si bundu, obtěžkanou waltherem, a uvažoval, kde by ho nechal. Ale ta zatracená pistole už byla jeho třetí rukou... Našel starý trenčkot, černý deštník a vyrazil ven.

Bloumal ulicemi, zastavil se v hospodě na rohu, kde vypil velké brandy a objednal si tlačenu. Ta byla tak nechutná, že jen do ní kousl, už se mu chtělo zvracet.

Pokračoval bezcílně v procházce. Na konci ulice se válely mohutné chuchvalce husté mlhy, jako by tam končil svět a Dillon měl najednou alarmující pocit prázdnoty, snad po požití morfia. Někde v dálce odbil Big Ben jedenáctou a jeho zvuk jen těžce prorážel hustou mlhou. Potom nastalo ticho, které přerušovalo jen zabučení lodní sirény. Uvědomil si, že je někde blízko Temže.

Zahnul do další ulice a už byl u řeky. Uviděl otevřený obchod, vešel dovnitř a koupil si od mladého Pakistánce krabičku cigaret.

"Není tady někde poblíž nějaká kavárna?" zeptal se Dillon.

"Nahore na High Street jich je dost, ale jestli máte rád činu, tak hned tady za rohem u přístaviště je Rudý drak."

"Zajímávej název," řekl Dillon a třesoucí se rukou si zapálil.

"Za starých časů tady vykládaly čaj plachetnice z Číny." Mladík se zarazil. "Není vám něco?"

"Nic vážného, zrovna mě propustili ze špitálu, ale díky za optání."

Venku se silně rozpršelo. Když zabočil za roh, uviděl rudý neon, znázorňující třímetrového draka, který zářil do deště. Stáhl deštník, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Lokál byl dlouhý, úzký, s tmavě obloženými stěnami, lesklým mahagonovým barem a tuctem stolků s lněnými bílými ubrusy. Bylo tam hodně uměleckých děl, sošek a na stěnách čínské akvarely.

Jediný zákazník byl asi šedesátiletý holohlavý Číňan se záhadným obličejem. Byl malý, hodně tlustý a přestože měl tmavohnědý gabardénový oblek, připomínal bronzovou sochu Buddhy, která stála v rohu.

Jedl vidličkou sěpii s nakrájenou zeleninou a Dillon si ani trochu nevšímal.

Za barem bylo čínské děvče s květem ve vlasech, oblečené do Cheongsamu z černého hedvábí, ozdobeného výšivkou rudého draka.

"Promiňte," promluvila perfektní angličtinou, "ale právě jsme zavřeli."

"Mohl bych dostat alespoň v rychlosti drink?" zeptal se Dillon.

"Je mi líto, ale máme jen stolovou licenci."

Byla velmi krásná. Ty černé vlasy, bledá plet', tmavé všímavé oči a vysoké lícní kosti způsobily, že se jí zatoužil dotknout. Ale najednou rudý drak na jejích černých šatech ožil, zavlhl se a on zavřel oči a zachytil se baru.

Vybavilo se mu, že podobný pocit už jednou zažil. Bylo to při potápění ve Středozemí, pomáhal tehdy Izraelcům vyprostit dva rychločluny. V padesáti stopách mu došel kyslík. Když ho polomrtvého vytáhli na hladinu, bylo to jako prudký přechod ze tmy do světla.

Tlustý muž ho uchopil a s překvapivou silou usadil do nějakého křesla.

Dillon se několikrát zhluboka nadechl a usmál se. "Promiňte. Byl jsem nějakou dobu marod a asi jsem to dnes večer s tou procházkou přehnal."

Výraz na tloušťkově tváři se nezměnil a dívka řekla kantonsky: "Postarám se o to, strýčku, dojez si jídlo."

Dillon, který mluvil kantonsky velmi dobře, se zájmem poslouchal mužovu odpověď: "Myslíš si, že ještě přijdou?"

"Kdo ví? Je to nejhorší sorta gaunerů. Hnis z otevřené rány."

Usmála se na Dillonu. "Omlouvám se, ale můj strýček mluví anglicky jen málo."

"To je v pořádku. Jen jestli tu můžu chvilku posedět."

"To chce kávu," řeklo děvče. „Pěkně silnou a velké brandy."

"Bůh chraň! Brandy ano, ale nebyl by tam šálek čaje, drahoušku? To by mě postavilo na nohy."

"Podívám se."

Usmála se, šla za bar a postavila na pult láhev brandy se sklenicí. V té chvíli venku zaparkovalo auto. Zarazila se, přistoupila k oknu a vyhlédla ven.

"Už jsou tady, strýčku."

Když se vrátila za barový pult, otevřely se dveře a vešli čtyři muži. Jejich šéf byl hodně vysoký a měl drsnou vyzáblou tvář. Měl na sobě jezdecký draze vypadající plášť.

"Tak už jsme tu znova," příjemně se usmál. "Máš to pro mě?"

Podle přízvuku byl bezpochyby z Belfastu.

"Mrháte časem, pane McGuire, tady nic nedostanete."

Dva z jeho společníků byli černí a třetí albín s řasami tak světlými, že nebyly téměř vidět. "Nedělej nám potíže, zlato," řekl. "Zachovali jsme se k tobě slušně. Pár stovek tejdne za tenhle flek? Řek bych, že to pro tebe nic není."

Zavrtěla hlavou. "Ani penny."

McGuire si povzdychl, vyškubl jí láhev brandy z ruky a mrštil ji do barového zrcadla, které se roztříštilo.

"To jenom na úvod. Teď ty, Terry."

Albín rychle přiskočil, pravou rukou popadl děvče za límeček hedvábných šatů a roztrhl je tak, že se objevilo nahé ňadro. Přitáhl dívku k sobě a položil dlaň na její prs.

"Tak co se to tu děje?"

Tlustý muž vstal, ale Dillon kopl do židle, aby mu zablokoval cestu. "Neplet' se do toho, strýčku, já se postarám sám," zavolal kantonsky.

Čtyři muži se rychle otočili k Dillonovi a McGuire se ještě usmíval. "Copak to tu máme za hrdinu?"

"Pust' ji," řekl Dillon.

Terry se zašklebil a přitáhl děvče blíž k sobě. "Ne, mám to moc rád."

V Dillonovi explodovala všechna ta bolest a strádání posledních týdnů, vytáhl walthera a slepě vypálil do zbytku zrcadla za barem.

Terry zavrával a pustil děvče. "Koukni mu na ruku," zašeptal. "Klepe se mu, jako když střílí z kulometu."

McGuire nehnul brvou. "Když slyším ten přízvuk, tak už jsem doma," řekl.

"Mně ten tvůj taky vadí, starochu. A teď mi hod' svou peněženku."

McGuire ani nezaváhal a hodil ji na stůl. Byla nabitá bankovkami. "To by mělo na ty škody stačit," ozval se Dillon.

"Jsou tam skoro dva tisíce," zaprotestoval Terry.

"Něco může jít i na vdovy a sirotky." Dillon se podíval na děvče. "Bez policie?"

"Bez policie."

Dveře za ní se otevřely a z kuchyně vyšli dva číšníci s kuchařem, vyzbrojení dlouhými řeznickými noži a sekáčky.

"Bejt na tvým místě, tak bych vypadnul," promluvil Dillon. "Tihle lidi, když se namíchnu, dokážou hrozný krutosti."

McGuire se ušklíbl. "Zapamatuju si tě, příteli. Půjdem, hoši," otočil se a šel ven.

Slyšeli, jak auto nastartovalo a odjíždí. Vysílený Dillon se sesul do křesla a schoval zbraň. "Teď bych si dal to brandy."

Bylo to divné, ale ona se zlobila. Otočila se na patě a proklouzla kolem personálu do kuchyně.

"Co jsem udělal špatnýho?" zeptal se Dillon, když zmizel v kuchyni i personál.

"To nic není," ozval se tlustý muž. "Je rozrušená. Dovolte mi, abych vám nalil sám."

Přistoupil k baru, kde vzal novou láhev brandy, dvě sklenky a přisedl si k Dillonovi. "Promluvil jste na mě kantonsky. Byl jste v Číně často?"

"Párkrát, ale často ne. Hlavně v Hongkongu."

"To je ale náhoda. Jsem z Hongkongu a moje neteř také. Jmenuji se Yuan Tao."

"Sean Dillon."

"Jste Ir, v Hongkongu jste byl jen málo a přitom je vaše kantonština výborná. Jak je to možné?"

"Už je to tak. Některý lidi dokážou v hlavě řešit složité matematické příklady rychleji než počítač."

"Ano?"

"Já mám talent na Jazyky. Nasávám je do sebe," Dillon upil trochu brandy. "Řekl bych, že tady nebyli první?"

"Taky si myslím. Přiletěl jsem teprve včera. Mám dojem, že tady i v okolí vydírali už pár týdnů."

Dívka se vrátila oblečená do kalhot a svetru. Strýce ignorovala a na Dillona se obořila: "Co tu ještě chcete?"

Yuan Tao zakročil. "Pan Dillon nám prokázal velkou laskavost a my jsme mu zavázáni."

"Nic mu nedlužíme a všechno pokazil. Určitě sem nepřišel náhodou, že ne?"

"I když to vypadá podivně, byla to vážně náhoda," ohradil se Dillon. "Drahý děvče, život je jich plnej."

"A kdo z mužských nosí v Londýně pistoli? Jen další kriminálník."

"Kristepane," obrátil se Dillon k Yuan Taovi, "ta její logika. Můžu bejt policajt, nebo si hraju na Charlese Bronsona a potírám zloduchy." Brandy mu stouplo do hlavy a on se zvedl. "Jdu si po svých, legrace už bylo dost." Dřív než ho mohli zastavit, vyšel ven ze dveří.

PĚT

Dillon byl unavený a měl pocit, že mu chodník ujíždí pod nohama. Došel až k Temži. Stál u zábradlí a zíral do mlhy. V hlavě měl zmatek, všechno bylo jako ve zpomaleném filmu. Přítomnost muže za sebou si uvědomil, teprve až se ten na něj vrhl a začal ho škrtnout. Cizí ruka rychle vklouzla pod bundu a sebrala mu pistoli. Nějaká síla ho odhodila na zábradlí.

Když se trochu vzpamatoval, stál před ním albín Terry a v ruce držel jeho walthera.

"A už jsme tu zase."

K chodníku přirazila černá limuzína. Dillon se zhluboka nadechl a sebral všechny své síly. Vykozl pravou nohu do výšky a zasáhl Terryho ruku s pistolí, která přelétla obloukem přes zábradlí do Temže. Zároveň škulbl hlavou dozadu, praštil muže za sebou do nosu a rozběhl se po chodníku. Zabočil za roh a ocitl se v opuštěném doku, uzavřeném vysokými železnými bránami s visacími zámky.

Když se otočil, uviděl příjíždějící limuzínu, ze které vyskákali tři muži a vyřítili se proti němu. První ho chtěl zneškodnit železnou tyčí, ale Dillon se vrhl na zem a v zoufalé snaze, vyhnout se kopancům, odkutálel se pár metrů. Ale potom se na něho vrhli a jeden z nich ho přitiskl k bráně.

McGuire stál u auta a zapaloval si cigaretu. "Vykoledoval sis to sám, kámo, vykoledoval. Oukej, Terry, rozpárej ho."

V Terryho ruce se objevila stará břitva. Když se blížil, otevřel ji a ve světle pouliční lampy se hrozivě zalesklo ostří. Někde nedaleko proťal vlhký vzduch energický výkřik. Terry a McGuire se prudce otočili a z deště vyšel Yuan Tao.

Měl promočené sako a vypadal celý nějak jinak. Blížil se naprosto neústupně, jako kdyby ho nemohlo nic zastavit.

"Tak sakra, zamáčkni tu štěnici!"

Muž s železnou tyčí oběhl auto, tyč zasvištěla vzduchem a Číňan téměř nezatelným pohybem zasáhl útočnickovo levé předloktí. Současně vyrazila jeho pravá pěst a šroubovitým pohybem zasáhla muže pod žebra. Bez hlesu se svalil k zemi jako špalek.

Yuan Tao se nad ním na okamžik sklonil. McGuire přiskočil a pokusil se ho kopnout do hlavy. Starší muž ho chytil bez námahy za chodidlo a Dillon mohl přísahat, že zaslechl praskot kostí. Vzápětí McGuire dopadl velkým obloukem na kapotu auta, po které se svezl na chodník a začal sténat. Yuan Tao obešel s naprosto klidnou tváří limuzínu a muž, který držel Dillona zezadu, ho pustil a začal utíkat.

Terry zvedl břitvu. "Tak dobře, tlust'ochu, postaráme se napřed vo tebe."

"Co bude se mnou, ty hajzle?" vykřikl Dillon. Když se Terry obrátil, udeřil ho vši zbývající silou do brady.

Terry upadl na chodník a klel. Ústa měl od krve. Yuan Tao mu dupl na ruku a odkopl břitvu. V tu chvíli

se objevila dodávka a prudce zabrzdila. Když z ní vystoupil kuchař, za rohem se vynořili dva číšníci. Drželi muže, který se pokusil utéct.

"Já bych jim řekl, aby ho nečtvrtili," řekl Dillon kantonsky. "Někdo přece musí tu partičku odvézt."

"Skvělá připomínka," souhlasil Yuan Tao. "Hlavně že nerozčtvrtili oni vás."

"Bylo to vo fous. Začíná mi docházet, proč vlastně byla vaše neteř tak našťvaná. Čekal jste, až se McGuire objeví, ne?"

"Přiletěl jsem kvůli tomu z Hongkongu. Moje neteř Su Yin mě požádala o pomoc. Rodinná věc. Nebylo pro mě snadné se sem dostat. Stáhl jsem se do jednoho z našich klášterů."

"Klášterů?"

"Měl bych to vysvětlit, pane Dillone. Jsem mnich řádu Shaolin, jestli víte, co to je."

Dillon se tiše rozesmál. "Jistěže vím. Smůla, že to nevěděl McGuire. Jste určitě expert v kung fu?"

"Nejvyššího stupně, pane Dillone. Studoval jsem to celý život. Počítal jsem, že zůstanu pár týdnů, abych se ujistil, že už nebudou žádné problémy."

"Na vašem místě bych si nedělal starosti, myslím, že už pochopili."

McGuire, Terry a jeden černoch ještě leželi na chodníku a kuchař s dvěma číšníky přiváděli čtvrtého. Yuan Tao k nim promluvil kantonsky a potom se otočil. "Oni už se tady o všechno postarají. Su Yin čeká ve svém autě u restaurace."

Šli zpět, zahrnuli za roh a pod Rudým drakem uviděli parkující auto. Když se přiblížili, vystoupila z něho dívka a oslovila kantonsky Dillona: "Jste v pořádku?"

"Teď už jo."

"Omlouvám se za své chování," uklonila se. "Zasloužím si trest, jak říkal můj ctěný strýček. Odpusťte mi to, prosím."

"Není co odpouštět," odpověděl Dillon a od řeky se ozvalo zaječení.

Podívala se na strýce. "Co to bylo?"

"Ten malý červ s bílými vlasy, co tě před námi zostudil. Řekl jsem jim, aby mu uřízli pravé ucho."

Su Yinina tvář se nezměnila. "Děkuji ti, strýčku," uklonila se znovu a obrátila tvář k Dillonovi. "Vy teď pojedete, pane Dillone, s námi," dodala tentokrát anglicky.

"Děvče drahý, copak ti můžu něco odmítnout?" řekl a nastoupil do vozu.

"Jestli jste studoval judo nebo karate, slyšel jste o kiai, energii, která dokáže v člověku vyburcovat zázračnou vůli a sílu. Získají ji jen největší mistři a to pouze po letech tréninku a duševní i fyzické sebekázně."

"Vy tu energii určitě máte," přerušil ho Dillon. "Ještě vidím tu železnou tyč, jak odskočila od vaší paže." Rekonvalescent byl po krk ponořený do vany, ve které byla tak horká voda, že mu po tváři stékal pot. U stěny na bobku seděl Yuan Tao ve starém županu a díval se na něho skrze hustou páru.

Dillon pokračoval: "Jednou jsem v Japonsku viděl osmdesátiletýho muže, kterej měl ruce jako hůlky. Byl to kněz učení Zen a vážil směšně málo. Opakovaně na něho útočili dva karatisti s černými pásy."

"A?"

"Odhodil je úplně bez námahy. Potom jsem se dozvěděl, že jeho energie proudila z něčeho, čemu říkali tanden, nebo druhý mozek."

"Což se dá vypěstovat jen léty meditace. Tohle všechno pochází ze starého bojového umění řádu Shaolin, které k nám přišlo v šestém století z Indie současně se zenbuddhismem. Mniši našeho řádu ho v provincii Hohán dále rozvíjeli."

"Není to pro kněze trochu drsná zábava? Měl jsem strejdu katolickýho faráře, kterej byl v mládí dobrej boxer. Ten mě jako kluka učil boxovat bez rukavic, ale tohle..."

"My máme jedno rčení - člověk se vyhne konfliktu jen když je na něj připraven. A proto se mniši učí umění, kterému se v dávných dobách už učili moji předkové a po nich další a další generace. Bojovali ve prospěch chudých proti zlosynům a když to bylo nezbytné, i proti vládcům. Sloužili naší společnosti."

"Mluvíte o Triad Society?" zeptal se Dillon. "Měl jsem za to, že se prostě jednalo o čínskou verzi mafie?"

"Podobně jako mafie, vzniklo jako tajné sdružení, které chránilo chudé před bohatými vlastníky půdy. Postupem času se jeho členové - stejně jako příslušníci mafie - zkorumpovali, ale ne všichni."

"Něco jsem o tom četl," ozval se Dillon. "Chcete mi říct, že jste člen Triadu?"

"Stejně jako moji předkové přede mnou, jsem členem sekty Druhý dech, nejstarší ze všech, založené v Mohanu v šestnáctém století. Na rozdíl od ostatních moje společnost byla a je neúplatná. Jsem mnich řádu Shaolin. I když mám obchodní zájmy, není na tom nic špatného, ale nesmím nikoho ve svůj prospěch využívat."

"A to všechno jste zdědil? I bojové umění?"

"Jistě. Je mnoho metod, mnoho škol, ale bez ch'i nejsou k ničemu."

"A co to je?"

"Zvláštní energie. Když se akumuluje pod pupkem, je v ní elementární síla, nekonečně mohutnější, než samotná fyzická síla. To znamená, že pěst je jednoduše jen vykonavatelem cíleně zaměřeného proudu energie. Není třeba obrovských ran a náprahů, které užívají boxeři ze západu. Já udeřím jen z minimální vzdálenosti a při zásahu zkroutím pěst. Výsledek může být natržená slezina nebo zlomené kosti."

"Tomu věřím, ale jak jste zabránil tomu úderu ocelovou tyčí? Jak to děláte?"

"Cvik, pane Dillone, padesát let praxe."

"Tolik času jsem neměl." Dillon se postavil a Yuan Tao mu podal osušku.

"Když je člověk na sebe tvrdý a dá se do toho naplno, dokáže zázraky i za pár týdnů. A s vámi určitě nemusím začínat od píky: máte na zádech jizvy od nože, starou ránu po kulce na levém rameni a potom je tady ta vaše zbraň." Pokrčil rameny. "Žádné nevinátka."

"Nedávno mi pěkně vrazili kudlu do zad," řekl mu Dillon. "Zachránily mě dvě operace, ale jsem na tom dost bídě."

"A vaše zaměstnání?"

"Pracoval jsem pro britskou Tajnou službu. Dneska ráno jsem dostal padáka, že už přej nejsem k ničemu."

"Tak to se zmýlili."

Chvilí bylo ticho, které přerušil Dillon: "Chcete říct, že mě berete?"

"Něco jsem vám dlužen, pane Dillone."

"Nechte toho, nepotřeboval jste mě. Jen jsem se připltl."

"Ale vy jste to nemohl tušit a v tom je rozdíl. Důležitý je záměr," usmál se Yuan Tao. "Vám by se nelíbilo dokázat těm lidem, že udělali chybu?"

"Propánakrále, to jo!" vyrazil ze sebe Dillon. Když mu Yuan Tao podal župan, pokračoval: "Rád bych, aby mezi námi od začátku bylo všechno na rovinu."

"Ano?"

Dillon si oblékl župan. "Léta jsem byl členem IRA a taky mezi prvníma na seznamu hledaných policií a Tajnou službou."

"A potom jste pracoval pro Británii?"

"Jo, neměl jsem moc na vybranou."

"Ale teď jste dospěl k jinému názoru."

Dillon se široce usmál. "Je taky něco, co nevíte? No nic, je v tom snad nějaký zádrhel?"

"Proč by byl? Podle toho, jak jste jednoho z těch chlapů praštil, bych řekl, že jste studoval karate."

"Trochu, ale nic moc. Hnědý pás a dělal jsem na černým, ale pak jsem neměl dost času."

"To zní dobře. Myslím, že dokážeme udělat hodně práce. Ale teď budeme jíst, aby se vaše kosti zase obalily masem."

Vedl ho chodbou do obývacího pokoje, v jehož zařízení si podávaly ruce evropský a čínský styl. Su Yin seděla u ohně v černém kalhotovém kostýmu a četla nějakou knížku.

"Mám pro tebe novinku," oslovil ji Yuan Tao a ona vstala. "Pan Dillon s námi stráví jako host tři týdny. Nebude ti to vadit?"

"Samozřejmě, že ne, strýčku. Půjdu teď připravit večeři."

Přistoupila ke dveřím, otevřela je, ohlédla se přes rameno na Dillona a poprvé od jejich setkání se usmála.

Ráno 4. července letěli Morgan a Asta do Londýna. Na letišti Heathrow na ně už čekal rolls, který

obstarala londýnská pobočka jeho firmy.

"Jedeme do Berkeley?" zeptala se Asta.

"Kam jinam, je to nejlepší hotel ve městě. Zamluvil jsem pro nás Wellingtonovo apartmá v posledním patře se dvěma ložnicemi a krásnou zimní zahradou."

"A tak blízko těch drahých butiků," dodala škádlivě.

Stiskl jí ruku. "Copak jsem ti někdy zakazoval utrácet moje peníze? Nechám tě samotnou, musím zajít do kanceláře, ale brzy se vrátím. Nezapomeň, že je dnes večer na americkém velvyslanectví oslava výročí 4. července. Vezmi si na sebe něco opravdu pěkného."

"Já jim vytrů zrak."

"To děláš vždycky, drahoušku, tvoje matka by na tebe byla pyšná," vzal ji za ruku a rolls se rozjel.

Hannah Bernsteinová zaklepala a vešla do Fergusonovy pracovny, kde generál pilně pracoval u svého stolu. "Papíry a zase papíry," vzpřímil se v křesle. "Copak je?"

"Volal Kim z Ardnamurchan Lodge. Včera v noci tam bezpečně dorazil na range rovem, který jste mu přidělil. Říkal, že cesta byla velmi náročná a ty hory mu připomněly Nepál, ale ta lovecká chata je moc hezká. Přivítala ho kuchařka lady Katherine, Jeannie, a dokonce mu přinesla i maso s bramborovými taštičkami."

"Dobrá, a co Morgan?"

"Ten princ odjíždí v neděli ráno. Řízení leteckého provozu mu naplánovalo let z letiště v Ardnamurchanu. Ověřila jsem i to, že Morgan přiletí kolem poledne, takže bohužel nemáme čas na žádnou akci."

"A kde je teď?"

"Přistál před hodinou se svou nevlastní dcerou na Heathrow a ubytoval se ve Wellingtonově apartmá hotelu Berkeley."

"Panebože, vévoda se musí obracet v hrobě."

"Večer se objeví na americké ambasádě, pane."

"To znamená, že na ten večírek budu muset zaskočit. No, nic. Ostatní věci máme pod kontrolou?"

"Ano, pane."

"Výborně. Tak můžete jít, uvidíme se později."

Sklonil se nad svou prací a ona odešla.

Dillon se probрал z hlubokého spánku a první, co si uvědomil, bylo bledé večerní světlo filtrované okenním závěsem. Byl sám. Otočil se a pohlédl na vedlejší polštář s otiskem její hlavy. Potom vstal, přistoupil k oknu a polozataženými závěsy vyhlédl na dlážděnou ulici Stable Mews.

Byl příjemný večer. Když šel do šatny, cítil se odpočatě, plný síly jako znovuzrozený. Měl klidný pohled, čistou hlavu a v žaludku mu zdřavě kručelo hlady. Stál před zrcadlem a zkoumal se. Vypadal mladší a byl ve všech směrech fit. Když se otočil zády k zrcadlu, uviděl, že ošklivé jizvy po operaci už vybledly a ztenčily se do bílých čar. Bylo to zvláštní. Od té noci ve Wappingu uběhly sotva čtyři týdny. Yuan Tao dokázal zázrak. Oblékl si lehkou teplákovou soupravu a šel po zvuku vody do koupelny. Když otevřel dveře, uviděl Su Yin ve sprše.

"To jsem já," zavolal. "Povečeříme spolu?"

"Já mám práci, copak jsi zapomněl?"

"Mužem se najíst potom."

"Tak dobře, uvidíme, teď jdi a cvič."

Zavřel dveře a vrátil se do ložnice. Bylo tu chladno a klid, zvuky vzdáleného dopravního ruchu sem doléhaly jen slabě. Stál nehybně, vnímal ticho a snažil se naprosto uvolnit. Vzpomněl si na starodávné verše, které ho naučil Yuan Tao.

V pohybu buď vodou

V odpočinku zrcadlem

V odpovědi ozvěnou

Prchavý, jako bys neexistoval...

Schopnost kompletní relaxace je ze všeho nejdůležitější dar, daný všem zvířatům kromě člověka. Nejméně tisíc let trvalo, než se tahle vitální, pozitivní a nadlidská prasíla tréninkem a disciplínou zkulturnovala natolik, aby z ní vytryskla vnitřní energie ch'i, životní síla, která dává člověku do vínku ohebnost dítěte a když je zapotřebí, i sílu tygra.

Uvolnil celé tělo a posadil se na podlahu se zkříženými nohama. Nadechoval nosem a vydechoval ústy. Zavřel oči a levou dlaní si zakryl pravé ucho. Potom si přikryl zkříženými rukama uši obě. Dýchal zhluboka a rovnoměrně.

Obklopila ho tma. Když konečně oči otevřel, cítil v ústech chlad. Hluboce, dlouze se nadechl a postavil se na nohy. Do všech končetin mu proudila síla. Napadlo ho, co by tomu řekl Bellamy. Ruce se mu už nechvěly, v očích měl jiskru a cítil neuvěřitelnou energii.

Vešla Su Yin v krémových kalhotách a španělské, jasné oranžové košili. Česala si vlasy hřebenem.

"Vypadáš moc spokojeně."

"A proč by ne? Odpoledne jsem strávil v posteli s nejkrásnější ženskou a ještě se cejtim jako Samson."

Zasmála se. "Jsi nenapravitelný, Seane. Zavolej mi taxi."

Vytočil číslo a potom se obrátil k ní. "A co večer? Mohli bychom se najíst později v Ritzu a chytit kabaret."

"To nejde." Dotkla se rukou tváře. "Vím, jak dobře se teď cítíš, ale nemůžeš mít všechno." Zaváhala.

"Chybí ti Yuan Tao, vid'?"

"Hrozně. Je to divný, vždyť odjel teprve před pěti dny."

"Chyběla bych ti taky tolik?"

"Jistě. Proč se ptáš?"

"Chystám se domů, Seane. Sestra s manželem si otevřeli v Hongkongu nový noční klub. Strýček mi včera večer telefonoval. Potřebují mě."

"A co Rudej drak?"

"Pojede klidně dál, povede ho vrchní číšník."

"A já? Co bude se mnou?"

"Chceš říct, že mě miluješ?" Zaváhala. "Ne, Seane, bylo nám spolu dobře jako málokteré dvojici na světě, ale všechno pomíjí a je čas se vrátit domů."

"Kdy?"

"Asi o víkendu." Když zazvonil zvonek, sebrala si kabelku. "Je tady můj taxík. Musím jít. Mám hodně práce."

Doprovodil ji ke dveřím a otevřel. Taxi čekalo, motor běžel. Zastavila se na schodu. "Tohle není konec, Seane. Zavoláš mi?"

Lehce ji políbil na obě tváře. "Jasně."

Ale věděl, že nezavolá a ona to věděla také. Uhádl to z jejího pohledu, když se zastavila u auta a naposledy ohlédla. Potom bouchly dveře a byla pryč.

Dobrých patnáct minut byl ve sprše a přemýšlel o tom, co se stalo, když se ozval zvonek od vstupních dveří. Že by se vrátila? Hodil na sebe župan, vyšel ven a v chůzi si sušil ručníkem vlasy. Když otevřel dveře, stál před ním muž v hnědé kombiněze s papírem v ruce a za ním parkovala dodávka Telecomu.

"Omlouvám se, že ruším, pane, ale ve vaší ulici máme hlášeny čtyři poruchy telefonů. Mohl bych zkontrolovat váš přípoj?"

Ukázal Dillonovi svůj služební průkaz s fotografií a jménem J. Smith.

"Jistě, proč ne? Přípojka je pod schodištěm. Já se jen převlíknou."

Šel nahoru, dosušil si vlasy, učesal se, natáhl staré tepláky a tenisky. Sestoupil po schodišti, pod kterým stál telefonní technik.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Dillon.

"Myslím, že ano, pane."

Dillon zamířil skrz obývací do kuchyně, kde uprostřed místnosti stál mohutný koš na prádlo. "A co je, sakra, zase tohle?" ohradil se.

"Ale to je pro vás."

Vzadu ve dveřích se objevil druhý telefonní technik ve stejné kombinéze a v ruce měl automatickou italskou berettu. Trochu popošel a Dillon si všiml, že má vrásčitou laskavou tvář.

"Jéžiš, chlapče, ne tak zhurta, jen mi pověz, co chceš," ozval se Dillon, přistoupil k širokému viktoriánskému krbu a položil ruku na jeho římsu.

"Na vašem místě bych na toho walthera, co visel na hřebíku v komíně, zapomněl, pane, už jsme ho dali pryč," řekl ten starší. "Lehněte si teď na zem a dejte ruce za hlavu."

Dillon poslechl a na pravé hýždi ucítil vpich injekční stříkačky.

Ať to bylo, co bylo, byla to kvalita. Byl tady a najednou nebyl. Jako mávnutím kouzelného proutku.

Z bezvědomí se probрал stejně rychle, jako do něho upadl. Byl večer nebo noc a jediné slabé světlo v místnosti vycházelo z uzamčené skříňky vedle úzké postele, na které ležel. Stále byl ve svých teplácích a dokonce mu nesundali ani tenisky. Pružně vyskočil na nohy a několikrát se hluboce nadechl, když zaslechl hlasy a v zámku zarachotil klíč. Rychle si znovu lehl na postel a zavřel oči.

"Pořád je mimo. Je to v pořádku, doktore?" Dillon rozeznával Smithův hlas.

Někdo jiný řekl: "Podívám se." Cizí prst mu měřil tep na pravém zápěstí, potom mu někdo rozepnul zip na bundě a přiložil stetoskop. "Tep i srdce v pořádku," hlásil doktor, zvedl mu jedno víčko po druhém a posvítíl mu do každého oka. Byl to vysoký vyzábělý Indián v bílém plášti. Dillon s vypětím vůle zůstal strnulý. "Už se brzy probudí. U těchtole drog si člověk nemůže být nikdy jistý. Působí to na každého jinak. Přijdeme se podívat za hodinu."

Dveře zapadly a klíč se otočil. Zarachotily dvě západky. Dillon vyskočil a poslouchal u dveří. Tudy se ven nedostane, to bylo jasné. Přistoupil k oknu, odhrnul závěs, ale okamžitě uviděl pevné mříže. Vyhlédl ven. Po okapu nad jeho hlavou stékal hustý stejnoměrný déšť. Venku byla zahrada, obehnaná vysokou zdí.

Když je tady okap, musí být nad jeho místností půda, možná podkroví.

Přitáhl do rohu malý stolek a stoupl si na něj. Sádrová omítka stropu byla tak stará a měkká, že sotva do ní ťukl loktem, padala po kouscích na podlahu. Rychle zvětšoval díru a holýma rukama trhal dřevěné laťoví. Když byl otvor dostatečný, slezl, umístil na stůl jedinou židli, která v pokoji byla, a s námahou se vyškrábal do střešního prostoru, spoře osvětleného jen několika dírami ve střeše.

Pomaloučku našlapoval po trámech rozlehlé půdy, která pokrývala celý půdorys domu, až konečně narazil na poklop, který opatrně otevřel. Pod ním se objevila ve tmě malá podesta a schodiště dolů, odkud se šířilo rozptýlené světlo.

Dillon se spustil na odpočívadlo, chvíli se zastavil, zaposlouchal a pokračoval dolů po schodech. Došel na konec dlouhé, plně osvětlené chodby. Zastavil se a právě v tom okamžiku se otevřely dveře po jeho levici a vyšel z nich Smith s indiánským doktorem. Smith vyškubl z kapsy walthera, ale Dillon ho bleskurychle zasáhl pěstí do žaludku. Když klesal na kolena, nabral ho kolenem do obličeje. Smith se skácel, upustil pistoli a Dillon ji sebral.

"A je to, starochu," obrátil se na doktora. "Mluv. Kde jsem?"

Indián byl pořádně vyděšený. "V soukromém sanatoriu svatého Marka v Holland Park, pane Dillone, prosím." Ruce se mu klepaly. "Zbraně se mi hnuší."

"Budou se ti hnušit ještě víc, když s tebou skončuju. Vo co tu jde? Proč jsem tady?"

"Prosím vás, pane Dillone," žádonil ten muž. "Já tady jen pracuju."

Najednou někdo zařval, Dillon se podíval do strany a uviděl druhého ze svých únosců na konci chodby s berettou v ruce. Dillon okamžitě vystřelil a muž zmizel za rohem. Vrazil Indiána do místnosti a pádl střemhlav po schodech. Ještě než se ocítl dole, rozdmčel se monotónně poplašný zvonek a vyzváněl bez ustání. Neváhal, běžel do chodby v přízemí a vyrazil ven ze dveří, do zahrady.

Silně pršelo. Zdálo se, že je vzadu za domem. Odněkud z druhé strany zaslechl hlasy a štěkot psa.

Přeběhl přes trávník, vnořil se do křoví, přikryl si obličej ohnutou rukou a prodíral se až ke zdi. Byla přes tři metry vysoká s ostnatým drátem nahoře. Možná by šlo vylézt na nejbližší strom a přeskočit, ale černý drát vypadal zlověstně. Zvedl dlouhou větev ze země. Když se s ní dotkl drátu, okamžitě došlo k elektrickému zkratu.

Otočil se a běžel podél zdi. Teď se už ozýval štěkot několika psů, ale déšť zničil stopu. Dillon dorazil až k bráně, která vedla do vnějšího světa. Byla zavřená a hlídali ji dva ozbrojení muži v maskovacích uniformách.

Přijel land rover. Vystoupil z něj muž v civilu a něco strážným říkal. Dillon spěchal zpět k budově. Najednou poplašné zvonění ztichlo. Zastavil se u zadního vchodu, ze kterého předtím vyběhl, a otevřel dveře. Chodba byla tichá. Opatrně postupoval dál a zastavil se pod schodištěm. V dálce se ozvaly hlasy. Chvilku poslouchal a potom opatrně stoupal do schodů. Doufal, že je to poslední místo, kde by ho hledali. Když dorazil do chodby v nejvyšším patře, Smith a ten druhý chlap už tam nebyli. Když Dillon přemýšlel, kam dál, otevřely se už podruhé ten večer dveře po jeho pravici a vyšel z nich indiánský doktor.

Jeho strach působil až komicky. "Bože můj, pane Dillon, já měl za to, že už jste pryč."

"Vrátil jsem se kvůli vám," vyrazil na něho Dillon. "Neřekl jste mi svůj jméno."

"Chowdray - doktor Emas Chowdray."

"Správně. A teď vám povím, co provedeme. Tady někde musí být ten, kdo velí, a vy mě k němu dovedete. Jestli ne," přitiskl mu walthera pod bradu, "zhnusej se vám bouchačky ještě víc."

"Není třeba násilí, ujist'uji vás, pane Dillone. Udělám to."

Vedl ho dolů do prvního patra na odpočívadlo, pokryté kobercem, a dál krouceným schodištěm ve stylu počátku minulého století, které vedlo do velkolepé haly. Psi venku ještě štěkali, ale tady bylo takové ticho, že byl slyšet tikot starožitných stojacích hodin v rohu.

"Kam to jdeme?" zašeptal Dillon.

"Támhle dolů, do těch mahagonových dveří," řekl mu Chowdray.

"Tak pohyb, pohyb."

Sestupovali halou po širokém, kobercem potaženém schodišti ke dveřím. "To je knihovna, pane Dillone."

"Hezké a jednoduché," řekl Dillon. "Otevřete."

Chowdray poslechl a Dillon ho vtačil dovnitř. Stěny byly obložené knihami a v krbu jasně plápolal oheň. Před ním stála vrchní inspektorka Hannah Bernsteinová a mluvila se dvěma falešnými telefonními technikami.

S úsměvem se otočila k přichozím. "Jen pojd'te dál, pane Dillone. Právě jste mi vyhrál pět liber. Říkala jsem těmhle dvěma, že skončíte právě tady."

ŠEST

Auto, které Dillon dovezlo domů, do Stable Mews, počkalo před domem a on vešel dovnitř. Převlékl se do šedých kalhot, tmavomodrého hedvábného roláku a tvídového saka. Vzal si svou peněženku, pouzdro na cigarety i zapalovač a během několika minut byl zpět v autě. Za malou chvíli dorazili do Cavendish Square a Dillon zazvonil u dveří Fergusonova bytu. Otevřela mu Hannah Bernsteinová.

"Vy se už staráte i o domácnost?" podivil se. "Kde je Kim?"

"Ve Skotsku," odpověděla. "Hned se dozvíte, proč. Šéf vás čeká."

Zavedla ho chodbou do obývacího pokoje, kde u krbu seděl Ferguson a četl večerní noviny. Když vstoupili, podíval se na ně klidně. "Tak už jste tady, Dillone. Musím říct, že vypadáte naprosto fit."

"To byl tedy pěkný podraz," konstatoval Dillon.

"Praktický test, který mi ušetří spoustu času a zároveň potvrdí pravdivost hlášení, která jsem o vás podal." Podíval se na Hannah. "Máte to všechno na videu?"

"Ano, pane."

Obrátil se k Dillonovi. "Dal jste tomu starému chudákovi Smithovi i jeho kolegovi pořádně zabrat, ještě že jste měl v tom waltheru jen slepé náboje." Zakroutil hlavou. "Panebože, vy ale dokázete být mrcha, když jde do tuhého."

"A můžete mi už, sakra, konečně vyjevit, o co tu jde?"

"Samozřejmě," řekl Ferguson. "Na příborníku stojí láhev, poslužte si. A vy vyndejte tu složku, vrchní inspektorko."

"Děkuju," ozval se Dillon ironicky a nalil si.

"Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych. Ten Yuan Tao je skutečně třída. Takového chlapíka bych moc potřeboval."

"Co vám brání ho koupit?" zeptal se Dillon.

"Jen to, že vlastní v Hongkongu tři továrny, jednu z největších loďařských společností a několik restaurací. On vám to neřekl?"

"Ne," usmál se Dillon. "Neudělal by to. Je to trošku jinej typ, generále."

"Jeho neteř vypadá přitažlivě."

"Nejen vypadá, ale i je přitažlivá. Tenhle víkend se vrací do Hongkongu. Vsadím se, že jste to nevěděl."

"Velká škoda. Budeme pro vás muset najít jiný způsob zábavy."

"Jsem si jistej, že s tím nebudete mít nejmenší potíže," popíchl ho Dillon.

"Jako obvykle jste udeřil hřebík na hlavičku. Pochopitelně jsem vás chtěl zpátky, zvlášť když se vyskytla situace, která si žádá dillonovský přístup. Také proto, že je do věci zapletena půvabná mladá žena, ale k tomu se ještě dostaneme. Vrchní inspektorko, složku."

"Tady je, pane," podala mu ji.

"Slyšel jste o muži jménem Carl Morgan?"

"Miliardář, majitel hotelů, finančník a tak dále," oznamoval Dillon. "Nikdy nechybí na společenských stránkách časopisů. Je blízce spojen s mafií. Jeho strýc se jmenuje Don Giovanni Luca a na Sicílii je Capo di tutti Capi, šéf všech šéfů."

Co řekl Dillon, udělalo na Fergusona silný dojem. "Jak tohle všechno, k čertu, víte?"

"Před tisíci lety, když jsem pracoval pro jistou ilegální organizaci zvanou IRA, byla sicilská mafie jedním ze zdrojů, odkud jsme získávali zbraně."

"Opravdu?" zasáhla Hannah Bernsteinová ironicky. "Bylo by docela užitečné, kdyby jste si někdy pěkně v klidu sedl, rozpomněl se, jak to fungovalo a svěřil všechno papíru."

"To je nápad," odpověděl jí Dillon.

Podala mu spis. "Podívejte se na tohle."

"S radostí."

Vyšla ven a Dillon se posadil do křesla u okna, kde si zapálil cigaretu. Když dočetl, vrátila se s podnosem a všichni se sesedli kolem krbu.

"Čchung-čchingská dohoda mě fascinuje a ten chlap taky," probíral se fotografiemi Morgana. "Vypadá jak reklama na vodu po holení."

"Je to nebezpečný člověk," prohlásila Hannah a nalévala čaj. "Vážně."

"Já vím, děvče drahý," díval se Dillon na další fotografie Morgana s významnými osobnostmi včetně Lucy. "Zná se určitě s každým."

"Dá se to tak říct."

"A tohle?" zeptal se Dillon.

Na posledním snímku byl Morgan na své jachtě v Cannes. Seděl se sklenicí šampaňského a upřeně sledoval mladou dívku, opřenou o zábradlí. Vypadala na šestnáct, měla bikiny a blond vlasy až na ramena.

"Jeho nevlastní dcera Asta, myslím, že užívá jeho jméno," řekla mu Hannah.

"Švédka?"

"Ano. Ta fotka je asi čtyři roky stará. Za měsíc jí bude jedenadvacet. Máme i její snímek z Tatleru. Velmi, velmi atraktivní."

"Podle toho, jak tady na ni kouká, bych řekl, že s vámi vřele souhlasí."

"Proč si to myslíte?" zeptal se Ferguson.

"Obvykle se na všech ostatních fotkách usmívá, ale na tyhle ne. Jako by jí říkal - beru tě vážně. A kde je její matka? Proč tu na žádný fotce není?"

"Před rokem se utopila při potápění na řeckém ostrově Hydra," poznamenala Hannah.

"Nehoda?"

"Podle pitvy vada kyslíkového přístroje, ale je tu kopie vyšetřování athénské policie." Hannah vytáhla hlášení ze složky. "Generál mi říkal, že jste v potápění expert. Bude vás to zajímat."

Dillon si rychle přečetl text a zamračil se. "To nebyla žádná nehoda. Ten ventil musel někdo úmyslně poškodit. Jak to dopadlo?"

"Policie zastavila šetření. Mám to od jednoho přítele z řecké kontrarozvědky," doplnil Ferguson.

"Morgan má v Řecku velké obchodní kontakty, lodě, kasina, hotely. Přišel příkaz shora, aby celou věc nechali usnout."

"Stejně by to nikam nevedlo," poznamenala Hannah. "Při jeho bohatství, moci a vlivu, který má."

"Jinými slovy říkáte, že svou ženu zabil, nebo nechal zabít, ale proč by to dělal?" oponoval Dillon. "Byla bohatá?"

"Ano, ale ne tak jako on," řekl Ferguson. "Možná toho věděla až moc."

"To je i váš názor?" zeptal se Dillon Hannah.

"Je to možné," vzala do ruky fotografii z jachty. "Ale třeba v tom byla jiná věc. Možná chtěl Astu."

Dillon přikývl. "Taky mě to napadlo." Obrátil se na Fergusona. "Tak co s tím?"

Generál dal očima znamení Hannah, která pokračovala. "Morganův pobyt v Loch Dhu začíná v pondělí. Generál a já letíme v pátek na staré vojenské letiště v Ardnamurchanu, odkud se přesuneme do lovecké chaty, kde už čeká Kim."

"A co já?"

"Jste můj synovec," ozval se Ferguson. "Moje matka byla Irka, vzpomínáte si? Připojte se k nám o pár dní později."

"Proč?"

"Podle našich informací Asta s Morganem cestovat nebude. V pondělí večer se zúčastní plesu na brazilském velvyslanectví v Dorchesteru, kde bude Morgana zastupovat," vysvětlovala Hannah. "Zjistili jsme, že v úterý poletí do Glasgow, odkud zamýšlí jet vlakem do Fort William a odtamtud do Arisaig, kde na ni bude čekat auto."

"Jak to víte?" zeptal se Dillon.

"Máme v hotelu Berkeley jednoho kamaráda," odpověděla.

"Proč pojede z Glasgow vlakem, když by mohla letět přímo do Ardnamurchanu?"

"Ví bůh," řekl Ferguson. "Možná chce vychutnat projížďku vlakem, po málo frekventované ostrovní trase."

"Co se očekává ode mne?"

"Vrchní inspektorka má pro vás zlatě orámovanou pozvánku na pondělní ples brazilského velvyslanectví," informoval ho generál. "Hodíte se do gala, Dillone, máte smoking?"

"Jistě. To mám zase dělat číšníka?"

Hannah Bernsteinová poprvé znejistěla. "Pokusíte se ji poznat."

"Myslíte sbalit ji? A nebude podezřelý, když se potom objevím v Ardnamurchan Lodge?"

"Ale v tom je právě můj záměr, drahý hochu, říkám tomu situace - my víme, že ty víš, že víme."

"Ták?" zapochyboval Dillon.

"Morgan jede na to opuštěné sídlo uprostřed Skotské vysočiny s nečestnými úmysly a tam zjistí, že na druhé straně jezera v lovecké chatě má sousedy. Jakmile se dozví o naší přítomnosti, prověří, kdo jsme. A neříkej, že nám pomohou falešná jména. S jeho mafiánskými kontakty v Londýně je pro něho hračka nás identifikovat."

"Dobrá, chápu, ale protože vás znám, vy starej lišáku, bude v tom ještě něco."

"Konečně teplé lidské slovo, co vy na to, vrchní inspektorko?" usmál se Ferguson. "Jistěže je. Chci, aby nejen věděl, že jsme tam, ale i to, že mu vidíme na prsty a jsme mu v patách. Počítám samozřejmě i s tím, že společenská rubrika Daily Mail otiskne zprávu, že Morgan je na Loch Dhu a Asta ho zastupuje na plesu brazilského velvyslance. Vy potom vždycky můžete říct, že jste to četl a rozhodl jste pro malou zajížděku, prostě jste se chtěl s ní seznámit. To už je úplně jedno, Morgan od začátku bude tušit, že tady něco nehraje."

"Není to nebezpečné, generále?" ozvala se Hannah.

"Je, vrchní inspektorko, ale proto to svěřujeme Dillonovi."

Usmál se a vstal. "Připozdívá se a je čas na večeři. Musíte být oba hladoví. Vezmu vás do River Room u hotelu Savoy. Skvělá kapela, vrchní inspektorko, a náš ostrý hoch vás možná provede po parketu."

Budete překvapená - možná i příjemně."

V pondělí večer dorazil Dillon do Dorchesteru. Měl na sobě tmavě modrý trenčkot, který odložil v šatně, a bezchybně střížený večerní oblek od Armaniho. Byl jednořadový, s klopami z pravého hedvábí a černými knoflíky. S ním ostře kontrastovala sněhobílá elegantní košile. Byl potěšený svým celkovým vzhledem a doufal, že ho ocení i Asta. U baru se vyzbrojil sklenicí šampaňského a pokračoval do velkého plesového sálu, kde ukázal svou pozvánku, aby byl představen brazilskému velvyslanci s chotí. Když se ozvalo jeho jméno, vykročil dopředu. "Pan Dillon?" řekl velvyslanec trochu pochybovačně. "Ministerstvo obrany," prohlásil Dillon. "Díky za pozvání," obrátil se k velvyslancově ženě a galantně jí políbil ruku. "Vaše róba je nesmírně elegantní, madam."

Žena se potěšeně zapýřila a když odcházel, zaslechl za sebou, jak říká manželovi portugalsky: "Okouzluující muž."

Plesový sál šuměl a orchestr vyhrával. Překrásné róby žen se mísily se smokingy, občas zazářila důstojnická uniforma a sem tam se objevil i církevní hodnostář. Křišťálové lustry a mohutná zrcadla dodávaly úchvatné podívané na velkoleposti. Dillon si vzal od procházejícího sluhy sklenici šampaňského, vmísil se do davu a očima marně hledal Astu. Nakonec se vrátil zpět ke vchodu, zapálil si cigaretu a čekal.

Téměř o hodinu později zaslechl její jméno. Měla dokonale upravené, nahoru vyčesané vlasy, které lemovaly obličej s vysokými lícními kostmi. Tvářila se znuřeně, aby bylo jasné, že nedbá o nic a o nikoho. Její šaty byly ďábelsky jednoduché: jen kus černého hedvábí v délce nad kolena. Měla černé punčochy a v ruce tmavou kabelku ve tvaru psaníčka. Když se zastavila před hostitelským párem, mnoho hlav se otočilo.

"Asi omlouvá Morgana," řekl tiše Dillon.

Konečně sestoupila po schodech a zastavila se, aby otevřela kabelku. Vyňala zlatou tabatěrku, z ní cigaretu a hledala zapalovač. "Sakra!" zaklela.

Dillon přistoupil s hořícím zapalovačem v pravici. "To nic, to je jen zákon schválnosti."

Změřila si ho klidně očima, přidržela si jeho zápěstí a připálila cigaretu. "Děkuji."

Když se obrátila k odchodu, řekl Dillon vesele: "Máte tak nebezpečně vysoký podpatky, drahá slečno, že bych nechtěl bejt na vašem místě, až si budete ty šatičky přetahovat přes sádku."

Překvapením vykulila oči, rozesmála se a odkráčela.

Zdálo se, že zná většinu, přítomných, přecházela od skupinky ke skupince, občas zapózovala pro fotografy, byla prostě populární. Dillon ji z povzdálí sledoval a vyčkával, jak se večer vyvine.

Tančila hodně a s různými muži včetně velvyslance, dvou ministrů a několika herců. Dillonova chvíle přišla asi po hodině, když tančila s jedním poslancem, jinak notorickým sukničkářem. Když skladba skončila, vzal ji kolem pasu a odváděl z parketu. Zastavili se před bufetem, ona se mu chtěla vyvléknout a odejít, ale on ji chytil za zápěstí.

Dillon vystartoval. "Kristepane, Asto, promiň, že jdu tak pozdě, ale to víš - obchody." Druhý muž ji zamračeně pustil a Dillon ji políbil na ústa. "Sean Dillon," zamumlal.

Odstrčila ho a pronesla nedůtklivě: "Jsi pěkně hulvát, Seane, pořád jen výmluvy. Obchody! To tě nenapadlo nic lepšího?"

Dillon ji vzal za ruku a naprosto ignoroval poslance. "Dobrá, budu o něčem přemýšlet. Pojd'me si zatančit."

Orchestr hrál foxtrot a ona tančila lehce jako pírko. "Tedy děvče, vy tančíte přímo skvěle," pokračoval Dillon.

"Naučili mě to v soukromé škole. Měli jsme hodinu plesového tance dvakrát týdně. Samozřejmě bez kluků. Vždycky jsme stály frontu na to, kdo povede."

"To si dovedu představit. Víte, když jsem byl chlapec, tam doma v Belfastu, chodili jsme tancovat tak, že jeden z party zaplatil a když byl uvnitř, otevřel ostatním nouzovej východ, aby se tam dostali zadarmo."

"Rošťáci," řekla.

"V šestnácti člověk moc peněz nemá, ale byly to fantastický časy. Všechna ta děvčata v lehkých

bavlněných šatech voněla pudrem." Usmála se. "Bydleli jsme v dělnický čtvrti a parfém byl moc drahej."
"Ten výstup jste si vypiloval tam?"
"Jaký výstup máte na mysli?"
"Ale no tak. Přece tu scénu, kterou jste před chvílí předvedl," řekla. "Teď se ode mě očekává, že budu vděčná, tak to přece chodí, ne?"
"Myslíte tím, že vás zatáhnu někam na balkon, kde bych popustil uzdu své zhýralosti?" usmál se.
"Promiňte, má milá, ale mám v plánu něco jiného a jsem si jist, že vy taky."
Zastavil se na okraji tanečního parketu a políbil jí ruku.
"Bylo to prima, ale teď si zkuste najít lepší společnost," otočil se a odcházel. Asta Morganová ho sledovala s překvapeným výrazem na tváři.

Když se Dillon objevil v Piano baru v Dorchesteru, přátelsky zamával na pianistu. Považoval ho za nejlepšího barového hudebníka v celém Londýně. Přišel k němu a opřel se o klavír.
"No ne, vypadáš skvěle, člověče, máš dneska večer něco extra?"
"Ples brazilský ambasády, velký zvířata to taky občas roztočej."
"Jsou to jenom lidi. Nechceš si brknout? Odskočil bych si na pány."
"Ale rád."
Když Dillon usedl k pianu, objevila se servírka. "Jako obvykle, pane Dillone?" zeptala se s úsměvem.
"Krug, miláčku, ale ne archivní." Vzal si ze stříbrné tabatěrky cigaretu, zapálil a začal hrát svou nejmilejší skladbu "A Foggy Day in London Town".
Seděl tam s cigaretou v koutku úst a prožíval hudbu. Ale zároveň mu neušlo, že do lokálu vstoupila Asta.
"Vidím, že ani hudební nadání vám neschází."
"Jak říkával jeden můj starý nepřítel - ucházející barové piano je pro mě symbolem promrhaného mládí."
"Nepřítel, říkáte?"
"Podporovali jsme stejnou věc, ale řekněme, že jsme se neshodli v tom, jakými prostředky se to má dělat."
"Věc, pane Dillone? To zní vážně."
"Těžký břemeno." Servírka přinesla šampaňské ve kbelíku a on přikývl. "Sklenku pro dámu, sedneme si támhle do boxu."
"Byl jsem v tom městě cizí," zarecitovala text.
"A ti, které jsem znal, byli jinde," doplnil. "Díky, Georgi a Iro Gershwinovi, díky vám. Museli tohle staré město milovat. Tuhle věc napsali pro film Dívka v nesnázích a zpíval ji Fred Astaire."
"Slyšela jsem, že uměl taky trochu tančit."
Černý pianista se vrátil. "Člověče, to bylo pěkný."
"Ale ne tak dobrý jako od tebe. Pokračuj." Dillon vstal a pianista usedl za nástroj.
Posadil se s Astou do boxu, postavil před ni sklenku šampaňského a zapálil jí cigaretu.
"Myslela jsem, že jste společensky dokonalý muž. Ale vy jste mě zklamal - pijete šampaňské bez ročníku," prohlásila a ochutnala víno.
"Je nejlepší ze všech," bránil se. "Unikátní. Je to vinná směs a málokdo to ví. Lidé se většinou řídí podle viněty a to je povrchní přístup."
"No ne, vy jste úplný filozof. Co vlastně děláte, pane Dillone?"
"Co se dá a ode všeho trochu."
"To přece děláme všichni. Ale čím se živíte? To mě zajímá. Vy o tom nechcete mluvit?"
"Kristepane, Asto Morganová! Sedíme v nejlepším londýnském baru, před námi šampaňský a vy chcete, abych mluvil vážně?"
"Jak to, že znáte moje jméno?"
"Tatler ho zná a Hello, i všechny ty ostatní společenské časopisy, ve kterých se objevujete. Ve vysoké společnosti, kde se pohybuje váš otec i vy, se nic neutají. Třeba před měsícem vás vyčmouchali v královských stájích v Ascotu s královnou matkou, Bůh jí žehnej. A já, chudý irský chlapec, tam byl taky, ale venku, s nosem přimáčknutým na okno."
"Byla jsem tam, protože startoval otcův kůň. A vy že jste se nedostal dovnitř? Tomu já nevěřím, pane

Dillone. Mám silné podezření, že by jste to okno spíš prokopli." Vstala. "Teď jsem na odchodu zase já. Bylo to od vás hezké a jsem vám za váš předešlý zákrok vděčná. Hamish Hunt je zvíře, když se opije." "Děvče jako vy by bylo pokusem i pro katolického kardinála, co se alkoholu ani nedotkne," vysekl jí poklonu Dillon.

Na okamžik se její výraz změnil, zčervenala a slabě znejistěla. "Komplimenty, pane Dillone? A v téhle pozdní noční době? Co bude dál?"

Dillon sledoval, jak odchází, potom vstal a šel za ní. Zaplatil rychle účet, oblékl si svůj plášť a vyšel do rušného centra Dorchesteru. Před východem po ní nebylo ani stopy. Olivrejovaný dveřník se zeptal: "Taxi, pane?"

"Hledám slečnu Astu Morganovou," řekl mu Dillon. "Ale zdá se, že se někam ztratila."

"Slečnu Morganovou dobře znám, pane. Byla dnes večer na plesu. Její šofér říkal, že na ni počká u bočního vchodu."

"Díky."

Dillon se vydal pěšky po chodníku Park Line, ozářeném čilým dopravním ruchem. Nedaleko čekalo několik parkujících limuzín. Když se přiblížil, objevila se Asta v černém plášti s kapucou. Zastavila se a rozhlédla, evidentně hledala svůj vůz. Když ho nenašla, zamířila dál po chodníku. V tom okamžiku vyšel z hotelu i poslanec Hamish Hunt a vyrazil za ní.

Dillon zrychlil, ale Hunt už ji chytil za paži a přitlačil ke zdi. Jeho ruce vjely ženě pod rozepnutý plášť.

"No tak, Asto, jenom pusinku," blábolil opile.

Uhnula tváří a Dillon muži zezadu poklepal na rameno. Hunt se překvapeně otočil. Dillon ho kopl do holeně a nabral plnou silou hlavou, až zavrával a sesunul se po zdi k zemi.

"Zase je namol, jsem zvědavěj, co tomu řeknou voliči," poznamenal Dillon, vzal Astu za ruku a odváděl ji pryč.

U obrubníku se zastavil velký mercedes, ze kterého vyskočil uniformovaný šofér. "Doufám, že jsem vás nenechal čekat, slečno Asto. Ale policie nám tu zakázala parkovat, tak jsem to musel objet."

"To je v pořádku, Henry."

K Huntovi, který seděl na zemi, se blížil policista. Asta otevřela zadní dveře vozu a vtáhla Dillona dovnitř.

"Pospěšte si, bude lepší, když zmizíme."

Řidič usedl za volant a zařadil se plynule do provozu. "Madam, spím nebo bdím? Tak veliký auto a v něm vy a já, chudej irskej kluk z venkova, kterej se honí pro pár liber."

Hlasitě se rozesmála. "Vy a chudej irskej kluk, pane Dillone, takovou pitominu jsem už dlouho neslyšela.

Když je to pravda, tak jste první chudák, co má šaty od Armaniho."

"Vy jste si toho všimla?"

"Jestli jsem na něco expert, tak je to móda, můj symbol promrhaného mládí."

"Jistě, teď už jste ženská nad hrobem, Asto."

"No nic, kam vás můžeme odvézt?"

"Smím si vybrat?"

"To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat."

Stiskl tlačítko a skleněná přepážka, oddělující je od řidiče, sjela dolů. "Jed'te na nábreží," řekl a sklo vyjelo opět vzhůru.

"Na nábreží?" podivila se. "Proč tam?"

Nabídl jí cigaretu. "Copak jste nikdy neviděla ty staré filmy, jak nějaký maník se svým děvčetem korzuje po nábreží a dívá se na Temži?"

"Narodila jsem se trochu později, pane Dillone," odpověděla a naklonila se pro oheň. "Ale jsem ochotná jednou zkusit všechno."

Když dojeli na nábreží, pršelo. "Neodradí vás ten déšť?" zeptal se Dillon.

Spustila skleněnou přepážku. "Projdeme se, Henry. Počkejte na nás u Lambeth Bridge. Máte deštník?"

"Samozřejmě, slečno Asto."

Řidič oběhl auto, přidržel jí dveře a Dillon od něho vzal velký černý deštník. Asta se zavěsila do Dillona.

"Je to pro vás dost romantické?" vyzvídal.

"Neřekla bych, že jste romantický typ. Ale jestli se ptáte vážně, tak ano. Miluju déšť, noční město i ten pocit, že za nejbližším rohem může na člověka čekat cokoli."

"V naší době nejspíš násilník."

"Teď už vím, že nejste žádný romantik."

Sáhl pro cigarety a jednu jí nabídl. "Chápu vás. Když jsem byl před tisíci lety mladý a bláznivý, zdálo se mi, že můj život je nekonečný a mé možnosti nevyčerpatelné."

"A co se stalo potom?"

"Potom? Nic, jen ten život," zasmál se.

"Vy se s ničím moc nemazlíte, vidíte? Myslím, jak jste si před chvílí poradil s tím nechutným Hamishem Huntem."

"A z toho soudíte o mně co?"

"Že se umíte postarat sám o sebe a to je neobvyklé u člověka, který nosí smoking za nejmín patnáct set liber. Co děláte?"

"Tak dobrá, zavzpomínáme. Šel jsem na Královskou akademii dramatického umění, ale to už bylo dávno. Hrál jsem v Ibsenově Lyngstrandě v Národním divadle. Toho chláпка, co hodně kašlal."

"A potom? Určitě jste nechal herectví, protože jinak bych o vás slyšela."

"Ne tak úplně. Dalo by se říct, že jsem projevil silný zájem o to, co by se mohlo nazvat divadlo ulice. Tam u nás, odkud pocházím."

"Zvláštní, kdybych měla hádat, tipovala bych, že jste byl voják."

"Bystrá hlavička! A co bylo pak?"

"Sakra, Dillone! Těch hádanek už bylo dost."

"Budete mě muset pěkně vrstvu po vrstvě oloupávat jako cibuli, ale to chce čas."

"A to je přesně to, co nemám. Zítra se chystám do Skotska."

"Já vím. Dneska ráno jsem se to dočetl v Mail. Carl Morgan si pronajal na Vysočině panství, kde hodlá lovit. Taky tam stálo, že ho budete dnes večer zastupovat na plese brazilského velvyslance."

"Jste dobře informovaný."

Právě došli k Lambeth Bridge, kde čekal mercedes. Dillon jí pomohl nastoupit. "Bylo to fajn," řekl.

"Odvezu vás domů," nabídl.

"Není třeba."

"Nedělejte fóry. Jsem zvědavá, kde bydlíte."

Usedl vedle ní. "Stable Mews, Henry, poblíž Cavendish Square, ukážu vám, až tam budeme."

Když odbočovali do vydlážděné ulice, stále ještě přšelo.

Vystoupil a zavřel dvířka. Asta spustila okénko a podívala se na dům.

"Všude tma. Žádná přítelkyně, Dillone?"

"Bohužel, ale jestli chcete, můžete zajít na čaj."

Zasmála se. "Ne, ne, dnes večer jsem už měla vzrušení dost."

"Tak třeba jindy."

"Myslím, že ne. Pochybuju, že se ještě někdy uvidíme."

"Jsme jako dvě lodě, které se v noci minuly?"

"Tak něco. Domů, Henry," sklo okna vyjelo a mercedes se pohnul. Dillon sledoval, jak odjíždí. Když se obrátil, aby otevřel dveře, měl na tváři úsměv.

SEDM

Na malé železniční stanici u břehu jezera byl ospalý klid. Dillon nenápadně vyhlédl ze svého kupé v zadní části vlaku. Sledovat ji nebylo těžké. Po ránu přiletěl learem na letiště v Glasgow a počkal na pravidelnou linku z Londýna. Potom pokračoval za Astou na hlavní nádraží. Držet se z dohledu cestou z Glasgow do Fort Wiliam nebylo obtížné, vlak byl plný turistů, zvědavých na Loch Lomond a nádhernou horskou scenerii Vysočiny.

Z Fort Wiliam do Arisaig už to bylo složitější, lokálka byla malá, cestujících málo a jemu se podařilo

naskočit do zadního vozu až na poslední chvíli. Teď stáli podle nápisu nad výdejnou jízdenek ve stanici, která se jmenovala Shiel a vypadalo to, že se chvíli zdrží. Krajina byla úchvatná. Proti jasně modré obloze se do výšky tří tisíc stop zvedaly hory. Sluneční paprsky se odrážely ve vodopádu, který se řinul po žulové skále a mizel v březovém háji.

Asta Morganová najednou vystoupila z vlaku na nástupiště. Měla koženou bundu, kalhoty a pevné turistické boty. V poklidném prostředí působil její zjev atraktivně. Zamířila k průvodčímu, který stál u zábradlí. Prohodila s ním několik slov a zvonivě se rozesmála.

Průvodčí přišel ke svému kolegovi, který stál u otevřených dveří vedle Dillona. "Máš o jednu cestující mň, Torne."

"Vážně?"

"To pěkný děvče s vlasama jak starý zlato a andělskou tvářičkou, slečna Asta Morganová. Její táta si pronajal sídlo Loch Dhu a ona tam chce pěšky přes kopce. Vyložíš její zavazadla v Arisaig a necháš tam zprávu."

Dillon popadl svůj trenčkot a protáhl se kolem průvodčího. "Říkáte, že je tady někde zkratka?"

"Ano, ale záleží na tom, kam se chcete dostat?"

"Do Ardnamurchan Lodge."

Železničář přikývl. "Přes vrcholek Ben Breac a pak ještě dvanáct mil. Patříte ke generálu Fergusonovi, novému nájemci?"

"To je můj strýc, bude mě čekat v Arisaig. Můžete mu říct, kde jsem a dát mu moje zavazadla?" Dillon mu vtiskl do ruky pětilibrovku.

"Spolehněte se, pane."

"A kudy mám jít?"

"Projdete vesnicí a přes most, je tam pěšina mezi břízama. Je to náročný, ale ukazatel nemůžete minout. Přes vrchol se dostanete do úzkého horského údolí."

"A vydrží počasí?"

Muž se podíval na vrchol kopce. "Trochu deště a mlhy večer. Já bych pořád šel a nahore neztrácel čas."

Usmál se. "A pověděl bych to ty mladý dámě, pane. Taková túra není nic pro ni."

Dillon se usmál. "Já jí to vyřídím, byla by škoda, kdyby promokla."

"Věčná škoda, pane."

V malém vesnickém obchůdku si koupil dvě krabičky cigaret a dvě čtvrtkilové čokolády. Dvanáct mil na druhé straně hory, a to nepočítá cestu na vrchol. Něco mu říkalo, že než dorazí do Ardnamurchan, pořádně mu vytráví.

Přešel přes most a začal stoupat klikatou cestou mezi břízkami a kapradím do strmého kopce. Bylo chladno a pod mrakem. Šel úplně sám, vzdálený od ostatního světa a děkoval za svou obnovenou energii, vychutnával každý metr výstupu. Po Astě nebylo ani stopy, ale jemu to teď docela přišlo vhod. Stromy řídly a on stoupal dál po svahu, porostlém kapradím. Občas vyrušil tetřeva nebo čejku, kteří vzlétli z křoví. Konečně dorazil na pláň, posetou bludnými balvany, která se táhla k nižším kopcům Ben Breac. Najednou, asi o dvě stě metrů před sebou, zahlédl Astu.

Rozhlížela se po krajině a on klesl do kapradí. Když po chvíli zvedl oči, zmizela za skálou. Vzdalovala se rychle, byla mladá, zdravá a šla po pohodlné pěšině...

Musí tu být určitě i jiná cesta, ale tou by se vydal jen blázen, pomyslel si při pohledu na žulové útesy pod vrcholkem. Rozložil mapu a obhlížel situaci. Sakra, to chce jen silné nervy a při troše štěstí se dostanu před ni. Přitáhl si pásek kabátu a vyrázil.

Pozvolné svahy mu nedělaly při jeho současné kondici žádný problém, ale asi po půlhodině dorazil k mohutnému, prudce stoupajícímu kamennému náspu. Když se mu několik balvanů nebezpečně uvolnilo pod nohama, zbystřil pozornost. Zamířil doleva, dostal se k vodopádu, kterého si všiml ze stanice, a začal stoupat podél něho. Tady už musel přeskakovat z balvanu na balvan.

Když se konečně přiblížil k posledním útesům hory, už mu nepřipadaly tak hrozné, jak vypadaly z nádraží. Štěrbínami a průrvami ve skále došplhal na vrchol. Podíval se zpět na trasu, kterou zdolal, snědl polovinu jedné čokolády a zjistil, že nádraží dole v údolí se podobá dětské hračce. Když se chtěl podívat

znovu, celá scenerie zmizela v mlze a najednou ucítil chladný dotek větru.

Dost dlouho žil v hornaté krajině a věděl, že v téhle situaci je nejrozumnější zůstat na místě. Zapálil si cigaretu a byl zvědav, jak se daří Astě. Asi po hodině se najednou mlhavý závěs protrhl a klidné tiché údolí ozářilo podvečerní slunce. O několik metrů dál spatřil značku z kamenů, označující nejvyšší bod pohorí, ale Astu neviděl. Přešel po stezce a vrátil se zpět až k místu, odkud mohl z výšky sledovat miniaturní dvojčáru kolejí, ale Asta nebyla ani tam.

Dillon se otočil a zamířil po pěšině, která klesala na druhou stranu. Najednou stanul na místě, kde se před ním otevřel neuvěřitelně krásný výhled. V dálce na klidném moři, jako vystřižené z papíru, se rýsovaly ostrovy Rhum a Eigg. Za nimi na tmavém horizontu ostrůvek Sky, za kterým byl už jen Atlantik. Byla to jedna z nejkrásnějších vyhlídek, kterou kdy spatřil. Když se jí nabažil, začal sestupovat.

Asta byla unavená a začal ji bolet pravý kotník, pozůstatek starého úrazu na lyžích. Přejel přes Ben Breac byl těžší, než si myslela. A teď ji ještě čeká ujít dvanáct mil. Začínalo to docela zábavně, ale zvrtilo se v pěknou otravu.

Stezka podél rokle byla vyprahlá, prašná a po nějaké chvíli Astu rozbolela i chodidla. Šla statečně dál, až před sebou uviděla zamřížovanou bránu s nápisem PANSTVÍ LOCH DHU - NEVSTUPOVAT. Byla opatřená visacím zámekem. Přešla ji a vlekla se dál. Za první zatáčkou uviděla u potůčku malou loveckou chatu. Byla zamčená, ale když ji obešla, všimla si pootevřeného okna. Protáhla se dovnitř a ocitla se v malé kuchyňce.

I když už bylo šero a padal soumrak, zahlédla olejovou lampu a zápalky. Rozsvítila a vešla do druhé místnosti. Byly tam obílené stěny, dřevěná podlaha, trocha nábytku a v krbu připravené dřevo na zátop. Podpálila ho, usedla do jednoho ušáku a najednou cítila silnou únavu. Teplo ohně jí dělalo dobře a kotník přestal bolet. Přiložila pár borových polen do ohně a zvenčí zaslechla zvuk přijíždějícího auta. Klíč v zámku zarachotil a dveře se otevřely.

Muž, který v nich stál, nebyl příliš vysoký a měl nevýraznou nevrlou tvář, která nutně potřebovala oholit. Měl na sobě obnošený tvídový oblek a čepici, zpod které mu padaly žluté vlasy až na ramena. V ruce měl dvojhlavňovou brokovnici.

"Vidíte, co mám v ruce?" vyrazil prudce.

"Co chcete?" řekla Asta klidně.

"Ta flinta je dobrá a vy jste vstoupila na cizí pozemek. Jak jste se sem, sakra, dostala?"

"Kuchyňským oknem."

"Mýmu šéfovi by se to asi nezamlouvalo. Je nověj. Převzal to tady včera, nějaký Morgan. Viděl jsem ho jen jednou a hned jsem věděl, že je to tvrdý chlap. Chci tím říct, že kdyby se to dověděl, oznámí to policii."

"Nebud'te hlupák. Vymkla jsem si kotník, když jsem přecházela přes Ben Breac. Potřebuju si odpočinout, to je všechno. Teď, když jste tady, mě můžete odvézt."

Přistoupil blíž a položil jí třesoucí se ruku na rameno. "Když budeš hodná - proč ne?"

Jeho zarudlá tvář a dech páchnoucí po whisky jí najednou byly odporné. "Jak se jmenujete?"

"To je už lepší. Fergus - Fergus Munro."

Prudce ho odstrčila až zavrával a ustoupila o krok. "Tak nebud'te blázen, Fergusi Munro."

Upustil pušku a vztekle vykřikl: "Ty čubko, já ti ukážu!" Popadl ji za blůzu pod koženou bundou a roztrhl tenkou látku od ramene až k řadru.

Zuřivě vykřikla, zaryla mu nehty do tváře a v tu chvíli za ním zahlédla siluetu muže, který se vynořil z tmavé chodby.

Dillon ho udeřil silně do ledvin, popadl za límec a strhl dozadu na sebe. Odtáhl ho přes místnost, kde Munro narazil na zeď a padl na koleno. Pokusil se zmocnit pušky, kterou Dillon odkopl, ale ten ho uchopil za pravé zápěstí a zkroutil mu ho tak, že Munro prudce narazil hlavou do stěny. S námahou se zvedl, tvář od krve a prudce vyrazil ze dveří.

Když se Dillon za ním rozeběhl, Asta vykřikla: "Ať táhne!"

Dillon se zarazil s rukama opřenými o veřeje dveří, potom je zavřel a otočil se. "Jste v pořádku?"

Venku se ozval zvuk startujícího motoru. "Ano, jsem, co to bylo?"

"Odjel shogunem."

Sklesla unaveně do křesla. "Už jsem si vážně začínala zoufat, Dillone. Myslela jsem si, že už mě nedohoníte. Co tady proboha děláte?"

"Je čas na zpověď," řekl. "Mám strýce, generála Charlese Fergusona, který si pronajal místo zvané Ardnamurchan Lodge, nedaleko odtud. Hodlá se tady dělit o lov s nájemcem sídla Loch Dhu."

"Vážně? To bude otec překvapený. Odjakživa se nerad s někým o něco dělí."

"Ano, když jsem četl tu zprávu ve společenské rubrice Daily Mail a viděl vaši fotku, nezbývalo mi, než si obstarat pozvánku od brazilského velvyslanectví, abych se s vámi setkal."

"To je tak snadné?"

"Mám tak vynikající konexe, že byste se možná divila."

"Co se týče vás, nic mě nepřekvapí a proto vám nevěřím ani slovo." Pohnula pravým chodidlem a zachvěla se. "Sakra!"

"Problém?"

"Staré zranění."

Vyhrnula si nohavici na pravé noze a Dillon jí sundal botu i ponožku. "Já věděla, že mě dohoníte."

"Vzal jsem to zkratkou přímo nahoru, ale zdržela mě mlha."

"A já šlapala bez zastávky. Všimla jsem si vás už na stanici v Glasgow, když jsem vycházela z oné místnosti. Kupoval jste si ve stánku mapu."

"Tak vy jste vystoupila z vlaku, abyste mě vytáhla ven?"

"Jistě."

"To je hanba, Asto, zasloužíte na holou."

"Beru vás za slovo. Víte přece, že my, Švédky, myslíme jen na sex."

Hlasitě se rozesmál. "Radši se budu věnovat tomu kotníku, než Fergus Munro dorazí se svou strastiplnou historkou do sídla. Myslím, že můžeme brzy očekávat návštěvu."

"Taky bych si to přála. Nemám ani nejmenší zájem o další pěší pochod."

Dillon zvedl Astinu nohu s lehce opuchlým kotníkem a klikatou jizvou.

"Jak se vám to stalo?"

"Lyžování. Bývaly časy, kdy jsem měla šanci na olympiádu."

"Vypadá to ošklivě. Půjčím si na moment lampu."

Šel do kuchyně, zotvíral zásuvky a vrátil se s několika utěrkami. Jedna byla namočená do studené vody.

"Chladný obklad pomůže." Zručně převázal kotník. "Unavená?"

"Ani ne. Spíš hladová."

Vytáhl z pláště jednu velkou čokoládu. "Špatný pro postavu, ale posílí to."

"Vy jste kouzelník, Dillone." Hladově se vrhla na čokoládu a on si sedl k ohni a zapálil cigaretu.

Najednou se zarazila. "A co vy?"

"Už jsem měl." Protáhl se. "Parádní místo. V potoce ryby, jeleni v lese, střecha nad hlavou a milé nebojácné děvče jako pomocníci, to by se mi líbilo."

"Pěkně děkuju za tak nezáživnej způsob života."

"Neslyšela jste staré italské rčení, že se dá žít dobře o chlebu a polibcích?"

"Nebo čokoládě." Dala si do pusy zbytek tabulky a oba se rozesmáli.

Dillon vstal, šel ke dveřím a otevřel je. Venku svítil měsíc v úplňku a jediným zvukem bylo bublání potůčku.

"Připadá mi, že jsme poslední dva lidé, co zůstali na zeměkouli," ozvala se.

"Ne nadlouho, něco sem jede." Vyšel na verandu a čekal.

Dva shoguny přibrzdily a zastavily. Fergus Munro řídil první a vedle něho seděl Murdoch. Oba vystoupili a správce s brokovnicí v ruce obešel auto. Za volantem druhého vozu seděl Carl Morgan. Když se vysoukal ven, vypadal v ovčím kožichu jako mohutný a nebezpečný silák.

Murdoch něco řekl Munrovi a ozvalo se cvaknutí nataženého závěru pušky. Munro otevřel dveře a Murdoch slabě zapískal. Uvnitř něco zaškrábalo a ze tmy se vynořilo černé zvíře.

"Vyžeň ho!"

Když pes vyrazil, Dillon viděl, že je to dobrman, jeden z nejnebezpečnějších rváčů na světě. Vyšel mu naproti.

"Hodnej kluk," řekl a natáhl ruku.

Pes se okamžitě zastavil, začal tlumeně vrčet a Munro prohlásil: "To je von, pane Morgane. Syčák mě napad a ta jeho pěkná panička je určitě ještě vevnitř."

"Tohle je soukromý pozemek, příteli. Sem se nesmí."

Zvíře znovu výhružně zavrčelo a Dillon vydal skrze zuby slabé pronikavé hvízdnutí. Pes sklopil uši dozadu a Dillon ho polaskal po čenichu a začal hladit.

"Panebože!" vyjekl Murdoch.

"Když víte jak, je to snadný," řekl mu Dillon. "Naučil mě to jeden člověk, co bejval můj kámoš." Usmál se. "Potom toho litoval, ale to je život."

"Kdo, k sakru, jste?" tiše se zeptal Morgan.

Konečně se objevila Asta. "Carle, jsi to ty? Díky bohu, že jsi tady."

Vyklopýtala ze dveří a nechápající Morgan ji s údivem na tváři popadl do objetí. "Asto, proboha, co to má znamenat?"

Pomohl jí dovnitř a Fergus Munro se otočil na Murdocha: "Asta? Krucifix, kdo to je?"

"Něco mi říká, že ses dostal do pěkný kaše, starouši," poznamenal Dillon a vešel do chaty. Dobrman běžel za ním.

Asta opět seděla v křesle, vedle ní klečel Morgan a držel ji za ruku. "Bylo to děsné, Carle. Vystoupila jsem v Lochailort z vlaku, šla pěšky přes horu, vymkla si kotník a byla úplně na dně. Uviděla jsem tuhle chatu, vlezla sem kuchyňským oknem a pak přišel ten člověk, co je venku. Byl nechutný."

Morgan vstal. "Ten člověk venku?" opakoval s popelavou tváří.

"Ano, Carle, vyhrožoval mi." Ukázala na roztrženou blůzu. "Byl opravdu agresivní. Potom se tu objevil pan Dillon, došlo ke rvačce a on ho vyhodil ven."

Morgan se tvářil výhružně. Obrátil se k Murdochovi, který stál ve dveřích. "Uvědomujete si, kdo to je? Moje dcera Asta. Kde je ten bastard Fergus, co nás sem zavedl?"

Odpovědi mu byl hluk startujícího auta. Odstrčil správce, vyběhl ven, ale jeden z vozů právě odjížděl.

"Mám ho pronásledovat?" řekl Murdoch.

"Ne." Morgan zavrtěl hlavou a svíral pěsti. "Vyřídíme to s ním později." Otočil se k Dillonovi a napřáhl ruku. "Jsem Carl Morgan a jsem vaším dlužníkem."

"Dillon - Sean Dillon."

"Co tě to napadlo - jít přes tu zatracenou horu pěšky?" vyčítal Morgan dceři.

"Připadalo mi to jako dobrý nápad, myslela jsem, že tě překvapím."

Dillon si zapálil cigaretu a předešel Morganovu otázku. "Já se zase chci přidat ke strýci, generálu Charlesi Fergusonovi, který tady bude lovit. Pronajal si místo, kterému říkají Ardnamurchan Lodge."

V Morganových očích se něco mihlo, ale odpověděl prostě: "Tak to budeme sousedé. Předpokládám, že i vy jste pokládal tu pěší túru za dobrý nápad?"

"Vůbec ne. Byla to hloupost. Stejný názor měl i průvodčí, když vystoupila z vlaku. Upřímně řečeno, všiml jsem si, kam jede, z visaček na jejích zavazadlech. Vystoupil jsem, abych si protáhl nohy a viděl, že mizí. Když jsem se zeptal průvodčího, co se děje, řekl mi, že se ta mladá dáma chystá pěšky přes kopec. Jak říkám, moc to neschvaloval, ani já ne. Tak jsem se rozhodl jít za ní. Naneštěstí jsem si vybral jinou stezku a zdržela mě mlha, takže jsem ji dostihl až tady v chatě."

"Vypadá to, že jsem se pořádně ztrapnila. Ráda bych už jela pryč, Carle."

Hrála divadlo a Dillon, sám herec, to okamžitě poznal. Ne tak Morgan, který ji hned vzal kolem ramen a konejšivě prohlásil: "Jistě, pojedeme." Podíval se na Dillona. "Odvezeme samozřejmě i vás."

"To by bylo fajn," řekl Dillon.

Na zpáteční cestě Murdoch řídil. Ostatní si sedli dozadu. Pes ležel na podlaze u jejich nohou. Dillon ho hladil za ušima.

"Tvrdili, že to je hlídací pes," vrtěl hlavou Morgan, "s vámi mi připadá spíš jako velká rozmazlená kočka."

"Máme mezi sebou citovej vztah, pane Morgane. Líbím se mu."

"Já bych dokonce řekla, že vás miluje," připojila se Asta. "Nikdy jsem něco takového neviděla."

"Ale stejně bych nechtěl být v kůži někoho, kdo přeleze zeď a tam narazí na tohle zvířátko."
"Tak generál Ferguson je váš strýc?" zeptal se Morgan. "Ještě jsem neměl to potěšení ho poznat, dorazil jsem na Loch Dhu teprve včera."
"To chápu," řekl Dillon.
"Je v penzi, nebo ještě v činné službě?"
"Léta sloužil v armádě a teď dělá poradce několika obchodním společnostem z celého světa."
"A vy?"
"Pomáhám mu. Dá se říct, že dělám prostředníka. Jsem dobřej na jazyky, takže jsem mu užitečnej."
"To rád věřím."
Murdoch přeřadil, vjel bránou na úzkou příjezdovou cestu, kde zpomalil a blížil se k domu s osvětlenými okny. Tam přibrzdil a zastavil. "Ardnamurchan Lodge."
Znovu se rozpršelo a déšť hlučně narážel na přední sklo. "Tady snad šest dní ze sedmi prší," zamumlal Morgan.
"Jen pomysli, že jsme mohli být na Barbadosu," poznamenala Asta.
"Určitě tady nejste jen tak pro nic za nic," rýpl si Dillon.
Podala mu ruku. "Doufám, že budu mít příležitost vám dostatečně poděkovat. Co třeba zítra?"
"Na to bude dost času. Já už něco zařídím. Oba se teď potřebujete nejdřív zabydlet."
Když Dillon vystoupil, Morgan ho následoval. "Doprovodím vás ke dveřím."
V ten okamžik se na prahu objevil Ferguson. "Propánakrále, Seane, jsi to ty? Dostali jsme tvůj vzkaz v Arisaigu, ale už jsem začal mít starost. Co se stalo?"
"Dlouhá historie. Povím vám to potom. Rád bych představil našeho souseda, Carla Morgana."
"Těší mě," Ferguson stiskl Morganovi ruku. "Vaše pověst vás předchází. Nedáte si před odjezdem něco k pití?"
"Ne, musím odvézt dceru domů," odmítl Morgan. "Někdy jindy."
"Věřím, že si spolu dobře zalovíme," řekl Ferguson bodře.
"Ano, ale když jsem pronajímal sídlo, neřekli mi o vás."
"Můj milý, já věřím, že to nebude žádný problém."
"To jistě ne - dokud ovšem nebudeme střílet proti sobě," usmál se Morgan. "Dobrou noc." Vrátil se do auta a odjel.
"On to ví," ozval se Dillon.
"Jistěže ví," odpověděl Ferguson. "Teď už pojd'te z toho otravného deště dovnitř a povídejte, jaký to bylo."

Když přijeli k sídlu Loch Dhu, pomohl Morgan Astě vystoupit a zavolal na Murdocha: "Pojd'te dál i vy, musíme si promluvit."
"Jistě, pane Morgane."
Mohutné dubové okované dveře se otevřely a mezi nimi stál Marco Russo, oblečený do vlněné vesty a proužkovaných kalhot. "No ne, Marco, to jsou věci, vy a majordomus?" řekla udiveně Asta. Asta byla jediná lidská bytost, na kterou se Marco kdy usmál. To udělal i teď. "To je jen krátké angažmá, slečno Asto."
"Pověz služce, ať připraví lázeň," nařídil mu Morgan. "A vy počkejte v pracovně," otočil se k Murdochovi.
Zavedl Astu do velkolepé prostorné haly a usadil do velkého dubového křesla u otevřeného krbu s praskajícími poleny.
"Takže," začal, "Dillon. Šel za tebou pěšky přes ty kopce. Proč?"
"Řekl ti to."
"To není žádná procházka."
"Tak dobře, věděl, kdo jsem a kam mám namířeno, ale ne proto, že se podíval na visačku od mých kufrů."
"Poslouchám tě."
Vyprávěla mu o plese i společenské rubrice v Daily Mail, o všem, co se přihodilo.

"To jsem si mohl myslet," řekl, když skončila.

"Co tím myslíš?"

"Hned jak jsem zaslechl o tom novém nájemci Ardnamurchan Lodge, zjistil jsem si, kdo to je. Generál Charles Ferguson, Asto, je šéf Zvláštního oddělení britské tajné služby, které má na starosti boj proti terorismu. Je podřízeno přímo předsedovi vlády."

"Tomu nerozumím."

"Oni to vědí," řekl. "O té Čchung-čchingské dohodě."

"Bože! A Dillon pracuje pro něho?!" Odpověděla sama sobě. "Teď to dává smysl."

"Co?"

"Vyprávěla jsem ti, jak mě Dillon na plese zbavil toho čuněte Hunta, ale ne to, jak mě potom Hunt napadl v Park Lane. Byl hrozně opilý, Carle, a pěkně nechutný."

Tvář mu znovu zbledla. "A?"

"Objevil se Dillon a zmlátil ho. Nikdy jsem nic takového neviděla. Bylo to tak... rychlé a odborné."

"Bude to opravdový profík. Myslel jsem si to," usmál se Morgan. "Takže mu dlužím ne jednou, ale dvakrát." Pomohl Astě vstát. "Teď jdi a vykousej se, povečeříme později." Když odešla, zavolal Marca. Sicilan se vynořil ze stínu. "Signore?"

"Poslechni si tohle." Rychle a stručně ho italsky seznámil s událostmi.

Když domluvil, ozval se Marco: "Zdá se, že to je ostrý hoch, ten Dillon."

"Spoj se teď s Londýnem a pověz jim, že na to mají jen hodinu, jasný?"

"Jak si přejete, signore."

Marco zmizel a Morgan vešel do pracovny. Byla to příjemná místnost se spoustou knih a francouzským oknem na terasu. Tady, stejně jako v hale, plápolal v krbu oheň. Před ním stál Murdoch, zíral do plamenů a pokuřoval cigaretu.

Morgan se posadil ke stolu, vytáhl zásuvku a z ní šekovou knížku. "Pojďte sem."

"Ano, pane Morgane," Murdoch přešel místnost, zatímco Morgan vyplnil šek a podal mu ho. Správce údivem pootevřel pusu. "Dvacet pět tisíc liber. Ale za co, pane Morgane?"

"Za loajalitu, Murdochu. Mám rád nenasyty a došel jsem k názoru, že vy jste jeden z nich."

Murdoch byl ohromený. "Když to říkáte vy, pane."

"Ano, říkám a mám pro vás ještě jednu dobrou zprávu, Murdochu. Až budu odcházet, dostanete jednou tolik, přirozeně za vykonané služby."

Murdoch už se ovládl a na tváři se mu objevil náznak úsměvu. "Jistě, pane, jak si přejete."

"Po několik století si šlechtici z Loch Dhu brali do bitev stříbrnou bibli. Ta se nikdy neztratila, dokonce ani, když padli v boji. Měl ji u sebe i poslední mužský majitel panství, když se jeho letadlo zřítilo v Indii ve čtyřiačtyřicátém. Mám důvod se domnívat, že se sem bible vrátila, ale kde je, Murdochu? O to mi jde."

"Lady Katherine, pane..."

"Neví nic, neviděla ji už léta. Ta kniha je tady, Murdochu, někde schovaná a my ji najdeme. Chápete?"

"Ano, pane."

"Promluvte o tom se služebnictvem. Povězte jim, že jde o vzácné rodinné dědictví. Kdo ji najde, dostane odměnu."

"Spolehněte se, pane."

"Teď můžete jít." Když otvíral dveře, Morgan na něho zavolal: "Ještě něco, Murdochu!"

"Ano, pane?"

"Generál Ferguson a Dillon nejsou na naší straně."

"Rozumím, pane."

"Dobře, a nezapomeňte, chci vědět, kde najdu toho bastarda Ferguse Munra, pokud možno ještě dnes v noci."

"Ano, pane."

"Kdo ze zdejšího služebnictva pracuje na Ardnamurchan Lodge?"

"Ferguson tam má svého vlastního sluhu, pane, toho Nepálce. A potom je tam zahradník lady Katherine, Angus. Dohlíží na zahradu a stará se o přisun dřeva."

"Dá se koupit?"

Murdoch přikývl. "Řekl bych, že ano."

"Dobře. Chci bystré oči a dobré uši. Postarejte se o to a najděte Ferguse."

"Postarám se, pane." Murdoch vyšel a zavřel za sebou dveře.

Morgan ještě chvíli seděl a rozhlížel se kolem sebe. Když zavadil pohledem o knihovnický žebřík, něco ho napadlo. Vstal, přisunul ho k nejvyšší polici knihovny a vystoupal nahoru. Vzal několik knih do ruky a nahlížel za ně.

OSM

Po koupeli se Dillon převlékl do pohodlné teplákové soupravy a uvelebil se do křesla u ohně naproti Hannah Bernsteinové. Právě dokončil výčet svých dnešních zážitků. Ferguson naléval pití u skříňky v rohu.

"Co si dáte, vrchní inspektorko?"

"Nic, děkuji, pane."

"Dobrá, ale náš hoch jistě brandy neodmítne."

"Mám za sebou pěkně dlouhou procházku," řekl Dillon a přijal nabízenou sklenici. "Tak, co si o něm myslíte?"

"O Morganovi? Že ví, kdo jsme. Z naší krátké výměny zdvořilostí to bylo naprosto jasné."

"Tak jaký bude jeho další tah?" zeptala se Hannah.

"Nejsem si jistý, uvidíme, co přinese zítřek." Ferguson se posadil. "Je to zajímavá situace. Mimochodem něco k tomu lovu a rybaření. Kim vyprávěl, že když den předtím než jsme dorazili, rybařil v jezeře, objevili se tam nějakí darebáci. Pracují pro toho správce Murdocha jako hajní a nevybíravým způsobem vyzvali Kima, aby odešel."

"A co jsou zač?"

"Zjistil jsem to. Takoví toulaví pobudové. Zbytky zničených klanů. Pozůstatek všech těch skotských romantických nesmyslů. Vandrují Skotskou vysočinou už od dob Cullodena. Starý Hector Munro a jeho potomstvo. Viděl jsem je včera v Ardnamurchanu, ve vesnici. Nic romantického na nich není. Je to banda otrhaných páchnoucích gaunerů. Starý Hector, Fergus..."

"S tím už jsem měl co dělat."

"Potom další bratr, Rory, obrovský silák, hrubián a hulvát. Vlasy má stažené do ohonu. Proč to dělají, Dillone? A samozřejmě náušnice. Copak žijeme v sedmnáctém století?"

Hannah vyprskla smíchy a Dillon prohlásil: "Vidím, generále, že vás pořádně popudili. Říkáte, že odtamtud Kima vyhnali?"

"Ano, poslal jsem ho do sídla s ostrým dopisem tomu chlápku, správci Murdochovi. Napsal jsem, že si budu stěžovat vrchnímu konstáblovi okresu."

"A co bylo dál?"

"Murdoch přiletěl jako střela a byl samá omluva. Slíbil, že je udrží na uzdě a plácal něco o vzácných arktických ptácích, co hnízdí poblíž jezera. Prý se nesmějí plašit. Omlouval se a řekl, že těm chlapům nakope zadky a tak."

Dillon poodešel, nalil si další sklenici a vrátil se k ohni. "Máme přece právo lovit v lese jeleny a v jezeře ryby?"

"Samozřejmě, že máme," řekl Ferguson. "I když se to Morganovi nelíbí."

"Tak se tomu podíváme na zub. Zítra strčím tygrovi hlavu do tlamy. Máte všechno, co je potřeba k rybaření?"

"I ke střílení."

"Dobře. Zkusím to ráno u jezera. Zdá se, že je tam hodně pstruhů, co?"

"Tuny, milý hochu. A pořádní mackové."

"Dobrá, hned po snídani si vezmu prut."

"Ta banda Munrů může být nepříjemná, když vás tam chytí, obzvlášť po tom střetu s Fergussem. Viděla jsem je s generálem ve vesnici. Šel z nich strach. Neřekla bych, že si nechají líbit, když je někdo zbije."

"Já taky ne," řekl Dillon a dopil. "Uvidíme se u snídaně," rozloučil se a šel nahoru do postele.

Ve stejné době seděla Asta proti Morganovi u ohně ve velké hale sídla, když se objevil Marco s kusem papíru v ruce.

"Fax z Londýna, signore."

Morgan rychle přečetl text a hlasitě se rozesmál. "No tohle, poslouchejte. Ta Bernsteinová je vrchní inspektorka zvláštního oddělení Scotland Yardu, ale hlavní lahůdka je Dillon. Sean Dillon, absolvent herectví na Královské akademii dramatického umění, hrál v Národním divadle, vynikající lingvista, mluví mnoha jazyky. Špičkový pilot a expert na potápění. Proboha, pracoval pro Izrael v Bejrútu."

"Ale co tam dělal?"

"Potápěl lodě Organizace pro osvobození Palestiny. Náš pan Dillon není vybíravý. Sloužil snad komukoli včetně KGB."

"Chceš říct, že je to prostě žoldák?"

"Jen v určitém smyslu, protože předtím byl několik let jednou z nejobávanějších opor IRA. Existuje dokonce podezření, že stál za pokusem o atentát na britského premiéra během války v zálivu."

"Proč by potom pracoval pro Fergusona?"

"Předpokládám, že Britové byli jediní, komu nesloužil. A víš dobře, jak jsou bezohlední. Pro své záměry využijí každého."

"Nebezpečný muž," řekla tiše Asta. "To je vzrušující."

Morgan podal fax Marcovi. "S takovými jsme si už poradili nejednou, nemám pravdu, Marco?"

"Mnohokrát, signore. Přejete si ještě něco?"

"Ano, přineste mi kávu a vyříd'te Murdochovi, že ho chci hned vidět."

Asta vstala. "Jsem zralá do postele. Neprojedeme se zítra na koních?"

"Proč ne?" Vzal ji za ruku. "Spi sladce."

Políbila ho na čelo a vystoupila po širokém schodišti. Morgan sáhl po doutníku, přičizl si ho a zapálil. Do haly vešel Murdoch ve vlhkém nepromokavém kabátě.

"Tak jak?" začal Morgan.

"Měl jsem smůlu, ten starý bastard Hector Munro mi řekl, že Fergus odešel na večerní pochůzku a od té doby ho neviděli. Samozřejmě lže."

"Co jste podnikl?"

"Prohledal jsem ty jejich smradlavé obytné přívěsy, což se mu nelíbilo, ale já neustoupil."

"Chci Ferguse," vyrazil ze sebe Morgan. "Chci si to s ním vyřídít osobně. Vztáhl špinavé ruce na mou dceru a to ještě nikdo beztrestně neudělal. Zítra to zkuste znovu."

"Ano, pane Morgane. Dobrou noc, pane."

Murdoch se vzdálil a vešel Marco s kávou. Když ji naléval, zeptal se ho Morgan italsky: "Co si o něm myslíš?"

"O Murdochovi? Mrva, signore. Není v něm ani kapka cti, jen počítá peníze."

"Myslím si totéž. Měj ho na očích. Teď můžeš jít spát."

Marco odešel, Morgan zadumaně popíjel kávu a díval se do ohně.

Druhý den v osm ráno seděl za stolem v pracovně, vyřizoval obchodní záležitosti, když se ozvalo zaklepání na dveře a v nich se objevil Murdoch.

"Mám tady Anguse, pane."

"Pojďte dál."

Angus vstoupil, sundal tvídovou čepici a žmoulal ji rozpačité v ruku. "Tak jsem tady, pane Morgane."

Morgan si ho změřil pohledem. "Vypadáte jako praktický člověk, nemám pravdu?"

"Doufám že ano, pane."

Morgan otevřel zásuvku, vyndal z ní svazek bankovek a hodil ho na stůl před Anguse. Ten peníze okamžitě sebral. "Pět set liber. Jakmile se v Ardnamurchan Lodge stane něco mimořádného, zatelefonujete Murdochovi."

"Ano, pane." Bylo vidět, že se trochu potí.

"Byl jste tam ráno?"

"Naštípat a nanosit dřevo, pane."

"A co je nového?"

"Pan Dillon časně snídal a chystal se rybařit na Loch Dhu. Chtěl, abych mu poradil."

Morgan pokýval hlavou. "Dobrá, můžete jít."

Angus odešel a Murdoch řekl: "Když narazí na Munry, bude mít potíže."

"Moje řeč," usmál se Morgan a v tom okamžiku se objevila Asta v jezdeckém.

"Tady tě mám, říkal jsi, že se trochu projedeme."

"A proč ne?" Otočil se k Murdochovi. "Dejte osedlat koně a můžete jet s námi." Usmál se. "Podíváme se k jezeru."

Voda jezera Loch Dhu byla ještě tmavší než se dalo usuzovat z jeho názvu. V tichu mlhavého rána její klidnou nehybnost rušil jen padající déšť. Dillon si oblékl vysoké rybářské boty do pasu, starý klobouk do deště a nepromokavou pláštěnku přes ramena. To všechno našel v lovecké chatě.

Zapálil si cigaretu a dal se do skládání rybářského prutu. Za sebou měl po pás vysoký vřes, nad ním se tyčily stromy a mezi nimi poletovala čejka. Povrch hladiny občas zčeřil vítr. Poblíž písčné mělčiny se nad vodu najednou vymrštil pěkný pstruh a vzápětí zmizel.

Dillona zahltily vzpomínky na strýčkovu ovčí farmu.

Právě strýc zasvětil kdysi svého mladého synovce do tajů rybářského umění. Upevnil třpytku, kterou mu doporučil Ferguson, a dal se do díla.

Prvních tucet náhozů nestálo za nic, ale postupně se vylepšoval a za chvíli už měl dva menší pstruhy. Déšť padal bez přestání. Popustil o trochu vlasce a šlehl s ním nad mělčinu, kterou sem tam prosvítaly temné stíny ryb. Jeho hod byl tentokrát přesný, třpytka klouzala po hladině, prut se ohnul a vlasce napjal.

Tenhle kousek musí mít přes kilo. Naviják se roztočil a pstruh, chycený na háček, zamířil s návnadou do hloubky. Tah vlasce povolil a on si už myslel, že úlovek ztratil, ale po chvíli se znovu napnul. Dobrých deset minut mu trvalo, než sáhl po podběráku, zbavil mrsakající se rybu háčku a zamířil na břeh.

Ticho protřel drsný hlas: "No dobrý, mladej, máme večeri."

Muž, který ho oslovil, byl starý, nejméně sedmdesátiletý. Měl tvrdý oblek, který pamatoval lepší časy a horalskou čapku, z níž čouhaly bílé vlasy. Větretem ošlehanou vráscitou tvář pokrývalo neholené strniště a přes pravé rameno mu visela brokovnice.

Za ním stáli ve vřesu dva muži. Jeden velký a kostnatý se pořád usmíval. Podle všeho to je Rory, pomyslel si Dillon. Ten druhý byl Fergus. Měl oteklou tvář plnou modřin.

"To je von, táto! Ten parchant, co mě napad," řekl a zvedl svou brokovnici do výše pasu.

Rory mu z boku do ní kopl a zbraň vystřelila do země. "Nedělej ze sebe zase blázna, bratříčku," vykřikl gaelsky.

Ir Dillon rozuměl každé slovo. "Já to s tím srabem vyřídím," prohlásil Hector a ohnal se pěstí.

Dillon uhnul, ale uklouzl a upadl do mělké vody. Rychle se zvedl a stařec na něho namířil pušku. "Ted' ne, mladej," řekl anglicky. "Dostaneš šanci. Jen klid. Pojď blíž."

Když se Dillon pohnul dopředu, vykřikl Fergus: "Počkej, já ti ukážu," a švihl pažbou brokovnice. Dillon se úderu snadno vyhnul a Fergus klesl na koleno.

Rory ho zvedl za límec. "Tak poslechneš, nebo ti mám rozkopnout zadek?" zahulákal gaelsky a strčil do bratra.

"Pomáhej mu pánbů, ale ten se nikdy nepoučí," řekl Dillon irsky. "Některý chlapi zůstanou dětma celej život."

Rory údivem otevřel pus. "Sakra, tati, slyšels to? Tak zkomolenou gaelštinu jsem v životě neslyšel."

"Protože to je irština, jazyk králů. Ale dost podobná vašemu jazyku. My jeden druhému rozumíme," dodal Dillon a vykročil směrem k nim.

Nad stromy se objevil kouř, v dálce zaslechl dětské hlasy. Pochopil, že ho nevedou za Morganem, jak si to původně myslel. Sestupovali do údolí, kde se nacházel tábor. Byly tu tři staré vozy, kryté mnohokrát záplatovanou plachtovinou. Byly na hony vzdálené romantické představě o obytném přívěsu. Ze všeho

čišela chudoba a bída: z otrhaných šatů žen, které dřepěly u ohně a popíjely čaj, i z bosonohých dětí, co si hrály v trávě poblíž několika na kost vyhublých koní.

Fergus do Dillona hrubě strčil, až vrávoravě klopýtl a ženy se rozprchly. Děti si přestaly hrát a zvědavě přihlížely. Hector Munro si sedl na starou bednu, kterou mu uvolnila jedna z žen, položil si brokovnici na kolena a vytáhl dýmku. Fergus a Rory se postavili těsně za Dillona.

"Útok na jednoho z nás, je útok na všechny, pane Dillone, nebo jak se jmenujete. Velká smůla, že jste to nevěděl." Nacpal si dýmku. "Rory." Rory rychle chytil vzadu Dillona za ruce a stařec vyštěkl: "Posluž si, Fergusi."

Fergus přiskočil a napřed pravačkou a hned levou udeřil Dillona do žaludku. Ten se ani nepohnul, jen napjal svaly, načeš ho Fergus znovu zasáhl pěstí, tentokrát do žeber. "A teď se ti trefím do toho pěknýho ksichtu. Zvedni mu hlavu, Rory," zafuněl.

Aby ho chytil všemi prsty za vlasy, musel Rory pustit jednu Dillonovu ruku. Ten nakopl prudce Ferguse do rozkroku, pootočil se a zasáhl loktem okraj Roryho brady. Dlouhán ho pustil, klopýtl dozadu a Dillon bleskurychle vyrazil. Ale vzápětí upadl, protože mu jedna z žen nastavila nohu.

Zoufale válel sudy v prachu a cítil, jak do něho všichni, včetně dětí, zuřivě kopou. Najednou zaslechl dusot koní a panovačný hlas: "Nechte toho, sakra!" Ozval se i výstřel z pušky.

Ženy a děti se rozprchly, Dillon se zvedl a uviděl v sedle Murdocha s brokovnicí. Za ním sjížděli na koních do kotliny Carl Morgan s Astou. Stačil ještě zahlédnout, jak Fergus mizí pod jedním z krytých vozů.

"Zůstaň tam, ty pitomče," sykl Rory gaelsky a střelil vyplašeně očima po Dillonovi, protože si uvědomil, že to zaslechl.

Morganův kůň kopyty rozdupal ohniště, potom mu jeho jezdec strhl uzdu tak, že se zvíře stočilo a narazilo zadkem do nejstaršího Munra, až zavrávorál.

"Pověz jim, kdo jsem," rozkázal Morgan, když koně zarazil.

"Tohle je pan Morgan, nový nájemce sídla Loch Dhu," řekl Murdoch, "a váš zaměstnavatel."

"Je to tak?" ozval se nechápavě Hector Munro.

"Smekni, ty nevychovanče," zahřměl Murdoch, předklonil se a strhl starci čapku z hlavy.

Rory udělal krok vpřed a Dillon řekl irsky: "Klid, hochu, všechno chce svůj čas."

Rory se podmračeně otočil a jeho otec spustil: "Tenhle muž rybařil v jezeře, konali jsme jen svoji povinnost."

"Nelži mi, Munro," zarazil ho správce. "Pan Dillon je synovec generála Fergusona, nájemce Ardnamurchan Lodge. A nesnaž se mi namluvit, že to nevíš. Lotři, vy víte o všem, co se tady šustne, ještě dřív, než se to stane."

"Tak už dost," zasáhl Morgan a podíval se dolů na Munra. "Chceš tady dál pracovat?"

"Ano, pane, ale..."

"Tak víš, jak se máš napříště chovat."

"Ano, pane," Munro se sehnul pro čapku.

"A teď ten tvůj syn, Fergus. Napadl mojí dceru. Chci ho."

"Ale my ho neviděli, pane. Přesně jak jsem řekl panu Murdochovi. Jestli pohoršil mladou dámu, omlouvám se, ale on je to velkej tulák."

"Občas se ztratí i na několik dní," vložil se do debaty Rory. "Kdo by mohl vědět, kde je?" střelil očima po Dillonovi, ale ten neřekl ani slovo.

"Já můžu počkat. Teď půjdeme, pane Dillone."

"Mně nic není," ujistil ho Dillon. "Chtěl bych se vrátit pro své rybářský náčiní. Půjdu pěšky." Přistoupil ke koni, na kterém seděla Asta, a zadíval se na ni.

"Jste v pořádku?" zeptala se.

"Prima. Dělá tyhle věci skoro každý ráno, dodávají mi tu správnou chuť na oběd."

"Zůstaneme ve spojení, Dillone. Pojed', Asto," řekl Morgan a oba jezdci odcválali.

Dillon se otočil, zahlédl Ferguse, jak se plazí zpod vozu, a zavolal irsky: "Tak tady seš, ty malej ničemo! Bejt sebou, dal bych si majzla."

Šel zpět ke břehu jezera, sbalil prut a koš s rybami. Když byl hotov, objevil se mezi stromy Rory Munro.

"Proč jste to pro Fergusse udělal, vždyť nejste žádný kamarád?" zeptal se gaelsky.

"To je pravda, ale s Morganem taky ne. To děvče je něco jiného. Jestli se jí Fergus znovu dotkne, urazím mu obě ruce."

Rory se zasmál. "Nejste žádná měkota, co?"

"Můžete si mě klidně vyzkoušet," odrazil ho Dillon.

Zamračený Rory na něho upřel pohled a pomalu se usmál. "Třeba ta chvíle přijde," řekl a zmizel mezi stromy.

Dillon popíjel čaj u ohně v Ardnamurchan Lodge a vyprávěl Fergusonovi a Hannah Bernsteinové své ranní zážitky.

"Tak se nám to pěkně zamotává," usoudil Ferguson.

"Ještě štěstí, že se tam objevil Morgan včas," řekla Hannah. "Mohlo to klidně skončit v nemocnici."

"Ano, prazvláštní shoda okolností," připustil Ferguson.

"Přece víte, jak moc na tyhle věci věřím," odpověděl Dillon ironicky.

Hannah se zamračila. "Myslíte, že za tím vším byl Morgan?"

"Nevím, ale určitě s tím počítal. Proto se objevil."

"Velmi pravděpodobné," souhlasně přikývl Ferguson. "Musím se ale ptát, jak věděl, že se dnes ráno chystáte na ryby?"

"Život je jedna velká záhada," prohlásil Dillon. "Co bude teď?"

"Oběd, milý hochu. Myslím, že bychom se mohli odvážit do vesnice a ochutnat dobroty místní hospůdky. Tam přece musí mít něco k jídlu."

"Hospodské jídlo a vy, generále?" zapochybovala Hannah.

"Půjдете také, vrchní inspektorko, i když nepředpokládám, že by to bylo košér."

"Zjistím to," řekla. "Ten chlapík Angus pracuje na zahradě." Otevřela francouzské okno, vyšla ven a za chvíli byla zpět. "Říká, že v Campbell Arms se vaří. Zapékaná sekaná a takové věci."

"Opravdové jídlo," nadchl se Ferguson. "To je skvělé. Pojd'me tam."

Morgan s Astou stáli na posledním schodu pod terasou, když je dostihl Murdoch. "Právě mi volal Angus. Naši přátelé se chystají na oběd do Campbell Arms."

"Vážně?" řekl Morgan.

"To by mohlo dopadnout zajímavě. Pozitíří je ve vesnici pout'. Jsou tam koňský handlíři, cikáni a tak. Asi tam budou i Munrové."

"Ták?" usmál se Morgan a podíval se na Astu. "To bychom si neměli nechat ujít, no ne?" Zavolal zvýšeným hlasem: "Marco!" Russo se objevil v otevřeném okně. "Přistav auto, pojedeme se napít do vesnice a ty budeš řídit. Mám tušení, že tě budeme potřebovat."

Campbell Arms byla velmi stará hospoda z šedé žuly, ale vývěsní štít nad vchodem byl čerstvě malovaný. Dillon zaparkoval u protějšího chodníku. Začali přecházet ulici a dali přednost poníkovi, na němž seděl malý cikán, který za sebou táhl další tři zvířata. Na zdi byl plakát, který zval na Ardnamurchanskou pout'. "Vypadá to zábavně," prohlásil Ferguson, otevřel dveře a vedl je dovnitř.

Vešli do staromódního útulného salonku, který byl za starých časů jen pro ženy. Nebyl tam nikdo, ale za dalšími dveřmi byla velká místnost s trámy na stropě. Byl v ní dlouhý bar s mramorovou deskou a množstvím lahví, vyrovnaných v řadě pod velkým zrcadlem. Byly tu stoly, židle i boxy s vysokými dřevěnými opěradly. V otevřeném krbu hořela rašelina. Nebylo přeplněno, ale sedělo tu kolem třiceti místních lidí i přespolních cikánů. Někteří muži měli skotské čapky a plédy. Tak byl oblečen i Hector Munro, který stál spolu s Rorem a Fergussem na konci baru.

Když Ferguson s přáteli vstoupil, šum konverzace utichl. Žena za barem si utřela ruce do utěrky a vyšla jim vstříc. Měla na sobě ručně pletený svetr a kalhoty. "Vítejte u nás, generále," pozdravila s místním přízvukem a podala mu ruku. "Jmenuju se Molly."

"Tak jsme tady, má milá," řekl. "Slyšel jsem, že vaše jídlo je vynikající."

"Pojd'te za mnou." Odvedla je k volnému boxu u ohně, otočila se do lokálu a zahlaholila gaelsky: "Jen dál

pijte, já jen obstarám ty zatracený Anglány."

"V mém případě jste na omylu, paní domácí," zasáhl irsky Dillon. "Ale jestli máte Bushmills whisky, bude vám odpuštěno."

Otočila se, ústa dokořán překvapením a pohládila ho po tváři. "Máme tady Ira. Tak buďte hodnej a já vás možná překvapím." Když se usadili, dodala anglicky: "Dneska by tam byla čerstvá treska na cibuli a brambory."

"To zní lákavě," řekl jí Ferguson. "Já si dám jednoho Guinnesse, pro dámu ležák a přítel už si pití vybral."

Když odešla, konverzace v místnosti se znovu rozhučela a Dillon si zapálil cigaretu. "Ten starej chlápek s kamennou tváří a skotskou čapkou na hlavě je Hector Munro. Ten zboulovanej je Fergus a ten ramenatěj drsňák, co se tak nábožně dívá na naši milovanou Hannah, je Rory."

"Můj typ to není," začervenala se Hannah.

Dillon se natočil a pohybem hlavy ukázal na Munry. "No nevím, pár drinků a tma dokáže někdy divy, kdo ví?"

"Vy jste ale syčák, Dillone."

"Já vím, to už jsem jednou slyšel."

Hector Munro si otřel ústa hřbetem ruky, odstrčil pár mužů ramenem a přistoupil k jejich stolu. "Prokázal jste mému synovi službu, pane Dillone," řekl anglicky. "Díky za to. Asi jsme šlápli vedle."

"Tohle je můj strýc, generál Ferguson," představil ho Dillon.

"Znám jméno Fergusona," pokračoval Munro. "Několik milí odtud stáli na levém křídle v bitvě u Cullodenu a bojovali proti těm mizerným Germánům."

"Vy ale máte dlouhou paměť," poznamenal Ferguson. "Skoro dvě stě padesát let. Ano, moji předkové válčili u Cullodenu pro prince Charlese."

"Tak to jste dobrý muž," potřásl mu Munro pravicí a šel zpět k baru.

"Panečku, to jsou ale věci," mudroval Ferguson, když jim Molly přinesla pití. Když ho pokládala na stůl, otevřely se dveře, vešel Morgan s Astou a za nimi Marco s Murdochem.

Všechno znovu ztichlo, Morgan přehlédl lokál a šel s Astou dál. Marco se zastavil u baru a Murdoch přistoupil k Molly. Morgan a Asta se posadili naproti Fergusonově společnosti.

"Generále, to je překvapení. Včera večer jsem neměl příležitost vám představit svou dceru. Asta - generál Ferguson."

"Těší mě, má drahá. Mého synovce už znáte a tahle půvabná dáma je má sekretářka, slečna Hannah Bernsteinová."

Od baru přicházel Murdoch se sklenicemi a lahví bílého vína. "Velký výběr tu není, pane, tohle je lehké burgundské."

"Když to nevyrábějí vzadu na zahradě, tak to nebude tak zlé," zavtipkoval Morgan. "Co jídlo?"

"Ryba s bramborem, starý brachu," poznamenal Ferguson. "Mají jen jedno jídlo denně."

"Potom tedy rybu s bramborem," řekl mu Morgan. "Na Capri už dnes asi nepoobědváme."

"To skutečně ne," přitakal Ferguson. "Tady je trochu jiná voda."

"Přesně tak." Murdoch nalil víno a Morgan zvedl svou sklenku. "Na co se napijeme?"

"Na zmatení našich nepřátel," navrhl Dillon. "Dobrý irský přípitek."

"To je velmi trefné."

Asta upila trochu vína a řekla: "Jsem ráda, že vás poznávám, slečno Bernsteinová. Zvláštní, že se o vás přede mnou pan Dillon nikdy nezmínil. Ted', když vás vidím, už samozřejmě chápu, proč."

"Snažte se trochu ovládat," napomenul ji Dillon.

Asta uraženě vykulila oči a Morgan se zamračil. Murdoch se k němu naklonil, pošeptal mu něco a Morgan přešel očima po baru. V ten moment zamířil Fergus ke dveřím.

"Zastav ho, Marco, to je on!" vykřikl Morgan italsky.

Marco položil Fergusovi dlaň na prsa a zatlačil ho zpět. Hector s Rorym udělali krok vpřed. "Nech mého syna, nebo uvidíš," zasáhl stařec.

"Munro, prohlásil jste, že o něm nic nevíte," zavolal Morgan. "Jako zaměstnavatel jsem od vás čekal něco lepšího."

"Co se týká mého syna, týká se nás všech."

"Ušetřete mě, prosím, svých švindlů. Napadl mou dceru a za to musí platit."

Fergusova tvář zbělela strachem. Pokusil se Marcovi vyklouznout, ale ten ho snadno chytil za límec, otočil a srazil na kolena před Morgana.

Nastalo hrobové ticho. "Tak vidíš, ty zvíře," řekl Morgan.

Rory se rozehnal, vykřikl "tunáš" a udeřil Marca zezadu do beder. Sicilan se prudce otočil, odrazil další ránu a zasáhl ho pravačkou do obličeje, až odletěl k barovému pultu.

Zbabělý Fergus využil příležitost, vyskočil a rozeběhl se ke dveřím. Marco si toho všiml, chtěl mu odříznout cestu, ale Hannah Bernsteinová mu nastavila nohu, přes kterou upadl. Fergus proklouzl dveřmi jako liška.

"To je hrůza," řekl Ferguson Morganovi. "Nemohu ji nikam s sebou brát."

Když Marco vstal a Rory chtěl pokračovat ve rvačce, skočil mezi ně Dillon. "Tenhle pes je můj," řekl irsky Rorymu. "Vrať se ke svému pivu jako slušnej chlap a nech toho."

Rory se na něho zuřivě podíval a zalapal po dechu. "Dobrá, Ire, ale jestli na mě ještě jednou zvedne ruku, tak je můj," zašeptal a vrátil se k baru.

"Zvláštní," řekl Ferguson Morganovi, "ale od chvíle, kdy jsem vás poznal, dostaly věci úplně jiný spád."

"Opravdu?" usmál se Morgan mile a v tu chvíli se objevila Molly s mohutným podnosem, plným talířů s rybami a bramborami.

"Skutečně to skvěle voní," zářil Ferguson. "Tak se do toho pustíme. Zdolat to, nebude žádná hračka."

Když později stáli venku před hospodou, navrhl Morgan: "Co kdybychom třeba zítra večer společně povečeřeli? Myslím, že by bylo milé pozvat lady Katherine."

"Báječný nápad," přidal se Ferguson. "Bude nám potěšením."

"Jezdíte na koni, Dillone?" zeptala se Asta.

"O tom nepochybujte."

"Snad byste se k nám mohl zítra ráno připojit. Můžeme vám půjčit koně, to není problém."

"Moc rád, ale strýc slíbil, že mě zítra vezme na jeleny. Už jste to někdy zkusila?"

"Jít na čekanou? To zní naprosto skvěle. Carle? Hrozně bych to chtěla."

"Mně to moc neříká a mám zítra nějakou práci."

"Budeme moc rádi, když se k nám přidáte, má milá. Co vy na to, Morgane?"

"Proč ne, je to ohromný nápad."

"Zastavíme se pro vás," řekl generál. "V půl desáté." Zvedl tvídový klobouk. "A teď sbohem," rozloučil se a zamířil k vozu.

"Půjdeme," řekl Morgan a šel za Astou k parkující dodávce.

Murdoch zamumlal: "Na slovíčko, pane. Napadlo mě, kam mohl Fergus zmizet."

"Ano?" řekl Morgan. "Dobře, odvezeme slečnu Astu domů a potom mně to ukážete."

V Ardnamurchan Lodge Ferguson svlékl kabát a postavil se zády k ohni. "Tak co jste o tom zjistila?"

"Ten pořizek je Morganův osobní strážce, jmenuje se Marco Russo," začala Hannah Bernsteinová.

"Informovala jsem se na přistěhovaleckém. Italská policie uvádí, že je to známý mafián a člen rodiny Luca."

"Pěkně nechutná záležitost," poznamenal Ferguson a obrátil se k Dillonovi. "A co má znamenat ten zítřejší nesmysl s jeleny?"

"Vy jste nikdy nebyl na čekané, generále?" ohradil se Dillon. "To je jako by jste ani nežil - a to jste příslušník vyšších vrstev."

"Jistěže jsem byl na čekané," odsekl Ferguson, "a ty vase hloupé komentáře si laskavě nechte pro sebe. Já chci vědět, proč zítra bereme s sebou to děvče? Pozval jsem ji jen proto, že z vás přímo vyzařovalo, jak o to stojíte."

"Rád bych ji trochu víc poznal," přiznal Dillon. "Snad nám to bude i k něčemu dobré."

"V jednom má Dillon pravdu," zasáhla Hannah. "Je to energická, schopná a inteligentní mladá žena. Jestli si myslíte, že neví, odkud pocházejí Morganovy peníze, tak se mýlíte. Stačí je sledovat očima. Je to velmi

důvěrný párek. Vsadím se, že ona přesně ví, proč jsou tady."

"A právě proto se jí chci věnovat," zdůraznil Dillon.

"Souhlasím," řekl Ferguson. "Takže podle plánu vyrazíme ráno. Kim ponese zbraně a vy, vrchní inspektorko, zůstanete tady a budete držet pevnost."

"Ano, pane."

"Ještě něco?" oslovil generál Dillona.

"Ano, rozhodl jsem se dnes večer navštívit sídlo. Porozhlídnou se tam a zjistím pár věcí. Vadí vám to?"

"Vůbec ne. Dobrý nápad," usmál se Ferguson. "Je to divné, ale ten Morgan při bližším kontaktu působí naprosto civilizovaným dojmem, no nemám pravdu?"

"Ne tak docela, pane," ozvala se Hannah Bernsteinová. "Obávám se, že je to jen další dobře oblečený gangster."

DEVĚT

Fergus seděl na skládací posteli ve staré lovecké chatce u západního konce jezera Loch Dhu a pil z lahve whisky. Teď už se nebál, události v hospodě patřily definitivně minulosti, ale cítil vztek, zvláště když pomyslel na Astu.

"Čubka jedna mizerná," zašeptal. "Všechno je její vina," přihnul si znovu whisky. "Jen počkej. Jestli se mi znovu dostaneš do rukou, tak uvidíš."

Ozvalo se vrznutí, dveře se prudce otevřely a Murdoch vklouzl dovnitř. "Tady je, pane," řekl a Morgan s jezdeckým bičikem v ruce vešel, Marco za ním.

"Tady jsi, ty špinavce," sykl Morgan.

Vyděšený Fergus vstal a v ruce pořád držel láhev. "Koukněte, to byl vomyl, já nevěděl, co je vona zač."

"Omyl? Ale tvůj, ty mizerná svině!" Morgan se otočil. "Marco."

Marco si navlékl kožené rukavice a Fergus najednou máchnutím ruky roztříštil láhev whisky. Tekutina zkapala postel a naježené střepy výhruzně trčely proti Marcovi. "Tak jen pojď a uvidíš!"

Když udělal Marco krok dopředu, ohnal se Fergus zbytkem lahve. Sicilan mu odrazil paži stranou a zasáhl ho tvrdou ranou pod žebra. Fergus upustil láhev a upadl zpět na postel.

"Nech ho," nařídil Morgan.

Marco odstoupil a Morgan se přiblížil. "Vztáhl jsi své špinavé pracky na mojí dceru."

Šlehal Ferguse jezdeckým bičikem znovu a znovu přes tvář a ten se s jekotem chránil zvednutýma rukama. Rána stíhala ránu a když Morgan odstoupil, přiskočil znovu Marco a mlátil Ferguse do obličeje, až spadl na podlahu, kde ho brutálně zkopál.

"Dost." Marco přestal a sténající Fergus zůstal ležet na zemi. Morgan se otočil a zahlédl ve dveřích vylekanou tvář Murdocha. "Něco se vám nezdá?" zeptal se Morgan.

"Ne, pane Morgane."

"Dobrá. Tak můžeme jít."

Vyšli za Morganem ven, nasedli do auta, Marco nastartoval a odjeli.

O nějaký čas později, když padl soumrak, objevil se venku ve dveřích Fergus. Vypadal otřesně, tvář plnou krve. Kolébal se ze strany na stranu a klopýtal dolů k jezeru. Vstoupil do vody na mělčině, klesl na kolena, nabral vodu do dlaní a chrstl si ji do tváře a na hlavu. V hlavě cítil hroznou bolest, za celý život ho tak nikdy nic nebolelo. A když se všechno kolem něj propadlo do tmy, byla v tom dokonce jakási milosrdná úleva.

Bylo jedenáct hodin a lilo jako z konve, když Hannah Bernsteinová zastavila range rover u zdi hlavního sídla panství Loch Dhu. "Panebože," posteskla si, "tady je snad zázrak, když přestane pršet."

"To je to vaše zdravé Skotsko," rýpl si Dillon. Byl celý v černém - svetr, džínsy, sportovní boty - a teď si ještě přetáhl přes hlavu černou kuklu, jen s otvory pro oči a ústa. Vklouzl do kožených černých rukavic, vzal z přihrádky pod předním sklem walthera a upevnil na něj nový krátký tlumič.

"Sakra, Dillone, copak jdete do války?"

"Tak nějak to bude, má milá," zasunul si pistoli za opasek a v otvoru pro ústa mu zablýskly v úsměvu zuby. "Tak vzhůru do toho, dejte mi hodinu," otevřel dveře a byl pryč.

Zed' byla jen přes tři metry vysoká a šla snadno přelézt. Našel v ní dva tři výstupky, vysoukal se nahoru a jedním skokem se ocitl ve vlhké trávě za ní. Prošel mezi stromy na otevřenou travnatou plochu a rozběhl se směrem k budově. Zastavil se až u další skupinky stromů a díval se přes pěstěný trávník k osvětleným oknům.

Děšť padal bez ustání. Přeběhl k vedlejšímu stromu a schoval se za něj. Viděl, jak se mohutné dubové dveře pootevřely a v nich se objevil Marco Russo s dobrmanem. Marco psa nakopl, zřejmě aby šel ven vykonat potřebu a sám zmizel uvnitř. Pes se klidně zastavil, zavětral déšť a zvedl zadní nohu. Dillon tlumeně zapískal, stejně jako tehdy v lovecké chatě, dobrman nastražil uši a hrnul se k němu.

Dillon podřepí, hladil mu uši a pes mu olizoval ruce. "Hodnej kluk," chválil ho tiše. "Teď hezky dělej, co ti řekli a buď zticha."

Přesunul se po trávníku a nahlédl do francouzského okna, za kterým uviděl Astu. Četla si u krbu v knihovně. V černém hedvábném pyžamu působila její postava více než půvabně.

Popošel se psem v patách k úzkému dlouhému oknu, nahlédl a spatřil prázdnou halu.

Zaslechl nějaké hlasy a všiml si pootevřeného francouzského okna. Závěsy byly zatažené jen zčásti.

Když opatrně nahlédl, spatřil ve velkém přijímacím pokoji Morgana s Murdochem. Podél zdi bylo několik knihoven a z jedné z nich bral Morgan knihy.

"Probral jsem tady každý čtvereční centimetr, sundal každou knihu, prohledal každou zásuvku, skříňku. Stejně tak v pracovně. A kde nic, tu nic. Co personál?"

"Všichni dostali pokyny, pane, každý z nich touží po odměně, kterou jste slíbil. To víte, tisíc liber, není málo. Ale zatím nic."

"Musí to tady někde být, pověz jim, aby hledali dál."

Dobrman zakňučel, vklouzl oknem dovnitř a hrnul se k Morganovi, který ho překvapeně s radostí vítal.

"Ty lumpe, kdes byl?" sehnul se ke zvířeti. "Panebože, ten je ale promočený, ještě chytne zápal plic."

Vezměte ho do kuchyně, Murdochu, a vytřete do sucha ručníkem. Já jdu do postele."

Správce vzal psa za obojek a zmizel ve dveřích. Morgan se otočil, přistoupil k oknu a chvíli vyhlížel do noci. Potom zamířil ke dveřím a vypnul světlo.

Dillon se protáhl oknem dovnitř, přistoupil ke dveřím, kde chvíli naslouchal a potom pomalu otevřel. Z otevřených dveří pracovny zaslechl hlasy - Astin a Morganův. "Já už jdu spát, a co ty?" řekl Morgan.

"Já taky. Když mám jít zítra na jeleny, budu potřebovat všechnu svou energii."

"I důvtip. Poslouchej všechno, co budou Ferguson s Dillonem říkat a zapamatuj si to."

"Ano, mistře."

Zasmála se a Morgan ji vzal kolem pasu. "Jsi skvělá, Asto, jedinečná."

Když sledoval, jak spolu stoupají po širokém schodišti, Dillon si překvapeně uvědomil, že mu vůbec nepřipadají jako milenci. Nahoře ji Morgan jen políbil na čelo. "Dobrou noc, láska," rozloučil se, šel nalevo a ona vpravo.

"No to jsem blázen," zašeptal Dillon.

Stál tam a přemýšlel, co dál. Měl chuť se napít a oknem si předtím všiml baru v pracovně. Otevřel dveře a pospíchal přes velikou halu ke dveřím pracovny. Když je otevřel, přiběhl dobrman, klouzavě přibrzdil na kachlové podlaze a vklouzl za ním do místnosti.

Dillon zavřel dveře a rozsvítil jednu stolní lampičku. "Hodnej," řekl psovi a pohladil ho za ušima.

Šel k baru a když nenašel irskou, nalil si skotskou whisky. Postavil se s ní ke krbu a hleděl do ohně, když se za ním otevřely dveře. Otočil se a v ruce měl walthera. Byla to Asta. Hned si ho nevšimla, napřed zavřela dveře a otočila se.

Bez jediné stopy překvapení nebo strachu, se na něho klidně podívala a řekla: "Tohle přece jste vy, Dillone, nebo ne?"

Tiše se zasmál. "Kristepane, děvče, vy jste vážně na Morganově straně, že jo?"

Zasunul pistoli vzadu za opasek a strhl z obličej kuklu.

"A proč bych nebyla. Je to můj otec, ne?"

"Nevlastní otec," Dillon si nabídl cigaretu ze stříbrné krabičky na kávovém stolku a zapálil si svým nerozlučným Zippo zapalovačem. "Mafiánský nevlastní otec."

"Pokud vím, je to slušný člověk. Ten první byl hajzl, co nenechal na pokoji žádnou sukni. Udělal matce ze života peklo. Když jednou havaroval a uhořel v autě, bylo to požehnání."

"To muselo být drsný."

"Bylo to vysvobození, Dillone. Potom po roce nebo dvou matka potkala Carla, nejlepšího chlapa na světě."

"Vážně?"

Vzala si také z krabičky cigaretu. "Podívejte, Dillone, vím o vás všechno, o IRA a tak dále. Ví, kdo je ten decentní Ferguson. Carl mi to řekl."

"Vsadím se, že vám nic netají a předpokládám, že mi můžete odříkat i znění Čchung-čchingské dohody."

"Jistě, Carl mi nezamlčí nic."

"Já žasnu. Na veřejnosti Muž roku, hráč póla, miliardář. Ale má i odvrácenou temnou stranu. Mafián, jehož peníze pocházejí z drog, prostituce, hazardu a vydírání."

Přistoupila k francouzskému oknu, otevřela a zadívala se do deště. "Nebud'te směšný, Dillone, po tom všem, co jste sám prožil. Co ty roky v IRA? Kolik vojáků jste zabil a kolik žen a dětí vyhodil do povětří?"

"Nerad vás zklam, ale ženy a děti jsem nikdy neohrozil. Pár vojáků jsem zabil, pravda, ale pokud vím, to už patří k válce. Vyhodil jsem do povětří několik lodí Organizace za osvobození Palestiny, ale ty měly přepravit na izraelské pobřeží teroristy, kteří se chystali vraždit ženy a děti!"

"Dobrá, to stačí. A co vlastně děláte tady?"

"Jsem jen zvědavý, to je všechno. Zaslechl jsem Morgana s Murdochem, že po bibli není ani stopy."

"Musí tu být," řekla. "Tanner prohlásil, že se sem vrátila." Zamračila se. "Myslím, že vám nic nevyzrazuju. Chci říct, že kdyby jste to s Fergusonem nevěděli, nebyli by jste tady."

"To je pravda," připustil. "Lord Louis Mountbatten, Ian Campbell a havárie dakoty v Indii."

"Nemusíte pokračovat. Carla by jistě zajímalo, jak jste to zjistili, ale nepočítám s tím, že mi to řeknete."

"Tajné informace." Když dopil, zaslechl v hale šramot. "Půjdu," natáhl si kuklu a se slovy "Uvidíme se zítra," zmizel francouzským oknem.

Dveře se otevřely a vešel Morgan. Vypadal překvapeně. "Ale ty jsi mě vylekala, Asto. Myslel jsem, že jsi šla už spát."

"Vrátila jsem se dolů pro knížku a hádej, kdo tu byl - Dillon."

Morgan přimhouřil oči. "Vážně?"

"Vypadal jako šašek. Celý v černém a s kuklou přes hlavu. Zrovna odešel."

"Co tu hledal?"

"Potloukal se tu okolo, aby se něco dozvěděl a vyslechl tvůj rozhovor s Murdochem o té bibli." Morgan si nalil brandy. "Vědí všechno, Carle - o Mountbattenovi, desátníku Tannerovi, Campbellovi - všechno."

"To jsi z něho tolik dostala?"

"Lehce, Carle, líbím se mu a vlastně nic neprozradil. Neřekl, jak to zjistili. Tys přece říkal, že o tom vědí, jinak by sem Ferguson nejel."

Přikývl. "A je jim jedno, že to víme my. Zvláštní taktika." Polkl trochu brandy. "Vezmou tě, i po tomhle, zítra ráno s sebou?"

"Ano."

"Dobře," dopil sklenku a zavřel okno. "Tak do postele, ale teď už doopravdy."

"Takže kostky jsou vrženy," řekl Ferguson.

"Říkal jste přece, že chcete, aby věděl, že mu šlapeme na paty," připomněl Dillon.

"Ano, to je dobrá taktika. Co si o tom myslíte, vrchní inspektorko?"

"Řekla bych, že ano, pane. Je to vlastně taková hra."

"Hra?"

"Promiňte, pane, ale já nemám dojem, že tohle něco vyřeší. Víme, co Morgan zamýšlí a on zase ví, kdo jsme my. Nevím, jestli to má nějaký smysl."

"Bude mít, má drahá, až se objeví ta bible."

"Objeví? Tak dejme tomu, že ji dnes v noci najdou v nějaké zásuvce, generále. Ráno skočí do jeho letadla a jsou pryč, aniž jim v tom můžeme zabránit."

"Dobrá, ještě to promyslíme." Vešel Kim s čajovým podnosem, ale Ferguson zavrtěl odmítavě hlavou.

"Už půjdu do postele, uvidíme se ráno."

Odešel, Kim nalil čaj a vytratil se. "Co si myslíte vy?" zeptala se Dillona Hannah.

"Můžete mít pravdu, ale já mám tušení, že je to jinak." Přistoupil k oknu, otevřel ho a díval se do deště, který bubnoval do kamenných dlaždic terasy. "Nemyslím, že ta bible je schovaná na běžném místě, kde by ji mohla třeba najít služka, co utírá prach." Otočil se. "Vzpomínáte, co odpověděl Tanner, když se ho doktor ptal, jestli se ta bible vrátila na Loch Dhu?"

"Ano, odpověděl - Dalo by se to tak říct."

"A potom se rozesmál. Proč to asi udělal?"

Hannah pokrčila rameny. "Nějaká léčka?"

"Přesně tak. Tajemství. A já dnes v noci objevil další."

"Jaké?"

"Když jsem tam v sídle čmuchal, viděl jsem, jak šli Morgan s Astou nahoru spát."

"Ano?"

"To jsem nečekal, ale mezi nimi nebyl ani náznak nějakého sexuálního vztahu. Nahoře na schodech ji Morgan políbil na čelo a rozešli se každý do své ložnice."

"No to je tedy zajímavé," poznamenala Hannah Bernsteinová.

"To tedy je, ale vůbec to nejde dohromady s teorií, že zabil její matku, kvůli zálsku na Astu." Dillon dopil svůj čaj a široce se usmál. "Můžete si s tím trochu potrápít váš detektivní mozek, miláčku, ale co mě se týká, jdu do postele," oznámil jí a šel.

Následující ráno poprvé po dvou dnech přestalo pršet. Když range rover s Kimem u volantu předjel před sídlo Loch Dhu, Asta a Morgan vyšli ven. Měla na sobě skotskou čapku se stuhou, koženou bundu a kostkovanou sukni.

"Velmi stylové," poznamenal Dillon, když vystoupil.

"Dobré ráno," zabručel Ferguson. "Vypadá to dnes nadějně, jsem rád, že ten zatracený déšť přestal."

"Já také," řekl Morgan. "Měl jste dobrou noc, generále?"

"Samozřejmě. Spal jsem jako jezevec. To dělá ten místní vzduch."

"A vy?" zeptal se Morgan Dillona.

"Já jsem jako kočka, jen dřímám."

"Asi víte, proč." Morgan se obrátil na generála. "Povečeříme dnes večer? Vyhovuje vám v sedm?"

"Báječně," souhlasil Ferguson. "Smoking?"

"Jistě a přiveďte svou sekretářku, já se pokusím přemluvit lady Katherine."

"Už se moc těším, uvidíme se tedy večer." Morgan doprovodil Astu dolů ze schodů k vozu.

Jak stoupalo slunce a svěží ráno přecházelo v dopoledne, Dillon téměř zapomněl, proč se na tomhle divokém a opuštěném místě octl. Vystupovali pěšky z horského údolí, on s Astou vpředu a v odstupě za nimi Ferguson s Kimem.

Dillon cítil jakousi lenivou blaženost, se kterou vychutnával Astinu přítomnost. Nikdy neměl na ženy příliš času, byly pro něho - jak říkával - hlavně sexuálním objektem. Vyhýbal se citům, ale s Astou to bylo jiné. To děvče hluboce zasáhlo jeho duši. Mnoho spolu nenamluvili, soustředili se prostě na výstup až do chvíle, kdy dosáhli okraje skály a pod nimi se rozprostřelo vřesem nafialovělé údolí a v dálce poklidné moře s roztroušenými ostrovy.

"Nic krásnějšího jsem myslím neviděla," vydechla Asta.

"Já ano," podíval se na ni Dillon.

Vítr jí přitlačil látku sukne k nohám a obepnul stehna. Když si sejmula čapku a zatřásla hlavou, zazářily její světlé vlasy ve slunci. Perfektně zapadla do celé scenerie, zlatá dívka a zlatý den.

"Máme oba skoro stejnou barvu vlasů," řekla a posadila se na skálu. "Mohli bychom být příbuzní."

"Ježíš, děvče, to si ani nepřejte." Zapálil dvě cigarety, jednu ji podal a lehl si vedle na zem. "V Irsku je blondětejších lidí spousta. Před tisíci lety byl Dublin hlavní město Vikingů."

"To jsem nevěděla."

"Řekla jste Morganovi o mojí včerejší návštěvě?"

"Řekla. Málem jste na sebe narazili. Ten hluk, co jste zaslechl z haly, byly Carlovy kroky."

"Co na to povídal?"

"No tak, Dillone, nezdá se vám, že toho chcete za jednu cigaretu trochu moc?" Zasmála se. "Tak dobře, řekla jsem mu všechno, o čem jsme mluvili, o Cchung-čchingské dohodě a tak, ale copak jste to nechtěl?"

"Chtěl."

"Carl povídal, že mu to nevadí. Zjistil si, kdo je Ferguson, hned jak se tady objevil, trvalo to jen pár hodin. O vás ví taky všechno. Má jasno v tom, že musíte být o všem informovaný, protože proč by jste tu jinak byl. Není naivní, Dillone, jinak by dneska sotva byl tím, čím je."

"Vy o něm máte hodně vysoký mínění, že jo?"

"Jak jsem řekla už včera, vím o vás všechno, Dillone, tak neplýtvajte časem a nepřesvědčujte mě, jak je Carl špatnej. Bylo by to házení hrachu na stěnu, nemyslíte?"

"Hezký přirovnání."

"Nemám nejhorší vzdělání. Začalo v soukromé škole a skončilo na Oxfordu."

"Ták? Vsadím se, že otláčený kolena nemáte od modlení."

"Jste čuně," řekla roztomile a v tu chvíli se objevil Ferguson a za ním Kim, který nesl přes rameno pušku v pouzdře a staromódní Zeissův dalekohled na krku.

"Tady jste," Ferguson vyčerpaně usedl. "Stárnu. Kime, kávu."

Nepálec odložil pouzdro s puškou, otevřel brašnu a vytáhl z ní termosku i několik papírových kelímků, které naplnil a rozdál.

"To je bezva, už léta jsem nebyla na pikniku."

"Tak na tohle zapomeňte, mladá dámo," ozval se Ferguson. "Tohle je seriózní expedice, podniknutá za účelem vašeho seznámení se stopováním vysoké zvěře. Teď dopijte a půjdeme dál."

A tak se dál prodírali prosluněným vřesem a generál nepřestával mluvit. Zdůrazňoval, jak neuvěřitelně vyvinutý má vysoká smysl pro pachy a proto se k ní lze s úspěchem přiblížit jen tehdy, když lovec nemá vítr v zádech.

"Předpokládám, že umíte střílet?" zeptal se jí.

"Jistě, Carl mě trénuje. Většinou střelbou na hliněné holuby. Byla jsem s ním už hodněkrát na tetřevích." Dobrou hodinu postupovali dál, když najednou Kim ukázal před sebe. "Tam, sahib."

"Všichni k zemi," zavelel Ferguson a Kim mu podal dalekohled.

"To je kus," Ferguson půjčil dalekohled Dillonovi. "Tři sta yardů. Dvě laně a nejmíň dvanáctérák. Vynikající paroží."

Dillon se podíval. "Panečku, ten ale je!" Předal dalekohled Astě.

"To je nádhera," vydechla. "Na tak krásné stvoření je snad hřích střílet, nemyslíte?"

"No samozřejmě, ženská," utrousil Ferguson. "To jsem měl vědět."

"Největší požitek je vystopovat a pozorovat, Asto. To je něco jako hra. Oni se o sebe umějí dobře postarat, věrte mi. Máme velké štěstí, že jsme se k nim vůbec dostali takhle blízko."

Kim si naslinil prst a zvedl ho. "Je protivítr, sahib, teď je to dobré." Zvedl oči k obloze, kde se kupily mraky. "Myslím, že brzy se směr větru změní."

"Tak rychle dopředu, podej mi pušku," řekl Ferguson. Opatrně nabil a otočil se k Dillonovi. "Jsou dole pod kopcem."

"Já vím," odpověděl Dillon. "Tak jdeme."

Během příští hodiny Asta prožila snad největší dobrodružství svého života. Sestupovali příkrčením strouhou za Kimem. Na jednom místě řekla tiše Dillonovi: "Ten určitě ví, co dělá."

"To bych prosil," ozval se Ferguson. "Kim je nejlepší stopař, kterého jsem poznal. To bylo, ještě když jsme spolu lovili tygry v Indii."

Konečně dorazili k vřesovišti a Kim je zastavil v mělké prohlubni. Opatrně vyhlédl přes její okraj. Jelen se spokojeně pásł pouhých sedmdesát pět yardů od nich.

"Blíž už ne, sahib." Podíval se na oblohu. "Už se mění vítr."

"Dobře." Ferguson natáhl závěr. "Máte tu čest, má drahá," zašeptal a podával jí pušku.

"Vážně?" Asta zčervenala vzrušením, opatrně uchopila zbraň, opřela se o lokty a zasadila pevně pažbu do ramene.

"Žádnej spěch, jen jemně a pomalu zmáčknot spoušť," řekl jí Dillon.

"Já vím."

"A mířit pod něho," dodal Ferguson.

"Dobře." Po několika nekonečných vteřinách se Asta najednou překulila a položila pušku vedle něho. "Já nemůžu, generále, ten jelen je příliš krásnej na to, aby umřel."

"Jednou nás to, sakra, stejně čeká všechny," řekl tiše Ferguson a v ten moment zvíře zvedlo hlavu.

"Vít se mění, sahib, zachytil náš pach," ozval se Kim a jelen i laně v jediném okamžiku zmizeli neuvěřitelnou rychlostí v kapradí.

Dillon se s chechtotem převrátil na záda a Ferguson zaklel: "Zatraceně! To není k smíchu, Dillone," škaredil se. "To vůbec není k smíchu." Podal pušku Kimovi. "Schovej a vyndej ty sendviče."

Na zpáteční cestě se zastavili na hřebenu, ze kterého byla nádherná vyhlídka do údolí pod sídlem. Na druhé straně jezera byla vidět Ardnamurchan Lodge. Dillon si všiml, že dole pod sídlem bylo u jezera dřevěné plato a u něho připoutaná loď.

"Podejte mi dalekohled," požádal Kima. Když zaostřil, zahlédl osmimetrový motorový člun s palubním přístřeškem. "Nevěděl jsem, že tady je," řekl a podal dalekohled Fergusonovi.

"Myslíte loď?" ozvala se Asta. "Patří k sídlu, jmenuje se Katrina."

"Už jste si na ní vyjela?" zeptal se Dillon.

"Ne, nebylo proč. Carl ryby nechytá."

"Vypadá lepší, než ta naše." Ferguson přešel dalekohledem na druhý břeh jezera, k rozviklanému pnrazišti pod Ardnamurchan Lodge, kde kotvila stará rybářská bárka s přidavným motorem a vedle ní obyčejná loďka s vesly. Vrátil dalekohled Kimovi se slovy: "Tak jdeme dál."

"Upřímně řečeno, už mě to nebaví," řekla Asta. "Nemůžeme jít dolů zkratkou, Dillone?"

Podíval se na Fergusona, který pokrčil rameny. "Raděj vy než já - pokud ovšem o to stojíte. Jdeme Kime," zamumlal a pokračoval dál po stezce.

Dillon vzal Astu za ruku. "Půjdemo tudy a dávejte na sebe pozor, ať to zase neskončí výronem kotníku." Začali sestupovat dolů po srázu.

Bylo hodně náročné dostat se po prudkém svahu až dolů, k jezeru. Lezl první a po nejobtížnějším, asi tři sta metrovém úseku už spád nebyl tak ostrý. Nabídl jí ruku a opatrně, chvílemi po čtyřech, slézali dolů spolu, dokud najednou neztratila rovnováhu a se smíchem nestrhla Dillona s sebou. Chvíli se kutáleli, až je zadržel měkký polštář vřesu v jedné z prohlubní. Ležela bez dechu na zádech, Dillon vedle se zvedl na lokti a podíval se na ni.

Přestala se smát, dotkla se jemně jeho tváře a on zapomněl na všechno. Vnímal jen barvu jejích vlasů a vůni parfému.

Když se políbili, cítil její pružné poddajné tělo a v tom pocitu bylo všechno, co si muž na tomto světě může přát.

Převrátil se na záda a ona se posadila. "Už jsem myslela, že se nedočkám, Dillone."

Vytáhl dvě cigarety, zapálil a jednu jí podal. "Za to může ta nadmořská vejška. Mrzí mě to, promiň."

"Mě ne."

"Ale mělo by. Jsem o dvacet let starší."

"V tom musí bejt něco irského," řekla. "To deštivý podnebí. Nemá to tlumící účinky na lásku?"

"Co s tím má co dělat láska?"

Vypustila kouř, položila se na záda a dala si jednu ruku za hlavu. "Jsi beznadějný romantik."

Posadil se. "Nech toho fantazírování, Asto, nejsi do mě zamilovaná."

Podívala se na něho. "To ty jsi řekl - co s tím má co dělat láska - ne?"
"Morganovi by se to asi moc nelíbilo."
Posadila se a pokrčila rameny. "On mi do života nemluví."
"Vážně? Já myslel, že to je přesně naopak."
"Jdi do háje, Dillone!" vyjela vztekle a zadusila cigaretu o kámen. "Zkazil jste hezkej den. Půjďme."
Vstala a pokračovala svahem dolů. Po chvilce vstal i on a následoval ji.

Asi po půlhodině dorazili na kraj jezera a pokračovali v chůzi po břehu. Nepromluvili od toho pádu do vřesu a mlčení prolomil první Dillon. "Budeme zase mluvit, nebo se mlčí?"
Rozesmála se a vzala ho za ruku. "Jste syčák, Dillone, ale mně se líbíte."
"To dělá ten můj neodolatelnej šarm," řekl a významně se odmlčel.
Došli na západní konec jezera, ke staré lovecké chatce, kde si vyřizovali Morgan a Marco účet s Fergussem. Ten stále ještě ležel tváří dolů u břehu na mělčině.
"Proboha, stalo se mu něco?" řekla Asta.
"Už to tak vypadá."
Seběhli z mírného svahu až k písčité pláži. Dillon vběhl do vody a otočil tělo. Asta od břehu vykřikla: "Fergusi!"
"Ano. Vypadá to, že ho někdo zbil. Počkej tady."
Vyběhl k chatě a zmizel uvnitř. Za chvilku se vrátil. "Podle toho bince uvnitř se zdá, že k výprasku došlo tam. Musel se jít k vodě omýt a asi upadl."
"Nehoda," řekla s podivně klidným výrazem na tváři. "Tak to bylo."
"Dá se to tak říct," odpověděl. "Určitě by to tak nazval i Morgan."
"Nechte toho, Dillone," chytila ho za klop. "Udělejte to pro mě, nechte to bejt, já se o to postarám."
Najednou ztratila zábrany, to bylo něco nového a pro něho překvapivého.
"Začínám pochybovat, jestli vás vůbec znám, Asto. Dobře, nechám Morgana, ať se v tom podusí sám."
Přikývla. "Děkuju vám. Teď se vrátím do sídla." Po pár metrech se otočila. "Uvidíme se večer."
Přitakal. "To si nenechám ujít ani zanic."
Odběhla. Ohlédl se ještě jednou po bezvládném těle na mělčině a vystoupil svahem na cestu. Šel po ní asi pět minut, když za sebou zaslechl klakson, otočil se a v otevřených dveřích range roveru se objevil Ferguson.
"Kde je to děvče?"
"Šla zkratkou sama domů."
Dillon nastoupil a Kim se rozjel. "Musím říct, že vypadáte zamyšleně, drahý hochu."
"Na mém místě byste byl taky," utrousil Dillon, zapálil si cigaretu a vysvětlil mu, co se stalo.

Když vešla, seděl Morgan za stolem v pracovně a mluvil s Marcem. Otočil se k ní s úsměvem. "Měla jsi hezký den?"
"Dokud se nepokazil."
Přestal se usmívat a řekl: "Marco, můžeš jít."
"Ne, nech ho tady. Tys našel Ferguse a zbils ho, že?"
Morgan sáhl po doutníku a seřízl ho. "On tě potkal, Asto? Jak bys to jinak věděla?"
"Dillon a já jsme před chvílí našli jeho tělo. Ležel na mělčině, tam u té staré lovecké chatičky. Musel upadnout do vody a utopit se."
Morgan šlehl očima po Marcovi a odložil doutník. "Co udělal Dillon?"
"Nic. Uprosil jsem ho, aby to nechal na mně."
"A on souhlasil?"
Kývla. "Řekl, že tě v tom nechá podusit."
"Ano, to přesně odpovídá jeho stylu," řekl Morgan. "A stejně tak Ferguson. Starému generálovi se policejní vyšetřování momentálně nehodí," podíval se na Marca. "A bez mrtvolky k němu ani nedojde, no nemám pravdu?"
"Nedojde, signore."

Morgan vstal. "Dobře, postaráme se o to. Ty zůstaň tady, Asto," řekl a vyšel za Marcem.

Mezi stromy, které lemovaly jezero pod Ardnamurchan Lodge, čekali na malém výběžku Ferguson s Dillonem. Ir měl v ruce dalekohled. Začínalo se stmívat, ale viditelnost byla ještě dost dobrá na to, aby viděl motorový člun s nápisem Katrina, jak se na druhé straně plaví podél břehu jezera.

"Támhle jsou," vykřikl a zaostřil dalekohled.

Morgan stál u kormidla a Marco na zádi. Když se přiblížili k místu, kde ležela mrtvola, skočil Marco do vody a Morgan mu šel na pomoc. O chvíli později už táhli Ferguse přes nízké zábradlí paluby. Morgan se vrátil do kabinky ke kormidlu a zamířil s člunem doprostřed jezera. Dillon podal dalekohled Fergusonovi. "Vypadá to, že Marco omotává tělo řetězem," komentoval situaci Ferguson. Zavrtěl hlavou. "Pěkně nechutné."

Předal dalekohled zpět Dillonovi, který zahlédl, jak Marco spouští tělo do vody. To okamžitě zmizelo pod hladinou a v příštím okamžiku se Katrina otočila a zamířila zpět směrem k sídlu.

"Tak a hotovo," řekl Dillon a obrátil se na Ferguson. "Vy to tak necháte?"

"Myslím, že nechám. Není pochyb, že došlo ke zločinu, ale to je věc policie a, upřímně řečeno, nestojím o to, aby se to tady hemžilo uniformami. Máme tu políčeno na větší rybu, Dillone."

"Pochybuju, že by naše vzorná vrchní inspektorka Bersteinová souhlasila," oponoval Dillon.

"A proto jí o té věci neřekneme ani slovo."

Dillon si zapálil další cigaretu. "S jednou věcí můžeme počítat: alespoň pár dní nebude Ferguse nikdo postrádat. Oba Munrové si budou myslet, že se někde schovává."

"S tímtež počítá i Morgan. Určitě doufá, že odtud rychle zmizí." Ferguson vstal. "Tak už půjdeme, máme se na co těšit. Ta dnešní večere by mohla být skutečně zajímavá."

DESET

Do sídla dorazili pár minut po sedmé. Dillon a Ferguson ve večerních oblecích a Hannah Bernsteinová v krémovém kalhotovém kostýmku z přírodního hedvábí. Dveře jim otevřel Marco v lesklé vestě a proužkovaných kalhotách. S kamennou tváří je uvedl do haly. Tam stál u hořícího krbu Morgan, zatímco Asta v zelených hedvábných šatech seděla na pohovce vedle lady Katherine Rose.

"Ááá, už jsou tady," zvolal Morgan žoviálně. "Račte dál. Myslím, že generála Fergusonu už znáte, lady Katherine?"

"Ovšemže znám. Zavolal a přišel s touhle okouzující mladou dívkou na čaj."

Hannah pobaveně vzhledla a Ferguson políbil staré dámě ruku. "Moc rád vás zase vidím. Dovolte mi představit mého synovce, Seana Dillona."

"Pane Dillone."

Dillon ji vzal za chladnou suchou ruku a okamžitě k ní pocítil sympatii. "Moc mě těší."

"Ir?" zeptala se. "Iry mám ráda. Většinou šarmantní lumpové, ale milí. Kouříte, mladý muži?"

"Má jediná neřest."

"Vy lháři. Tak mi jednu dejte, ano?"

"Lady Katherine, moc se omlouvám," přistoupil Morgan se stříbrnou dózou na cigarety. "Netušil jsem."

Vzala si jednu a nechala Dillona, aby jí připálil. "Kouřila jsem celý život, pane Morgane, teď už nemám důvod přestat."

Objevil se Marco s podnosem, na kterém byl kbelík ledu se šampaňským a šest sklenek. Odložil všechno na servírovací stůl a řekl anglicky se silným přízvukem: "Mám otevřít láhev, pane?"

"Pro mě ne," zasáhla lady Katherine. "Poslední dobou mi nedělá dobře. Nejvíc mě uctíte vodkou a hodně suchým Martini. Díky tomu a cigaretám jsem přežila válku."

"Já vám to namíchám," zvedla se Asta a šla k baru, zatímco Marco otvíral šampaňské.

"Vy jste sloužila ve válce, lady Katherine?" zeptal se Ferguson.

"No to bych prosila. Prožila jsem si tenkrát celý ten nesmysl s létáním mladých děvčat, co by vojenských pilotek." Znechuceně odfrkla. "Pilotovala jsem od čtyřicátého v Pomocném vzdušném sboru. Říkali nám

Attagirls."

Asta podala staré paní pití a fascinovaná usedla vedle ní. "Ale co jste dělala?"

Lady Katherine ochutnala ze své sklenky. "Báječné, má drahá. Přpravovaly jsme bojové letouny z továren na vojenská letiště, aby byli piloti volní pro bojové akce. Létila jsem se vším, jako ostatní. Se spitfiry, hurricany a jednou i s bombardérem lancasterem. Pozemní posádka na vojenském letišti nevěřila svým očím, když jsem vylezla z letadla, sundala leteckou kuklu a oni uviděli moje vlasy."

"Ale to všechno muselo být hrozně nebezpečné," řekla Hannah.

"Jednou jsem nouzově přistála s hurricanem, nebyla to moje vina, selhal motor. Jindy ve vzduchu explodoval dvojplášník a já musela seskočit padákem."

"Kristepane!" žasl Morgan. "To je ohromné."

"Nebylo to snadné," pokračovala. "V mé jednotce to šestnáct žen nepřežilo, ale právě díky takovým obětem jsme tu válku vyhráli, že je to tak, generále?"

"Jistě, lady Katherine."

Zvedla prázdnou sklenku. "Ještě poprosím o jednu a potom vás, mí drazí, opustím."

Asta zamířila k baru a Morgan řekl: "Neříkejte mi, že s námi nechcete povečeřet."

"V poslední době jím jako vrabec," zasmála se, vzala si od Asty sklenku a vzhledla k Morganovi. "Tak co, už jste našel tu bibli?"

Ten sebou trhl jako opařený. "Bibli?"

"Ale no tak, pane Morgane, přece vím, že jste vzkázal služebnictvu, aby všechno obrátili vzhůru nohama. Proč je to tak důležité?"

Ted' už byl Morgan ve střehu. "Lady Katherine, jedná se o pověst, která má pro vaši rodinu veliký význam. Domníval jsem se, že by bylo hezké tu bibli najít a odevzdat vám."

Stará dáma se podívala na Hannah se zvláštním výrazem v očích. "Skutečně, ten náhlý zájem o bibli mě udivuje, nemohu si pomoci. Léta jsem ji neviděla. Stále si myslím, že se ztratila při tom leteckém neštěstí, které tak ošklivě poznamenalo mého bratra."

Morgan střelil očima po Fergusonovi, ten se usmál a pokusil odvést hovor jiným směrem. "Povězte mi, lady Katherine, jak je vlastně zdejší sídlo staré?"

Asta vstala, zamířila k francouzskému oknu na konci haly, otevřela ho a vyšla na terasu. Dillon šel za ní. Černá buků nad jezerem ostře kontrastovala s oblohou, která byla nad horami posetá jasně oranžovými mráčky. Zavěsila se do něho, sešli na trávník a Dillon si zapálil cigaretu.

"Chcete taky?"

"Ne, podělíme se o vaši. Tady ze všeho vyzařuje klid a minulost. Kořeny jdou pěkně hluboko. Každý přece potřebuje kořeny, nemyslíte, Dillone?"

"Možná ty kořeny jsou v lidech, ne ve věcech," řekl. "Příkladně vy. Vaše kořeny jsou třeba v Morganovi."

"A co vaše, Dillone, kde jsou vaše kořeny?"

"Asi nikde, lásko, vůbec nikde. Mám nějakou tetu nebo strejdu a pár bratranců, roztroušených v Ulsteru, ale nikdo se ke mně neodváží přiblížit. Za to může má pověst."

"Spíš špatná pověst."

"Já vím, že jsem zlej. Proto mě Ferguson naverboval."

"Mně se líbí, Dillone. Mám pocit, jako bych vás znala už hodně dlouho. Ale co s tím?"

"To chce čas, děvče drahý. Určitě vás něco napadne."

Na terase se objevil Morgan a zavolal: "Asto, jsi tam?"

"Tady jsme, Carle." Vrátili se zpět a stoupali po schodech nahoru. "Co se děje?"

"Lady Katherine je na odchodu."

"To je škoda. Chtěla bych, aby zůstala, je senzační."

"Jedinečná," souhlasil Morgan, "ale už je to tak. Odvezu ji domů."

"Ne, udělám to já," řekla Asta. "Máš hosty a nesmíme zapomínat na dobré způsoby."

"Můžu jet s vámi?" zeptal se Dillon.

"Vždyť je to jen nějakých tři sta yardů," řekla. "Jsem hned zpátky."

Vešli dovnitř a lady Katherine je uvítala slovy: "Tady jste. Už jsme se báli, že jste se ztratili."

Opřela se o svou hůlku a Asta ji vzala kolem ramen. "Žádné chození, zavezu vás teď pěkně až domů." "To je ale roztomilé děvče." Lady Katherine se otočila ke společnosti. "Bylo to moc milé, přijďte mě kdykoliv navštívit, přeji vám všem dobrou noc."

Morgan ji uchopil lehce za loket a spolu s Astou ji dovedl k hlavním dveřím. Za chvíli se ozval motor auta a Morgan se vrátil.

Luskl prsty na Marca. "Ještě šampaňské."

Marco znovu naplnil sklenice a Ferguson se rozhlédl po stěnách prostorné haly, kde visely zbraně, lovecké trofeje a brnění. "Opravdu překvapivá sbírka. Úžasné."

"Pokud vás fascinuje smrt, tak ano," řekla Hannah.

"Nezní to z vašich úst trochu příliš drsně?" zeptal se Morgan.

Usrkla trochu vína. "Kdyby tahle expozice byla vystavená v nějakém muzeu, asi by ji nazvali Hold válce. Jen se podívejte na ty obrovité meče, zkřížené pod štíty. Jejich jediný účel byl useknout někomu paži."

"Mýlíte se," zasáhl s úsměvem Dillon. "Byly na sekání hlav. Jsou to skotské dvouruční meče a ty kulaté štíty později daly vznik slovu ,terč'."

"A právě tehle, na který se díváte, měl jeden z Campbellů v bitvě u Cullodenu," řekl Morgan. "Zemřel v boji za prince Charlieho."

"Mně tahle válečnická ctižádost moc neříká."

"Vy nemáte smysl pro historii?" zeptal se překvapeně Ferguson.

"Nemohu si ho ani dovolit. Nezapomínejte, že jsem Židovka, generále. Náš lid odpradávná bojoval o přežití."

Nastalo ticho, které přerušil Dillon: "Zazněl zvonec a povídání o historii je konec."

Současně se otevřely dveře a vešla Asta. "A je to. Předala jsem ji do rukou úctyhodné Jeannie.

Nepovečeříme? Mám hlad jako vlk."

"Čekáme jen na tebe, má lásco," prohlásil Morgan, nabídl jí rámě a vedl do jídelny.

Byla to nádherná místnost, se stěnami obloženými dubovým dřevem. Na stole se třpytil nejjemnější křišťál a stříbrné svícný, ve kterých plápolaly svíčky. Marco a dvě mladé služky v černých šatech s bílými zástěrkami servírovali jídlo.

"Dal jsem připravit dost jednoduché jídlo, protože nevím, co má kdo rád," řekl Morgan.

Jeho představa jednoduché večeře obnášela kaviár a uzený losos, po kterém následoval pečený bažant s oblohou. Pilo se archivní Chateau Palmer.

"Chutná to skvěle," prohlásil Ferguson, když se pustil do bažanta. "Musíte tady mít výjimečnou kuchařku."

"Na běžné věci je dobrá, ale toho bažanta pekl Marco."

"Muž mnoha talentů," Ferguson se podíval na Marca, který s kamennou tváří doléval sklenky.

"Ano, dá se to tak říct," přikývl Morgan. Krátce potom Marco zmizel a dvě dívky odklízely talíře.

"A jaká dobrota nás čeká nakonec?" zašvitořila Asta.

"Teď nebude snadné skončit obyčejným pudinkem," poznamenal Ferguson.

"Na co je Marco odborníkem, to nemůže být nic obyčejného," řekl Morgan. "Hned uvidíte."

V té chvíli vešel Marco s mohutnou stříbrnou mísou, dvě dívky za sebou. Zvedl víko a místnost lahodně zavoněla.

"Cannolo," zašeptala nadšeně Asta.

"Ano, nejproslulejší sicilský dezert a přitom jednoduchý," vysvětloval Morgan. "Mouka, vejce a krém." Ferguson ochutnal lžičkou a zavrtěl hlavou. "Ten muž je génius. Kde se jen takovému umění naučil?"

"Jeho otec měl v Palermu malou restauraci. Začal s tím už jako chlapec."

"Kromě jiných aktivit," dodal Dillon.

"Ano, příteli," řekl klidně Morgan. "Myslím, že vy a on by jste spolu dokázali odvést pěkný kus práce."

"No tak, Dillone, soustřeďme se na jídlo," zasáhl Ferguson, "stojí to opravdu za to."

Což udělali a vrátili se k obrovskému krbu do haly, kde se servírovala nejjemnější káva na světě, jemenská mocha.

Ferguson přijal nabídnutý doutník. "Musím vám říct, Morgane, že jsem právě pojedl nejlepší prosté jídlo v životě."

"To nás moc těší."

"Skvělý večer," dodal generál.

Dillon měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Jak svorně tu všichni hrajeme komedii, pomyslel. Generál si uhlazeně vyměňoval zdvořilosti s mužem, kterého před pár hodinami viděli, jak se zbavuje těla Ferguse Munra.

"Když už jsme v tom hraní," začal Dillon, "jestli nejste proti, rád bych si brknul na klavír."

"Jen si poslužte, jste mým hostem," odpověděl mu Morgan.

Dillon přešel k velkému koncertnímu křídlu, byl to starý Schiedmayer. Zkusil pár akordů a nástroj nezněl špatně. Zapálil si cigaretu, nechal ji viset v koutku úst a začal hrát své oblíbené melodie.

Hannah k němu přistoupila, opřela se o klavír a usrkávala kávu. "Vy mě neustále překvapujete, Dillone."

"V tom je tajemství mého fatálního šarmu. Nějaké přání?"

Asta je trochu zamračená pozorovala a Hannah zamumlala: "To je zajímavé. Věřím, že žárlí. Co jste s ní provedl, Dillone?"

"Za takové ošklivé myšlenky by jste se měla stydět," pokáral ji.

Za nimi se ozval Morgan: "Asta mi vyprávěla, že prožila nádherný den."

"Ano," řekl Ferguson. "Jen škoda, že když jsme se dostali blíž k tomu dvanáctákovi a já jí půjčil pušku, nezmáčkla kohoutek. Řekla, že tak krásné stvoření nedokáže zabít."

Hannah se otočila a komentovala to slovy: "Dobře jste udělala."

"Byl božský," vydechla Asta.

"Už zase začínáte s těmi hloupostmi?" ohradil se Ferguson.

"Ne, já si myslím, že vrchní inspektorka má pravdu," zasáhl Morgan. "Jelen se nemůže bránit. Býk v aréně má alespoň šanci vrazit do protivníka rohy."

Všichni zmlkli a Dillon prohlásil: "Jistě, a vy jste do toho taky pěkně šlápnul, starej brachu."

Morgan se na Hannah usmál. "Promiňte, vrchní inspektorko, asi se ode mne nečekalo, že vím, kdo jste, že?"

"To bych ani netvrdil," ozval se Ferguson.

"Sečteno a podtrženo, všichni víme, kdo je kdo," řekl Dillon.

"A s tím bychom si měli popřát dobrou noc," připojil se Ferguson a vstal. "Jste skvělý hostitel, Morgane. Musíte mi někdy dovolit, abych se vám revanžoval."

"Budu se těšit."

Marco otevřel dveře a oni vyšli ven na schody. Nebe bylo poseté mraky a vlnilo se zvláštními mihotavými světly.

"Co to je?" zeptala se Hannah.

"Aurora Borealis," řekl Dillon. "Severní záře."

"Něco tak úchvatného jsem ještě neviděla," připojila se Asta. "To je noc jako stvořená pro projížďku. Nemyslíš, Carle?"

"Asto, měj rozum, je pozdě."

"S tebou není žádná legrace." Obrátila se na Fergusona. "Můžu jet s vámi, generále? Mohl by jste požádat toho vašeho pohádkového Nepálce, aby mě potom odvezl zpět?"

"Ale jistě, má drahá, když by se vám to líbilo."

"Tak platí," vběhla dovnitř.

"Nebojte se," řekl Dillon Morganovi. "Přivezu ji zpátky sám."

"Toho se právě bojím," odpověděl Morgan, ale to už se vrátila Asta v norkovém kožichu.

"Jsem připravená," políbila Morgana na tvář. "Vrátím se brzy," zavolala a nastoupila do auta, kde se usadila vzadu vedle Hannah.

Dillon usedl za volant, Ferguson na sedadlo spolujezdce a auto se rozjelo.

Jízda podél jezerního břehu byla krásně strašidelná. Severní záře se zrcadlila v tmavé vodě, která jiskřila a hořela podivným stříbným ohněm.

"To je krása," vydechla Asta. "Jsem tak ráda, že jsem jela."

Dillon přeřadil a stoupal do kopce mezi stromy, které obklopovaly východní konec jezera. Staré erární

auto poslouchalo dobře a tak se dostali až na vrcholek a začali klesat dolů. Cesta byla hodně strmá a plná zatáček. Když nabrali větší rychlost, Dillon trochu přibrzdil. Neucítil žádný odpor, ani když brzdový pedál sešlápl až k podlaze.

"Zatraceně!"

"Co se děje?" vyhrkl Ferguson.

"Selhaly brzdy."

"Proboha, jak to? Cestou na večeri přece fungovaly perfektně."

"Až do chvíle, kdy jsme zaparkovali před sídlem," vychrlil Dillon a zoufale se pokoušel přeradit.

Ted' jeli už pořádně rychle. Jak cloumal řadicí pákou, ozýval se ošklivý skřípot a před první zatáčkou se mu podařilo zařadit trojku.

"Držte se!" vykřikl Ferguson, když Dillon vši silou točil volantem a o vlásek se vyhnul skále.

"Sakra, Dillone! Zastavte to!" křičela Asta.

Byl bezmocný, erární auto se řítilo z kopce dolů, kde na něho čekala další zatáčka. I když zacházel s volantem jako automobilový závodník, škrábl levým bokem vozu o žulovou stěnu, která je odhodila až na střed silničky. Zachránila je jen Dillonova duchapřítomnost. Po dalším prudkém klesání už naštěstí nenásledoval ohyb, ale mírné stoupání. Rychlost postupně klesala, jemu se podařilo zařadit ještě nižší převodový stupeň a konečně zareagovala i ruční brzda.

Nastalo ticho a Ferguson zašeptal: "To mohlo skončit skutečně šeredně."

"Tak se na to mrkneme," rozhodl Dillon.

Vzal z přístrojové desky baterku a nadzvedl kapotu. Ostatní vystoupili a nahlíželi mu přes rameno.

"Tady je to," prohlásil Dillon.

"Co?" zeptala se Hannah.

"Vidíte tu nádobku? Je na brzdovou kapalinu a má protržený ventil, asi šroubovákem. Žádná kapalina, žádné brzdy. Je to hydraulický systém."

"Mohli jsme se zabít," řekla Hannah. "Všichni, ale proč?"

"Myslím, že Asta to ví," uvažoval Dillon.

Asta si přitáhla límec kožichu ke krku a zachvěla se. "Ale proč by to Carl udělal?"

"Podstatné je, proč by to udělal vám, má drahá?" zeptal se jí Ferguson. "Vždyť se ani nepokusil zabránit, abyste s námi jela." Na to neměla odpověď. Otočil se k Dillonovi. "Pojede to ještě?"

"Ale jo, ted' už je cesta rovná a já pojedu hodně pomalu."

"Dobrá, tak vyrazíme," Ferguson usadil obě ženy na zadní sedadlo erárního auta.

"Myslím, že tohle vám prospěje," usmál se Ferguson na Astu, která seděla u krbu v pronajaté lovecké chatě a choulila se do kožichu.

Podal jí brandy ve velké sklenici. Uchopila ji do obou rukou, upřeně se do ní zadívala a jedním douškem vyprázdnila. Dillon jí jemně vzal z rukou sklo.

"Je tak trochu v šoku," řekl Fergusonovi.

Vstala, svlékla si norkový kožich a přehodila ho přes opěradlo křesla. "Houby v šoku, mám vztek, Dillone, hroznej vztek."

V tu chvíli vešla z kuchyně Hannah s Kimem, který začal nalévat kávu. Vrchní inspektorka Astě přinesla šálek. "Jen sed'te, Asto, a zachovejte klid."

"Že vy, to by ještě mohlo dávat nějaký smysl, ale proč já? To nechápu."

"Když se nad tím v klidu zamyslíte, tak pochopíte," řekl Dillon.

"Narážíte na jeho konexe s mafií a tyhle věci? Chcete naznačit, že vím příliš? Ale to jsem věděla vždycky."

"Ano, ale vyšlo najevo něco mnohem důležitějšího a vy víte, co to je."

Hannah Bernsteinová udiveně vzhledla a Ferguson prohlásil: "Podepsala jste při nástupu ke mně prohlášení o zachování naprosté mlčenlivosti o všem, co se dozvíte během výkonu vaší služby, že?"

"Jistě, pane."

"Prosím, Dillone, začněte."

"Našli jsme s Astou dnes odpoledne na mělčině jezera Loch Dhu tělo Fergusse Munra. Podle mého

zjištění byl krutě zbit. Řekl bych, že omdlel, upadl do vody a potom se utopil."

"Proboha!" vzdychla Hannah.

Dillon se podíval na Astu, která pokračovala: "Požádala jsem Dillona, aby to nechal být."

"Proč?" ozvala se Hannah.

"Protože to v jistém smyslu byla moje vina. To kvůli mně mu chtěl dát Carl lekci."

"Chápu." Hannah oslovila Fergusona: "Tím pádem jste přehlédł kriminální čin, pane, pravděpodobně zabití."

"Přesně tak, vrchní inspektorko. Jestli chcete špinavé podrobnosti, tak jsme s Dillonem pozorovali Morgana a Marca, jak odvezli mrtvolu doprostřed jezera, tam ji omotali dlouhým řetězem a hodili do vody."

"Vy jste tam stáli a nečinně tomu přihlíželi?"

"Špatně jste to pochopila, drahé děvče," zasáhl Dillon. "Trest může počkat."

"Přesně tak," přikývl Ferguson. "Jsou tady důležitější věci." Vzal ji za ruku, usedl na pohovku a přitáhl ji vedle sebe. "Vybral jsem si vás jako asistentku, protože máte jeden z nejbystřejších mozků ve Scotland Yardu."

"Chcete mi lichotit, generále?"

"Nesmysl. Vezměte váš původ. Dědeček byl proslulý a vážený rabín, otec vynikající profesor medicíny. Jste absolventka psychologie na Cambridge. Mohla jste být vším, ale vy jste zvolila dráhu policistky v Brixtonu a udělala kariéru, jen díky svým schopnostem. Potřebuji vás a chci vás, ale tohle není běžná policejní práce. Je to hodně komplikovaná hra. A na její konec vidíme jen z dálky."

"Protože účel světí prostředky?"

Ted' to byl Dillon, kdo podal Hannah ruku a zvedl ji z pohovky. "Bůh nás chraň, děvče, ale generál má pravdu, občas ano. Říká se tomu obecné blaho."

Vzal ji kolem ramen a ona se o něho opřela. Potom se vzpřímila a pokusila o úsměv. "V Národním divadle vás museli milovat, Dillone, mohl jste skončit s rytířským titulem. Místo toho jste si vybral IRA." Obrátila se k Fergusonovi. "Už je to v pořádku, pane, máte pro mě něco?"

Ukázal hlavou na křeslo, kde se choulila Asta. Hannah se posadila vedle ní a vzala ji za ruku. "Když jste řekla Morganovi, že chcete jet s námi, nebyl proti, je to tak?"

"Ano," připustila Asta.

"Vezmeme to chladně logicky. Šel po nás a nepočítal s tím, že se k nám připojíte. Ale když se to stalo, když jste vyslovila své přání, neprotestoval."

Asta na ni němě zírala a olízla si rty. "Proč? On mě přece miluje."

"Pohár se naplnil, Asto. Věděla jste všechno o jeho mafiánství, to je jedna věc. A potom Fergus."

Hannah zavrtěla hlavou. "Pokud se utopil kvůli následkům výprasku, bude to považováno za neúmyslné zabití a za to je sedm let. V Anglii nemají mafiánští právníci takové úspěchy jako v Americe. Sedm let, Asto. Sedm let je pro miliardáře a hráče póla, zvyklého na požitky života, moc. To nemohl připustit. Věděla jste toho příliš."

Asta vyskočila a rázovala sem tam po místnosti. "Vždycky byl na mě tak hodný. Nemůžu tomu uvěřit."

"Tak co, čas se naplnil?" řekl Ferguson Dillonovi.

"Myslím, že ano."

"Přineste tu řeckou složku, vrchní inspektorko," rozkázal Ferguson. Hannah šla ke stolu a generál pobídl: "Pokračujte, Dillone."

Dillon vzal Astu za ruku a dovedl ji zpět k pohovce u krbu, kde usedl vedle ní. "To, co teď uvidíte, Asto, bude moc zlý, snad nejkrutější věc ve vašem životě. Týká se to neštěstí, které postihlo vaší matku při potápění na ostrově Hydra."

Na čele jí naskočily vrásky. "Nerozumím."

"Hned pochopíte, má drahá," podal jí složku Ferguson. "Čtete tohle."

Asta odložila složku a zaťala ruce do pěstí. "To není možný."

"Technické podrobnosti jsou mimo veškerou pochybnost," řekl klidně Ferguson. "Někdo pokazil potápěčskou výstroj vaší matky."

"Nehoda?" řekla zoufale.

"Žádná nehoda," Dillon usedl vedle ní a vzal ji za ruku. "Jsem na potápění expert, Asto. Věřte mi, že v tom, co se stalo s výstrojí vaší matky, byl záměr. A teď mi povězte, kdo za to nese zodpovědnost. Napadá vás někdo, kdo by si přál její smrt?" Zavrtěla hlavou. "Jedině Carl, Asto. Myslíme si, že věděla příliš a v tom je celá pravda."

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Když je opět otevřela, zdálo se, že se už naprosto ovládá. "Tak z toho se nevyvlíkne - z toho ne. Co můžu udělat?"

"Můžete nám pomoci," řekl tiše Ferguson. "Informovat nás průběžně o situaci v sídle. A co je nejdůležitější, hned nám dát vědět, jakmile se najde ta bible."

Přikývla. "Dobře. Udělám to." Znovu se zhluboka nadechla. "Mohla bych dostat ještě sklenku brandy?" "Samozřejmě, má drahá," Ferguson pokynul Dillonovi a ten šel ke skřínce s pitím. Vrátil se se sklenicí, kterou podal Astě.

Hannah si k ní přisedla. "Podívejte, Asto, jste si jistá, že to zvládnete? Víte, jak to myslím? Když se vrátíte, dokážete se na něho usmívat a chovat se jako by se nic nezměnilo?"

"Pohřbili jsme matku doma ve Švédsku, převezli ji tam letadlem z Atén a on stál u jejího hrobu a plakal." Polkla alkohol jediným douškem. "Za to mi zaplatí - i kdybych to měla zaplatit životem." Postavila sklenici na stůl a vstala. "Myslím, že bych se měla vrátit zpátky."

"Odvezu vás tam," řekl Dillon.

Oblékla si kožich a u dveří se otočila. "I když Carl nabídl velkou odměnu, zdá se, že hledání bible vážne."

"Díky za zprávu," řekl Ferguson.

"Pokud jde o zítřek, objevíme se v Ardnamurchanu na té pouti. To je, myslím, už všechno."

"Pojedeme, Asto," připomněl jí Dillon.

"Ještě něco. Anguse, toho zahradníka, teď platí Carl."

"Budeme s tím počítat," kývl hlavou generál. Vyšla ven a Dillon za ní.

Na zpáteční cestě v range roveru seděla vedle něho, pevně svírala límec norkového kožichu a mlčela.

"Jste v pořádku?" zeptal se, když se blížili k cíli cesty.

Přítakala. "Ano. Nemějte o mě starost, Dillone. Já svou roli zahraju."

Předjel před budovu a zastavil pod schodištěm. Dřív než stačili vystoupit, otevřely se vstupní dveře a v nich stál Morgan.

"Už jsem začínal mít starost," zavolal, když Dillon obcházel vůz, aby otevřel Astě dvířka vozu.

"Promiň, Carle," promluvila cestou do schodů. "Ale málem jsme měli ošklivou nehodu."

Okamžitě byl plný zájmu. "Co se stalo?"

"Na erárním autě selhaly brzdy," řekl Dillon. "Trhlina v nádobce s brzdovou kapalinou. To auto už je nejméně pět let starý."

"Dillon byl báječný, řítí se z kopce jako Niky Lauda. Myslela jsem vážně, že je po všem."

"Panebože!" přitiskl ji k sobě Morgan. "Jak vám mám poděkovat, Dillone?"

"Pud sebezáchovy," řekl Dillon ležerně. "Vždycky se rvu, abych přežil, pane Morgane."

"Jdu dovnitř, Carle. Rovnou do postele."

Zmizela za dveřmi a Morgan se obrátil k Dillonovi, který nastupoval do range rovu. "Ještě jednou díky. Budete zítra na pouti?"

"To si nenechám ujít."

"Dobrá, tak se uvidíme." Vešel a zavřel dveře.

"Uvidíme, ty parchante," zamumlal Dillon, když odjížděl.

JEDENÁCT

Příští den se konala místní pout'. Ardnamurchan Village zaplavili lidé z blízkého okolí i ti, kteří cestovali mnoho mil, aby se zúčastnili svátečního reje a tradičních her. Byli tu dráteníci, pobudové i cikáni se svými poníky a koni na prodej. Ferguson, Dillon a Hannah přijeli kolem poledne, zaparkovali range rovera u kostela a vydali se pěšky dolů, k hospůdce Campbell Arms.

"Myslím, že by neškodil malý lomcovák a potom se vrhneme do víru pouti," řekl Ferguson.

"Je za deset minut poledne, generále," připomněla mu Hannah. "Nepřipadá vám to jako ranní pití?"

"Kdyby šlo o závislost, kterou máte na mysli, vrchní inspektorko, musel bych se od války v Koreji už upít. Tam jsem jako dvacetiletý vojáček seděl za mrazu v zasněženém zákopu a nepřátelské útoky nebraly konce. Zachránil mě jedině rum."

Zatlačil do dveří a vešel jako první. Lokál byl přeplněný k prasknutí, bez jediného místa k sezení, ale on se rozjařeně protlačil až k baru, kde horečnatě obsluhovala Molly se čtyřmi místními pomocnicemi.

"Tři ležáky," zavolal a otočil se k Hannah. "Mimořádně výživné."

Molly je obsloužila. "Kde budete jíst, generále?"

"To je slovo do pralice."

"Dneska už máme jenom cornwallské těstoviny."

"Tady ve Skotsku to zní překvapivě, ale proč ne? Tak třikrát."

"Dobře. Zrovna támhle u krbu někdo odchází. Posad'te se tam a já vám je donesu."

Měla pravdu, tři muži vstali a mířili ke dveřím. Ferguson se prodrál davem a obsadil místa. Usedl a zamnul si dlaně. "Není nad den strávený na čerstvém venkovském vzduchu."

"Neměli bychom se věnovat něčemu důležitějšímu, pane?" zeptala se Hannah.

"Nesmysl, vrchní inspektorko, každý občas potřebuje vysadit."

Molly přinesla pivo a tři obrovské porce těstovin. "Kdyby vám to nestačilo, tak venku je stan s občerstvením," poradila Fergusonovi, když jí platil.

"Díky za radu, má drahá."

Generál ochutnal pivo a svou porci jídla. "Panečku, to je dobrota."

"Dobře, pane," pokračovala Hannah, "ale co bude teď?"

"A co byste si přála, aby se stalo?"

"Těžko říct. Vím jenom, že Morgan se důkladně postaral o Fergusu a potom se nás pokusil zabít. Řekla bych, že se to rovná otevřeně válce."

"Ano, ale teď máme Astu na naší straně," řekl Ferguson, když se otevřely dveře a vešla Asta s Morganem a za nimi Marco.

Zahlédla je a šla rovnou k nim. Měla skotskou čapku jako tehdy na lovu, kostkovanou sukni a okamžitě upoutala všechny mužské oči v místnosti.

"Tady jste," usmála se.

Dillon vstal, aby se mohla posadit. "Dnes ráno vypadáte obzvlášť sladce."

"Cítím se fajn, bojeschopně, Dillone. Zdá se mi, že to budu potřebovat."

Morgan mluvil vzadu s Marcem, který šel k baru a potom se připojil ke společnosti. "Jak se daří? Asta mi vyličila, co se stalo v noci. To je strašné."

"Přinejmenším vzrušující," poznamenal Ferguson. "Ale tady hoch neztratil hlavu a řídil jako Lauda v nejlepší formě." Usmál se.

Marco přinesl dva ležáky, jeden pro Astu, druhý pro Morgana, a stáhl se ke dveřím. "Už se těším na ten jarmark venku. To bude legrace," zasmála se Asta.

Dveře se rozlétly a vešel Hector Munro s Rorym. Když je spatřil u krbu, dotkl se prstem čela, zdvořile pozdravil dámy a zamířil k baru.

"Předpokládám, že se váš syn neobjevil," zeptal se Morgan.

"Ano, Fergus odjel za příbuznými, pane Morgan. Pochybují, že se hned tak vrátí."

Usedl k baru a Ferguson dopil. "Dobrá, půjdeme." Vstal. "Uvidíme se později, Morgane," rozloučil se a trojice opustila lokál.

Venku byl velký stan s občerstvením, několik dětských kolotočů a primitivní, zatím prázdný boxerský ring. Když přišli, vmísili se do davu, který přihlížel prodeji koní. Sledovali cikánské chlapce, kteří jezdili dokola na koních, drželi je pevně za uzdy a předváděli jejich krok. Dillon si v jedné chvíli všiml, jak Hector Munro se synem obhlíží pár poníků.

Přistoupil k nim, zapálil si cigaretu a řekl irsky: "Tyhle dva jsou dobrý tak na guláš pro psy."

"Mám voči, ne?" odsekl Hector gaelsky.

Rory se široce usmál. "Se vyznáte, co?"

"Jako kluk jsem dost dlouho žil na strejdově farmě. Nedivte se, že rozeznám dobrou kus od špatného." Dillon se mile usmál a zamířil ke svým. "Právě začínají soutěže a hry," oznamoval Ferguson. "Pojďte."

Odstartovaly závody v běhu na padesát yardů a závody v pytlicích pro děti, ale zajímavější byly soutěže dospělých. Mohutní muži vrhali obrovským břevnem zvici menšího telegrafního sloupu, házeli kladivem, skákali do dálky a do toho se tančil skotský rejdivák a mečely dudy.

Asta mezi Morganem a Marcem zahlédla v davu Dillona a zamávala mu. Ten jí také zamával a otočil se, aby sledoval další atrakci, tentokrát zápas. Zavalití muži v sukních, stehna jako kmeny stromů, se pouštěli do křížku s energií a silou připomínající zápasníky sumo. Dav je bouřlivě povzbuzoval.

"To je ale zábava," zvolal Ferguson a napil se ze své placatice. "Jako Samson. Nezbil snad Filištinské na zádech, na bedrech, vrchní inspektorko?"

"Věřím, že ano, pane, ale upřímně řečeno, to není moje parketa."

"To jsem si mohl myslet!"

A potom se dav i s nimi přesunul k boxerskému ringu.

"Co to bude teď?" zeptala se Hannah.

"Vypadá to na box o ceny, uvidíme, co se bude dít."

Pod provazy do ringu vklouzl muž středního věku, v rohovnických botách a šortkách. Měl zlomený nos profesionálního boxera a kolem očí jizvy. Na zádech županu měl nápis Tygr Grant.

"Panebože, ten už má pár zápasů za sebou," řekl Ferguson.

"Vypadá tvrdě," přitakal Dillon.

V tu chvíli se k nim připojila Asta s Morganem, kterým prorážel cestu davem Marco. Sicilan se podíval na boxera s nevyzpytatelným výrazem.

"Marcův obličej taky vypadá, že mu box není úplně cizí," řekl Dillon.

"Byl na Sicílii šampionem v polotěžké váze," promluvil Morgan. "Dvacet dva zápasů."

"Kolik jich vyhrál?"

"Všechny. Tři na body, dvanáct knockautů a sedm rozhodčí přerušili."

"Skutečně?" pokračoval Dillon. "Tak to se mu ve tmě musím vyhnout."

Marco se k němu otočil a v očích měl něco nového, ale to už přelézal provazy malý muž v tvídovém obleku a čepici, s párem rohovnických rukavic v ruce. Zastavil se uprostřed ringu a mávnutím ruky si vyžádal ticho.

"Věřím, že zde je přítomno několik sportovních džentlmenů a já jim dám příležitost získat hotové peníze."

Vytáhl z náprsní kapsy svazek bankovek. "Padesát liber, přátelé, každému borci, který vydrží tři kola s Tygrem Grantem. Padesát liber."

Nečekal dlouho. Dillon zahlédl na druhé straně za ringem dva statné mladíky, kteří se bavili s Munry.

Jeden z nich si svlékl bundu, dal ji Rorymu a protáhl se mezi provazy.

"Jdu na to!" zavolal a diváci zajásali.

Drobný muž mu pomohl do boxerských rukavic, zatímco Tygr Grant hodil plášť svému sekundantovi v rohu. Malý mužík opustil ring a vytáhl z jedné kapsy stopky a z druhé zvoneček.

"Každé kolo tři minuty, ring volný."

Mladík útočně vyrazil na Granta a dav spokojeně zahučel. Asta sevřela Dillonovi paži. "To je podivná!"

"Řezničina by bylo přiléhavější pojmenování," poznamenala Hannah Bernsteinová.

Zdalo se, že Grant slyšel její slova. Rychle, lehce uhýbal před divokými zásahy, až zasadil svému protivníkovi krátký a silný úder na žaludek. Ten klesl k zemi a svíjel se bolestí. Dav zahučel podruhé a malý mužík pomáhal nešťastnému mládenci z ringu.

"Nikdo další si netroufne?" vykřikl drobný chlapík z ringu, ale to už se nahoru šplhal druhý mladý muž, který stál s Munry. "Já ti ukážu, to byl můj bratr."

Grant se nenechal vyvést z klidu. Když zacinkal zvonek a soupeř se na něho vrhl, jen poskakoval ze strany na stranu, kryl se před prudkými ranami a nakonec ho poslal k zemi stejně jako jeho bratra.

Dav zamručel a Hannah řekla: "To je hrozné."

"Mohlo by to být horší," poznamenal Dillon. "Grant mohl oba dva rozsekat na cucky a neudělal to. Je dobrý."

Morgan najednou něco pověděl Marcovi. Jeho slova úplně zanikla v hluku, ale Sicilan už se zbavil bundy a vnikl mezi provazy do ringu.

"Další sportovec," zvolal malý muž s úsměvem. Ale když zavazoval Marcovi rukavice, úsměv se mu postupně vytrácel.

"Ted' už si tak jistý není," dodal Ferguson.

"Nevsadíte se se mnou, generále?" zeptal se Morgan. "Řekněme o sto liber."

"Prohrajete," naklonil se k němu Dillon.

"To mně ani nemusíte říkat, drahý hochu. Lituju, ale to nepůjde, Morgane."

Zvonek se rozezněl. Marco stál s rukama podél těla a všichni diváci najednou ztichli. Grant se nahrbil a po několika předstíraných útocích prudce vyrazil vpřed. Marco se s překvapivou rychlostí zhoupł k jedné straně, otočil se kolem své osy a dvakrát protivníka zasáhl do žeber tak, že lidé zaslechli ošklivý zvuk. Otřesený Grant se přestal krýt a Marco ho prudkým úderem zasáhl do čelisti. Grant se svalil k zemi jako pytel mouky a lidé vzdychli údivem.

Malý muž k němu přiklekl a snažil se ho přivést k vědomí, zatímco Marco kolem obcházel jako nervózní zvíře. "Mý peníze, kde jsou moje peníze?" dožadoval se odměny, stáhl si pravou rukavici a volnou rukou výhružně zvedl mužika do výšky. Ten vystrašeně sáhl do kapsy a podal mu je.

Marco se procházel po obvodu ringu, mával bankovkami nad hlavou a křičel: "Má někdo zájem?"

Ozvalo se nesouhlasné bučení a pískot, když malý muž s pomocníkem pomáhali Grantovi z ringu. Do toho někdo vykřikl: "Já, ty parchante!" Byl to Rory Munro a šplhal se nahoru.

Marco kopl do volných rukavic a Dillon se nechal slyšet: "V hospodských rvačkách možná vyhrává, ale tohle bude jeho konec."

Rory tvrdě nastoupil a odrazil první Marcův úder. Podařilo se mu zasáhnout Sicilanovu pravou tvář.

Marco naznačil několik výpadů a pokusil se ho udeřit do boku, ale Rory ránu kryl a vedl direkt znovu na pravou tvář. Zásah natrhl Marcovi obočí. Uskočil dozadu, dotkl se rukavicí tváře a uviděl krev. Oči mu hořely zuřivostí, sklonil hlavu a vyrazil do útoku. Jednou, podruhé a potom i potřetí zasáhl Roryho mezi žebra.

"Zláme mu kosti, dřív než se naděje," poznamenal Dillon.

Ferguson přikývl. "A ten mladej blázen se nepoloží."

Bolestí ochromený Rory vrávorál a Marco ho několikrát za sebou udeřil pravačkou do tváře, zatímco mu levou rukavicí přidržoval hlavu. Dav nesouhlasně zařval, ale Marco jen opovržlivě odstoupil a připravoval se konečnou ranou srazit bezbranného, potácejícího se Roryho.

"Proboha, ne!" vykřikla Hannah

Dillon skočil do provazů a bleskurychle se ocitl mezi oběma protivníky. Stál zády k Rorymu a zvedl dlaň proti Marcovi. "Už má dost."

Otočil se, podepřel Roryho a pomohl mu do rohu, kde ho zbavil rukavic a protáhl skrz provazy. Tam se ho ujal otec a několik ochotných rukou. "Kdybych byl o třicet let mladší, dal bych tomu bastardovi lekci sám," řekl Munro galsky.

"Ale nejste."

Dillon se otočil a uviděl Marca. Stál rozkročen a ruce v rukavicích si vyzývavě opíral v bocích.

"Taky si netroufáš, ty irskej pse?" řekl Sicilan italsky.

"To se ještě uvidí," odpověděl Dillon stejnou řečí.

"Tak si nasad' rukavice."

"To není třeba," vykopl je Dillon z ringu. "S rukavicema ti neublížím."

To byla záměrná provokace a Marco se jí chytil. "S radostí, jen to zkus."

"Ne, Dillone, ne!" vykřikla Asta. "Zabije tě."

V pohybu buď vodou, to ho učil Yuan Tao. Naprostý klid, dokonalé sebeovládání. Tohle už nebyl boxerský zápas a Marco se dopustil osudové chyby.

Sicilan prudce vyrazil a rozmáchl se k ráně. Dillon uhnul, klekl na levé koleno, otočil se o třistašedesát stupňů a bleskurychle zasáhl Marca do boku úderem, který mu ukázal Yuan Tao. Omráčený Marco vykřikl a Dillon úder opakoval. Potom se k němu prudce otočil zády a zpětnou ranou loktu ho udeřil do úst.

Dav zařval jako jeden muž a Dillon se otočil k odchodu. Ale Marco se na něho s překvapivou pružností vrhl jako divoch a zasáhl ho do levé čelisti. Dillon letěl do provazů, které ho odrazily a Marco ho nakopl do žeber.

Diváci zdivočeli. Dillon se překulil po podlaze ringu a rychle se vyšvihl na nohy. "Sakra, chlape, už to začíná bejt nudný," řekl a když se Sicilan napřáhl k další ráně, popadl ho za pravé zápěstí, zaklesl mu loket pod krk a prohodil ho hlavou napřed mezi provazy ven z ringu. Marco s žuchnutím dopadl na tvář před Fergusonem, Morgana a dvě ženy.

Tam se převrátil na záda, ale Dillon mrštně přeskočil provazy a postavil mu nohu na krk. "Ani hnout! Lež jak poslušnej pes, nebo ti zlomím krk."

"Přestaň, Marco, nařizují ti to," promluvil italsky Morgan. "Jste pozoruhodný muž, příteli," řekl Dillonovi.

"Hrdina," sevřela mu Asta paži.

"Žádný hrdina, ale zatracený blázen," zlobil se Ferguson. "A teď zajdeme do toho stanu, Dillone, myslím, že si po tom všem zasloužíme drink," dodal a klestil si cestu shlukem diváků, kteří dychtivě poklepávali Dillonu po zádech.

Ve velkém stanu byl klid, většina návštěvníků užívala příznivého počasí venku. Ferguson šel k baru, který tvořila mohutná stolní deska na kozách. Dillon se spokojeně posadil k jednomu ze stolků a Hannah namočila kapesník do džbánu s vodou. "Máte to natržené, Dillone. Myslím, že to bude potřebovat pár stehů."

"Uvidíme. Zatím necítím nic."

"Tak si na té ráně chvíli podržte kapesník."

"Lepší je to nechat zaschnout." Zapálil si cigaretu.

"Tímhle se jen pomalu zabíjíte."

"A vy jste fašistka. Půlstoletí mi zakázete chlast a potom i sex." Široce se usmál. "Co mi z toho života zbyde?"

"Vždycky jsem si myslela, že jste hledač smrti," škádčila ho s úsměvem.

Vrátil se Ferguson s podnosem. "Skotská pro nás a džin s tonikem pro vás, vrchní inspektorko."

"Raději bych si dala čaj, pane. A Dillonovi by také neublížil." Zvedla se a šla k provizornímu baru.

"Já to věděl," řekl Ferguson. "Jestli se tohle děvče vdá, bude z ní jedna z těch židovských matek, co vládnu svému manželovi železnou rukou a poroučí, co má dělat."

"Ježíš, generále, vy snad stárnete. Něco vám povím. Spousta chlapů by si stoupla do fronty a žadonila, aby jim Hannah Bernsteinová vládla - třeba i rukou železnou."

Ve vchodu do stanu se objevila Asta, rozhlédla se a zamířila k nim. "Tady jste."

Usedla a Dillon se zeptal: "Kde je Morgan?"

"Vzal Marca do nejbližší nemocnice v Arisaigu. Myslí si, že může mít zlomený žebra. Řekla jsem mu, že se dopravím domů sama."

"No to je báječná zpráva," ozval se Ferguson.

Vrátila se i Hannah. Nesla podnos se šálky a dvěma konvicemi s čajem. "Viděla jsem vás přicházet," řekla Astě. "Poslužte si."

Asta jí pomohla s talířky a šálky, zatímco Hannah nalévala horkou tekutinu. "No nebyl Dillon ohromný?"

"To je věc náhledu."

"Ale no tak, vrchní inspektorko, ten mizera si o to koledoval, zasloužil si to."

Vešel Hector Munro a přistoupil k baru. Sledovali, jak si kupuje půl láhve whisky. Potom je spatřil, trochu zaváhal a přistoupil blíž.

"Dámy," řekl zdvořile a vzápětí Dillonovi gaelsky: "Myslím, že čekáte ode mne poděkování, co?"

"Ani ne," odpověděl Dillon irsky. "Jak mu je?"

"Rory má tvrdou palici, ale ten bastard ho zranil." Najednou se naplno usmál. "Bez urážky, ale vy jste taky pěkný parchant, pane Dillon."

Odcházel a Asta se zeptala: "On mluvil gaelsky?"

"Jo a já zase irsky. Je to hodně podobný."

"Poděkoval vám za syna?" zajímala se Hannah.

Dillon se usmál. "Tenhle nikdy nikomu v životě nepoděkoval."

"Á tady vás mám," ozvalo se nimi. Když se ohlédl, spatřili lady Katherine. Opírala se o svou hůlku a prodírala davem. Jeannie ji přidržovala za druhou paži.

"Má drahá lady," povstal Ferguson. "To je moc milé, vidět vás uprostřed tolika lidí."

Jeannie pomohla staré dámě usednout a lady Katherine řekla udýchaně: "Musím se tady ukázat, oni to ode mne očekávají, víte." Obrátila se k Dillonovi. "Viděla jsem vás z dálky přes hlavy lidí. Bylo to dost ošklivé, tenhle sport je hrubý. Můj ty pane, ten vám ale zřídil tvář."

"Máte pravdu, madam, ale on vypadá ještě hůř," řekl Dillon.

Usmála se a pokračovala: "Už opravdu musím domů, nesmím to přehánět, ale přemýšlela jsem..."

"O čem, lady Katherine?" zareagoval Ferguson.

"O té biblí. A něco mě napadlo. Nezastavíte se u mě na zpáteční cestě? Popovídáme si o tom." S námahou se zvedla. "Půjďme, Jeannie. Sbohem vespolek."

Zmizela mezi lidmi a Hannah prohlásila: "To je novinka."

"To tedy ano," připojil se Ferguson. "Abych byl upřímný, už se nemohu dočkat, až se to dozvím. Co tomu říkáte, Dillone?"

Dillon nakrčil čelo a zapálil si cigaretu. "Ať je to jak chce, nebude to žádná banalita. Určitě neřekne: 'Podívejte se do třetí zásuvky pracovního stolu v pracovně,' nebo tak něco." Pomalu zakroutil hlavou.

"Bude to něco, co nás v životě nenapadlo."

"Ani Carla," dodala Asta. "Můžu jít s vámi, generále? Chtěla bych vidět, jak mu vypálíte rybník."

Ferguson se usmál. "Jistě, má drahá, proč ne? Vždyť jste teď na naší straně."

Dillon seděl za volantem range roveru a mířil k bráně sídla Loch Dhu. Před odjezdem z pouti ještě zašel do stanu první pomoci, kde dostal na pravou tvář náplast. Ale ošetřovatelka mu doporučila, aby vyhledal odbornou lékařskou pomoc.

"Jste v pořádku, můj hochu?" zeptal se ho Ferguson, když předjeli před vstupní domek sídla.

"Jsem, už si s tím nelamte hlavu, generále," usmál se Dillon. "Člověk si to nesmí tak připouštět."

Ferguson zaklepal na dveře a Jeannie za chvíli otevřela. "Její lordstvo je v přijímacím pokoji."

Lady Katherine seděla v křesle u ohně, s dekou přes kolena. "Ach, to jste vy. Jen pojd'te dál a posad'te se. Jeannie, přineste nám čaj, sušenky a otevřete dveře na terasu. Je tady trochu dusno."

"Jistě, vaše lordstvo," poslechla Jeannie.

Všichni se usadili, jen Dillon se opřel o klavír a zapálil si.

"Můžete mi věnovat jednu rakovinovou tyčinku a podat tu fotografii ve stříbrném rámečku, co stojí na klavíru?"

"Jistě, madam." Zapálil staré dámě cigaretu a přinesl snímek. Byla na něm mladá žena v letecké bundě a kukle z dob druhé světové války. Stála vedle spitfiru. Nebylo pochyb, že je to lady Katherine.

"Vypadáte tu jako jedna z těch hvězd ze starých válečných filmů," řekl a podal fotografii Fergusonovi.

Generál se usmál. "Úžasné, lady Katherine, opravdu úžasné," připojil se Ferguson a podal snímek Hannah a Astě, které seděly na pohovce.

"Ano, to bývaly časy. Víte, dali mi řád Britského impéria. Po té večeři s vámi jsem se na všechno znovu rozpomněla a dnes nad ránem - já už špatně spím - se mi vybavily všechny ty odvážné ženy, co to nepřežily. Vzpomněla jsem si i na jednu zvláštní událost. Jedna skvělá pilotka Betty Keith-Joppová letěla přes Skotsko v barracudě a překvapilo ji špatné počasí. Přistála nouzově na jezeře Firth of Forth a její stroj se potopil do hloubky čtyřicet stop. Dostala se v pořádku ven a zachránila ji rybářská loďka."

"Neuvěřitelné," vydechl Ferguson, "ale co to má společného s biblí?"

Stará paní řekla trpělivě: "Tahle událost mi připomněla lysandera, který se zřítíl do jezera Loch Dhu, když se pokoušel přistát na malém vojenském letišti v Ardnamurchanu. Chápete, teď jsem si vzpomněla, že to bylo letadlo, které mělo na palubě bratrovy věci."

"Bylo to v březnu v šestačtyřicátém. Vím to dobře, protože kromě poškození mozku utrpěl můj bratr při tom hrozném neštěstí v Indii i ošklivé popáleniny pravé paže a ruky, takže - když se cítil trochu lépe, převezli ho do East Grinsteadu."

"O tom něco vím," zasáhl Ferguson. "Tam to vedl Archibald McIndoe. Byl to odborník na plastickou

chirurgii. Měl na stole hodně členů leteckých posádek, kteří utrpěli těžké popáleniny."

"Úžasný člověk," řekla. "Operoval nejenom letce, ale příkladně i mého bratra."

"A co se stalo?" zeptal se Dillon.

"Ianův zdravotní stav se znovu zhoršil a potřeboval další operaci. Jack Tanner byl s ním a stále mu věrně sloužil. Ale oni to vzdali a čekali, že bratr každou chvíli umře."

"Vážně?" řekl Ferguson.

"Tehdy ho navštívil jeden vojenský letec, který se tam také pár měsíců léčil a vrátil se do činné služby. Byl to velitel letky Keith Smith. Jeho letka měla základnu na ostrově Stornoway a on tam služebně letěl v lysanderu, který sám pilotoval."

"V lysanderu?" zeptala se Asta. "Co to bylo za letadlo?"

"Malý jednoplošník, létala jsem s nimi mnohokrát. S malou kabinou pro pilota a pár cestujících. Mohli startovat a přistávat i z těch nejmenších letišť."

Ferguson se snažil potlačit netrpělivost. "Chápu, ale jakou roli v celém případě ten velitel letky Smith hraje?"

"Jestli nabral kurs ke své letce na Stornoway, musel letět tady nad námi. Letecká základna v Ardnamurchanu byla stále ještě v provozu. Když to vypadalo, že můj bratr umře, požádal Jacka Tannera, aby mu sbalil všechny osobní věci, které měl v úmyslu při mezipřistání v Ardnamurchanu vyložit. Potom chtěl natankovat palivo a letět dál do Stornoway."

"Můj bože," povzdechla Hannah, "teď už chápu."

"Byla jsem tehdy doma," pokračovala lady Katherine. "Počasí bylo, že by jeden psa nevyhnal, bouře a nízké mraky. Neviděla jsem to, všechno se stalo tak rychle. Nad jezerem mu selhal motor a on se pokusil nouzově přistát. Spadl dolů jako kámen, ale podařilo se mu zachránit na malém nafukovacím člunu."

Nastalo hrobové ticho. První promluvila Asta: "Teď to dává smysl. Když mluvil Tanner s Tony Jacksonem v nemocnici, řekl mu, že poslal všechny věci svého pána domů, protože myslel, že umírá."

"A Jackson se ho zeptal, jestli se tam vrátila i ta rodinná bible," doplnil Dillon.

"A Tanner prohlásil: 'Dalo by se to tak říct.' A potom se podle Jacksona začal smát." Hannah pomalu přikývla. "Tohle mi vždycky připadalo podivné."

"Pokusili se vrak vytáhnout?" zeptal se Ferguson.

"Neměli k tomu vybavení," zakroutila hlavou lady Katherine. "Keith Smith za mnou samozřejmě přišel, okouzlující muž. Bylo v něm něco zvláštního. Nepilotoval stíhačky ani bombardéry. Žertoval, že je jen dopravní pilot, ale měl jeden řád Za statečnost a dva Letecké kříže. Často mi to vrtalo hlavou. Jak říkám, lysander zůstal tam dole. Smith mi říkal, že jen zjistili jeho polohu, ale to bylo taky všechno." Usmála se. "Ianova bible je tam, na dně jezera. V jednom z jeho zavazadel, jestli z nich něco vůbec ještě zbylo. A teď si dáme ještě trochu čaje."

"Už jsme vás připravili o spoustu času, drahá lady," protestoval Ferguson.

"Hloupost, ještě musíte zůstat." Stará dáma zazvonila na Jeanne.

Ferguson kývl na Dillona a přistoupil ke dveřím na terasu. Když se spolu octli venku, generál řekl: "Teď sebou musíme hodit. Zavolám pro leara a vy poletíte s vrchní inspektorkou do Londýna prověřit záznamy vojenského letectva."

Zamračený Dillon mu položil ruku na rameno a Ferguson se otočil. Poblíž zdi, porostlé břečťanem, stál Angus se zahradnickými nůžkami v ruce.

"Podívejme, Angusi, to jste vy?" zvolal překvapeně Ferguson. "Jste tady už dlouho?"

"Jen to tu trochu prostřihávám, pane. Zrovna jsem skončil." Rychle zametl větvičky, hodil je do kolečka a spěšně se vzdálil.

Ve dveřích na balkon se objevila Hannah s Astou. "Myslíte, že nás poslouchal?" řekla Hannah.

"Na sto procent," odpověděl Dillon. "A teď ten parchant půjde rovnou za Morganem."

"Bezpochyby," připojil se Ferguson. "Až budete mluvit s Morganem, Asto, musíte se krýt tím, že mu všechno prozradíte, chápete? To posílí vaši pozici."

"Ano," přikývla.

"Dobrá." Podíval se na hodinky. "Tři hodiny. Když se teď spojím se štábem, nejpozději v pět by tady mohlo být letadlo a okamžitě odstartovat zpět do Londýna."

"A pak?" řekl Dillon.

"Podíváte se do archivu vojenského letectva a pokusíte se zjistit podrobnosti. Chci přesnou pozici lysanderu a seženete výstroj pro jeho vyhledání." Usmál se. "Zdá se, že se budete znovu potápět, Dillone."

"Už to tak vypadá," utrousil Dillon.

Ferguson se otočil, zašel dovnitř a oni zaslechli jeho slova: "Směl bych použít váš telefon, drahá lady?"

DVANÁCT

O dobré dvě hodiny později spatřila Asta, jak Morgan a Marco vystupují z auta před hlavním sídlem. Sicilanova tvář byla pokryta náplastí. Angus už číhal poblíž domu. Když Morgan s Marcem vystupovali po schodišti, hrnul se k nim. Po delší rozmluvě vytáhl Morgan z peněženky několik bankovek a podal mu je. Když začali znovu vystupovat po schodech, vklouzla Asta do pracovny, kde usedla ke krbu. V okamžiku, kdy se otevřely dveře a vešel Morgan, vyskočila a běžela mu vstříc. "Díky bohu, že jsi zpátky. Je Marco v pořádku?"

"Byl na rentgenu. Pár jen lehce nalomených žeber a pár stehů na tváři..."

"Dillon potřebuje taky sešít," řekla.

"Tys ho viděla?"

"Všechny, Carle. Lady Katherine nás pozvala na čaj a oznámila nám senzační novinu."

"Vážně?" sáhl po doutníku. "Povídej."

Když skončila, procházel se sem tam po místnosti. "Tak takhle to bylo."

"Co s tím uděláš?"

"Počkám, lásko moje, nechám je, ať se vyřadí co nejvíc. Nezapomínej, že Dillon je v potápění mistr. Když se jim podaří zjistit polohu letadla, půjde dolů a vyzvedne, co je uvnitř."

"A potom?"

"Potom to převezmeme my. Mám v Ardnamurchanu soukromé letadlo, takže odtud můžeme rychle zmizet."

"A ty si myslíš, že Dillon a Ferguson budou jen přihlížet a nechají si to vzít?"

"Já to zvládnou, Asto."

Z druhého břehu jezera sem dolehl zvuk startujícího letadla. Když vyšli na terasu, uviděli v dálce learu, který stoupal k podvečerní obloze.

"To jsou oni," usmál se a vzal ji kolem ramen. "Cítím v kostech, že to vyjde, Asto, jen žádný strach."

"Možná že už jsou ty listiny zničené. Byly pod vodou příliš dlouho."

"Třeba ano," přikývl. "Ale jestli jsou schované v té bibli, tak nejsou," usmál se. "Věř mi."

V learu Dillon a Hannah seděli přes uličku. "Vzrušující, co?" řekl. "Ani chvíle klidu."

"Ještě horší než ve Scotland Yardu," odpověděla.

Sáhl do nápojové skříňky a našel v ní miniaturní lahvičku whisky, jejíž obsah nalil do plastického kelímku a dolil vodou. "Úplně domácí komfort."

"Samotná voda by vám udělala líp, Dillone, zvlášť tady v letadle."

"No není to se mnou hrozný? Nikdy neudělám nic správně."

Opřela se v sedadle. "Tak čím začneme?"

"Zjistíme, co se dá ohledně toho potopeného lysanderu a uvidíme."

"Dostat se do archivu vojenského letectva nemusí být tak jednoduché."

"Ano, tenkrát tyhle věci byly v kompetenci Ministerstva letectví a dneska je má na starosti Ministerstvo obrany, ve kterém pracujete. Tak kdo jiný, než vy, by to měl vypátrat?" Zazubil se. "Energie, Hannah Bernsteinová, v tom to všechno je. Nejlepší bude, když se spojíte s Informačním centrem."

"Ne, to počká," řekla a sáhla po telefonu. "Nejdřív se ošetří váš obličej."

"Panebože, pomoz mi," zamumlal Dillon. "Tak přísnou mámu jsem nikdy neměl." Složil ruce na prsou a zavřel oči.

Se silným větrem v zádech přistáli v Gatwicku za hodinu a dvacet minut. Už o šedesát minut později, asi v půl osmé, ležel Dillon na zádech na londýnské klinice profesora Henry Bellamyho, který mu šil ránu na levé tváři.

"Nebolí?" zeptal se.

"Nic necítím," řekl Dillon.

"Sakra, ale to byste měl." Bellamy odhodil jehly do připravené misky, kterou mu přidržovala ošetřovatelka. "Taková komplikovaná a náročná operace to byla, jedna z mých nejlepších, dokonce jsem o vašem případě napsal. Publikovali mi to ve Skalpelu..."

"To je paráda," přerušil ho Dillon. "Jsem nesmrtelný pro budoucí pokolení."

"Nechte toho," Bellamy osušil tamponem stehy a přiložil k nim mohutnou náplast. "Dal jsem vás dohromady a vy si klidně jdete a pokusíte se spáchat sebevraždu."

Dillon se pružně postavil na nohy a sáhl po své bundě. "Teď je mi fajn. Víte, co jste? Jste zatracenej medicínskej génius."

"Lichotky si nechte, zaplaťte pěkně účet a až mi jednou budete chtít prozradit tajemství vašeho pozoruhodného uzdravení, budu moc rád."

Vyšli na chodbu, kde čekala Hannah Bernsteinová. "Šest stehů, vrchní inspektorko, a jeho krása je pryč."

"Myslíte, že téhle dámě to bude vadit?" zeptal se Dillon.

Hannah mu ohrnula zvednutý límec bundy. "Pije whisky jako duha a kouří spoustu cigaret, profesore. Co s ním mám dělat?"

"A to vám neoznámila, že hraju i karty," dodal Dillon.

Bellamy se rozesmál. "Jděte, vypadněte, vy rošťáku, mám práci," mávl rukou a šel.

Službu konající žena v Informačním centru Ministerstva obrany obvykle mnoho práce neměla. Tině Gauntové bylo kolem padesáti, vypadala mateřsky a byla to vdova po seržantovi, který padl ve válce v Perském zálivu. Nejdřív se seznámila s důvěrnou zprávou a byla k Dillonovi velmi milá. Ale když se dozvěděla o jeho "pestré" minulosti, pěkně se vylekala.

"Záznamy letectva z druhé světové války a poválečného období jsou soustředěny v Sussexu. My jsme si je samozřejmě přepsali z mikrofilmů do počítače, ale obvykle jen v hlavních rysech, bez podrobností. Nemohu vám pomoci."

"Jistě, ale já nevěřím, že tak schopná žena jako vy, by to nedokázala," zalichotil jí Dillon.

"No není to hroznej chlap, vrchní inspektorko?" řekla naoko nazlobeně Tina Gauntová.

"Nejhorší mužský na světě. Pojďme začít tímhle služebním záznamem. Velitel perutě Keith Smith."

"Dobrá, ten tady bude," přejela prsty po klávesách a podívala se zamračeně na obrazovku počítače.

"Keith Smith, velitel perutě, vyznamenán dvěma Leteckými kříži, řádem Za statečnost a francouzským řádem Čestné legie. Božínku, skutečný hrdina." Zavrtěla nevěřičně hlavou. "Můj otec za války lital s bombardérem. Všechny ty vzdušné bitvy našich nejlepších pilotů byly vždycky tak trochu moje hoby, ale o tomhle jsem nikdy neslyšela."

"Není to divné?" zeptala se Hannah.

Tina Gauntová to zkusila znovu. "Tohle je ještě zvláštnější, údaje o něm jsou zablokované z bezpečnostních důvodů. Je tu jen hodnota a významemání, ale žádné další záznamy."

Hannah se podívala na Dillona. "Co si o tom myslíte?"

"Polda jste vy, tak s tím něco proveďte."

Vrchní inspektorka si povzddechla. "Dobrá, zatelefonuji generálovi," oznámila a vyšla z místnosti.

Tina Gauntová držela u ucha telefonní sluchátko a přikyvovala. "V pořádku, generále. Udělám to, ale oznamte věc mým nadřízeným," položila aparát. "Generál mě ubezpečil, že mi zítra bude ležet na stole písemný rozkaz s podpisem ministra obrany. Za těchhle okolností jsem ochotná vám vyjít vstříc."

"Prima, tak jdem na to," řekl Dillon.

Znovu přejela po počítačové klávesnici a nakrčila čelo. "Dostala jsem se do souboru Zvláštních operací."

"Co to bylo?" zeptala se Hannah.

"Zvláštní operace řídila Britská tajná služba na Churchillův rozkaz v koordinaci s ilegálním hnutím odporu v Evropě. Generál řekl, abych hledala pod souborem Hořící Evropa," zašeptala Tina Gauntová a vyťukala heslo. "Aha, teď je všechno jasné."

"Mluvte," pobídl ji Dillon.

"V Tempsfordu existovala eskadra 138 pověřená zvláštními úkoly. Byla známá pod názvem Měsíční letka a její činnost byla přísně tajná. Dokonce i manželky pilotů byly přesvědčeny, že jejich muži létají jen transportní trasy."

"A co tedy opravdu dělali?" zeptala se Hannah.

"Pilotovali bombardéry halifaxy, natřené načerno, ze kterých nad Francií vyskakovali padákem agenti. Používali taky lysandery."

"Chcete říct, že přistávali na okupovaném území a potom zase startovali?"

"Ano, byli to skuteční hrdinové."

"Tak teď už víme, jak velitel perutě Keith Smith získal všechny ty medaile," dodal Dillon. "Kdy zemřel?" Podívala se znovu na obrazovku. "Datum tady není. Narodil se devatenáct set dvacet. Do letectva nastoupil devatenáct set třicet osm, v osmnácti. Penzionován v hodnosti generála devatenáct set sedmdesát dva. Povýšen do rytířského stavu."

"Jéžiš," protáhl Dillon. "Máte na něho adresu?"

"Adresa žádná, jak říkám, tenhle soubor není úplný. Jestli chcete vědět víc, musíte to zkusit zítra v podzemních bunkrech Hurlinghamu."

"Zatraceně," sykl Dillon. "Další ztráta času." Usmál se. "Nevadí, udělala jste pro nás hodně, má drahá. Bůh vám žehnej."

Zamířil ke dveřím, ale Hannah se nevzdávala. "Napadlo mě, Tino, jestli něco nevíte o tom místě v East Grinsteadu, kde se během války věnovali popáleninám?"

"Ale to pořád funguje, vrchní inspektorko. Nemocnice královny Viktorie. Někteří z jejich válečných pacientů tam docházejí každoročně na kontroly a další léčení. Proč?"

"Smith se tam léčil. Popáleniny rukou."

"Dobře, dám vám jejich telefonní číslo." Tina nahlédla do obrazovky a napsala číslo na kartičku, kterou podala Hannah.

"Díky," kývla hlavou Hannah a vyšla za Dillonem.

Ve Fergusonově kanceláři byl klid. Hannah seděla na kraji jeho stolu se sluchátkem na uchu a čekala. Konečně dostala odpověď.

"Rozumím. Generál letectva Keith Smith," ozval se anonymní hlas. "Ano, pan generál tady byl na kontrole letos v červnu."

"Dobrá a máte jeho adresu domů?" Hannah začala psát.

"Moc vám děkuji." Obrátila se k Dillonovi. "Hamstead Village, věřil byste tomu?"

"Kruh se uzavírá," podíval se Dillon na hodinky. "Skoro půl desátý. Teď už starouše rušit nemůžem. Chytneme si ho ráno. Skákneme si radši dát něco malýho na zub."

Seděli v Piano baru v Dorchestru, popíjeli šampaňské a servírka jim přinesla míchaná vejce a uzeného lososa.

"Tak tohle je podle vás malé občerstvení?" řekla Hannah.

"Co je na tom špatného, dopřát si nejlepší, když si to můžete dovolit? Tahle představa mě posilovala v době, kdy jsem postranníma uličkami a kanálama utíkal v Derry před anglickejma parašutistama."

"Nezačínajte s tím zase, Dillone. Nechci to vědět." Vzala si sousto uzeného lososa. "Jak myslíte, že pořídíme s tím generálem?"

"Počítám, že to vyjde. Každý, kdo posbíral tolik vyznamenání a dokázal to, co on, musí bejt pašák. Vsadím se, že nezapomněl vůbec na nic."

"To zjistíme ráno." Servírka jim donesla kávu a Hannah vytáhla svůj zápisník. "Radši mně dejte seznam věcí, které budete potřebovat k potápění. Hned ráno z kanceláře je objednáme."

"Dobře, tady jsou. Dodavatel už bude vědět. Masky, nylonový potápěčský oblek, velikost M, s kapucí, protože bude zima. Rukavice, ploutve, čtyři popruhy s dvanácti librami zátěže, regulátor, nadnášející kontrolní zařízení a šest prázdných kyslíkových bomb."

"Prázdných?"

"Ano, poletíme hodně vysoko. Objednáte elektrický přenosný Jacksonův kompresor. Naplním bomby na místě pomocí počítače Orca."

"Ještě něco?"

"Tři sta stop nylonového lana, karabinová očka, pár potápěčských baterek a velký nůž. To by mělo stačit. A ještě nějaké samopaly sterling s tlumičem." Usmál se. "Na zahnání pirátů."

Uložila zápisník do kabelky. "Dobře, už mohu jít? Zítرا nás čeká velký den."

"Jistě." Přesunuli se ke dveřím, kde vyrovnal účet. Když vešli do foyeru, řekl: "Nechcete se cestou zastavit u mě?"

"Ne, Dillone, ráda bych udělala radost svojí mámě."

Fergusonův řidič zaparkoval daimlera u chodníku před lokálem a otevřel jí dveře. "To je záměr ušlechtilý," řekl jízlivě Dillon. "Ukazuje na citovou povahu."

"Trhněte si nohou, Dillone," zašeptala a vůz se rozjel.,

"Taxi, pane?" zeptal se portýr.

"Ne, díky, projdu se pěšky," poděkoval Dillon a zapálil si cigaretu.

Dům stál v klidném zákoutí nedaleko Hamstead Heath. Bylo půl desáté dopoledne, když Dillon s Hannah přijeli ve Fergusonově daimleru. Šofér zaparkoval na ulici. Vešli malou brankou ve vysoké zdi do nevelké zahrady a zamířili ke dveřím viktoriánského domu. Slabě poprchávalo.

"Je to tady hezké," řekla Hannah a zazvonila.

Po chvíli jim otevřela žena tmavé pleti, středního věku. "Čím vám mohu posloužit?" zeptala se západoindickým přízvukem.

"Jsme z Ministerstva obrany," představila je Hannah. "Víme, že je ještě brzy, ale moc rádi bychom mluvili s panem Keithem, jestli je to možné."

"Pro něho časně není," usmála se. "Už je hodinu na zahradě."

"V tomhle dešti?" zeptal se Dillon.

"Od zahrady ho neodradí nic. Pojd'te, zavedu vás k němu."

Vykročila po vydlážděné cestičce, která vedla okolo domu do zadní zahrady. "Máte návštěvu, sire," zavolala, vystoupila na malou terasu a zmizela v domě. Na druhé straně trávníku uviděli malého muže ve větrovce a slaměném klobouku. Přestříhával růže. Otočil se k nim a v opálené, stále hezké tváři mu zasvítily výrazně modré oči.

Přišel k nim. "Dobré ráno, co pro vás mohu udělat?"

Hannah mu ukázala svůj služební průkaz. "Jsem vrchní inspektorka Bernsteinová, asistentka generála Fergusonova z Ministerstva obrany."

"A moje jméno je Dillon, Sean Dillon." Ir napřáhl ruku k pozdravu. "Pracuji ve stejném oddělení."

"Rozumím," přikývl starý muž. "Práci generála Fergusonova znám velmi dobře. Pět let po svém odchodu do důchodu jsem byl ve službách bezpečnostního výboru. Předpokládám, že jde o věc, která se týká bezpečnosti?"

"Zajisté, sire," dala mu za pravdu Hannah.

"Ale jde o událost, která se stala už hodně dávno," doplnil Dillon. "Tenkrát jste se zřítíl s lysanderem do jezera Loch Dhu na Skotské vysočině. Psal se rok devatenáct set čtyřicet šest."

"To opravdu je hodně dávno. Bude snad lepší, když zajdeme dovnitř. Mary nám udělá čaj a promluvíme si o tom," řekl starý pán udiveně a zavedl je francouzským oknem z terasy do domu.

"Už je to tak dávno," opakoval sir Keith, když hospodyně přinesla podnos s čajem. "To je v pořádku, Mary," řekl jí, "my už si posloužíme."

"Naliji, když dovolíte," nabídla se Hannah.

"Ale s radostí, má milá. Tak, o co vám přesně jde?"

"Potkal jste majora Iana Campbella v léčebně popálenin v East Grinstead," začal Dillon.

"Ovšemže ano," zvedl ruce sir Keith. Jejich kůže byla světlá, nepřírozeně leská a na levé mu chyběl prostředník. "To se mi stalo na proudovém bojovém letounu ME 262, koncem války, v únoru v pětáctýřicátém. Nad severní Francií mě sestřelili Němci."

"Ano, nahlédli jsme do vašich záznamů na Ministerstvu obrany," pokračoval Dillon, "a zjistili si všechno i o vašem tajném poslání. Musel jste mít nervy ze železa. Vaše činnost pořád podléhá přísnému utajení."

"Vážně? Panebože." Vzal si od Hannah šálek čaje a zasmál se.

"Přišli jsme na vás prostřednictvím sestry Iana Campbella," řekla Hannah. "Lady Katherine Rosové."

"Tak ona ještě žije? Léčila ve válce jako pilotka. Obdivuhodná žena."

"Ano, stále bydlí na panství Loch Dhu," poznamenal Dillon. "To ona nám vyprávěla o vaší havárii s lysanderem nad jezerem."

"Správně, v březnu v šestačtyřicátém. Byl jsem na cestě do Stornoway a pokusil se v zatraceně špatném počasí o přistání na základně v Ardnamurchanu, ale selhal mi motor. Vyvázl jsem jen díky štěstí. Letadlo se potopilo skoro okamžitě." Ponořil kostku cukru do šálku čaje. "Ale proč se o to zajímáte?"

"Vzpomínáte si, jak jste v East Grinsteadu zjistil, že Ian Campbell umírá?" zeptala se Hannah.

"Ano, ale zaslechl jsem, že se později z kritického stavu dostal."

"Nabídl jste jeho vojenskému sluhovi, že letíte do Stornoway a můžete dopravit Campbellova zavazadla do Ardnamurchanu."

"To souhlasí, dva kufry. Byl to důvod, proč jsem tam vůbec zamýšlel přistát." Podíval se trochu nechápavě. "Ale, co to s tím má co dělat?"

"V jednom z těch kufrů bylo něco nesmírně důležitého. Státní zájem, chápete?" řekla Hannah.

"Pro Kristovy rány, co by to mohlo být?"

Zaváhala. "Sire Keith, jde opravdu o přísně tajnou záležitost. Jednáme podle premiérových instrukcí."

"Když v tom figuruje Ferguson, tak jistě ano."

Dillon zasáhl: "No tak, děvče, vždyť generál má vyznamenání jako vánoční stromek jehličí. Královna ho povýšila do rytířského stavu a skončil jako generál letectva. Když on nedokáže držet jazyk za zuby, tak potom kdo?"

"Máte pravdu," řekla. "Jistě." Otočila se k siru Keithovi. "Je to přísně důvěrné."

"Máte mé slovo."

Informovala ho podrobně o Čchung-čchingské dohodě.

Sir Keith vytáhl ze spodní zásuvky pracovního stolu mapu a rozložil ji na jídelním stole. Zároveň jim předal složku.

"Tady je kopie originálu zprávy o nehodě. Tyhle věci se musí vždycky protokolárně vyšetřit, ale v mém případě šlo jednoznačně o technickou poruchu a byl jsem zproštěn jakéhokoli podezření." Zvedl ruce.

"Nepřestal jsem létat ani kvůli tomuhle."

"A ta mapa?" zeptal se Dillon.

"Podívejte se, tohle je oficiální topografická mapa té oblasti, jak vidíte, má velké měřítko. Tady je Loch Dhu, hlavní sídlo a Ardnamurchan Lodge. Přepečlivě jsem si poznamenal přesnou pozici, kde se lysander nacházel před tím, než šel dolů. Vidíte tu červenou čáru od malého výběžku u Ardnamurchan Lodge? Tam jsem přistál na hladině."

Dillon jel prstem po nákresu. "To vypadá dost jasně."

"Sto dvacet yardů jižně od výběžku. X značí bod potopení a vím, že je zakreslený správně, protože hoši ze základny spustili v tomhle místě kotvu na laně a vytáhli kus trupu."

"Jak hluboko?" zeptal se Dillon.

"Okolo devadesáti stop. Ministerstvo letectví rozhodlo, že se nevyplatí potopené letadlo vyprostit."

Znamenalo by to, dopravit tam nákladné zařízení. A co bylo hlavní, válka skončila. Byl to vlastně šrot, tak proč si s tím lámat hlavu. Něco jiného by bylo, kdyby tam dole bylo něco cenného."

"Což bylo, jenže o tom nikdo neměl tušení," řekla Hannah.

"Ano, vám to zní jako ironie." Pohlédl na Dillona. "Máte asi v úmyslu to vyzvednout, ne?"

"Ano, jsem zkušenější potápěč. Ponořím se tam a uvidím, co najdu."

"Nečekal bych, že toho bude po tolika letech mnoho. Potřebujete tu mapu?"

"Budu za ní moc vděčný, vrátím vám ji zpátky."

"Už jsme vás připravili o spoustu času," řekla Hannah. "Pomohl jste nám víc, než jsme doufali."

"To mě těší. Doprovodím vás." Šel s nimi až k hlavním dveřím a otevřel je. "Promiňte starému dědkovi, má drahá, ale musím říct, že se policie od mých časů vylepšila."

Vděčně ho políbila na tvář. "Byla to čest se s vámi seznámit."

"Přeji vám oběma hodně štěstí s tím Morganem. Dostaňte se mu na kobytku, Dillone, a vyříd'te můj pozdrav Fergusonovi."

"Spolehněte se," řekl Dillon a vykročil s Hannah po pěšině.

"Ještě maličkost," zavolal sir Keith, když došli k brance.

Otočili se a Dillon řekl: "Copak?"

"Jestli tam dole ještě jsou, nenajdete dva, ale tři kufry. Jeden z nich je můj. Po sedmačtyřiceti letech si nedělám iluze, ale rád bych ho měl zpět."

"Budu se snažit, aby to vyšlo," zvolal Dillon a vyšli ven.

Nastoupili do vozu a Hannah prohlásila: "Senzační člověk."

"Ano. Takový už se dneska neroděj," přitakal. "Co teď?"

"Jedeme do Lambeth, k obchodu s potápěčskou výzbrojí. Dostali příkaz připravit ty věci, které jste chtěl. Šéf říkal, že budou připravené v poledne. Byl by rád, abyste si všechno zkontroloval, než je expresně odešle do Gatwicku."

"A co ty dva sterlingy?"

"Leží vzadu v kufru. Vyfasovala jsem je ze zbrojního skladu na Ministerstvu ráno, ještě předtím, než jsem se pro vás zastavila."

"Schopný děvče," usmál se Dillon. "Tak můžeme vyrazit."

Velký specializovaný obchod v Lambeth se pyšnil potápěčskou výstrojí a výzbrojí všeho druhu. Jeho šéf jménem Speke osobně vybral potřebné věci a teď je kontroloval jednu po druhé se seznamem v ruce.

"Zdá se toho hrozně moc," divila se Hannah. "Vážně tohle všechno potřebujete? Co je tohle?"

Zvedla žlutě vybarvený přístroj a Dillon vysvětloval: "To je životně důležitá věc, děvče drahý. Potápěčský počítač, který mi poví, jak jsem hluboko, jak dlouho jsem byl dole a za jak dlouho se musím vynořit. Taky mě varuje, jestli nevystupuju nahoru moc rychle."

"Chápu."

"Potřebuju ho stejně jako tohle." Zvedl těžký potápěčský zelenooranžový oblek. "Dole bude pořádně chladno a tma."

"Karibské moře to není, to je fakt."

"K té viditelnosti, pane Dillone," zasáhl Speke. "Přál jste si dvě svítilny. Připravil jsem vám nový halogenový typ z výzbroje Královského námořnictva. Má dvojnásobný výkon."

"Výborně," řekl Dillon. "To je všechno. Dopravte to do Gatwicku, nejrychlejc jak to půjde."

"Přinejmenším dvě, možná tři hodiny to potrvá, pane."

"Snažte se to urychlit," řekla Hannah.

Když nastoupili do daimlera, zeptal se Dillon: "Kdy se vydáme na cestu?"

"Ve tři hodiny," řekla.

"Prima." Vzal ji za ruku. "Takže máme trochu volného času. Co si zajít k Mulliganovi na ústřice a Guinnessův ležák? Zejtra se musím potápat a kdoví co mě tam dole čeká."

"Krucinál, a víš, že máš pravdu?" rozesmála se. "Máme na to nárok. Ústřice a Guinness u Mulligana, to si dám líbit!"

TŘINÁCT

Let z Gatwicku byl klidný s výjimkou posledního úseku, kdy se zhoršilo počasí. Mraky byly nízko a silně se rozpršelo. Když začali nad jezerem klesat, poručík letectva Lacey řekl do palubního mikrofону:

"Velitelství informovalo generála o přesném čase našeho přistání. Už nás čeká."

Dosedli na plochu a když rolovali po ranveji, uviděli uvnitř jednoho z hangárů citation - Morganovo soukromé letadlo.

"Co tady dělá?" zamumlala Hannah.

"Řekl bych, že je v pohotovosti," poznamenal Dillon. "Dává to smysl. Já bych udělal na jeho místě totéž." Přes chátrající asfaltovou dráhu se k nim blížil range rover. Kim řídil a Ferguson seděl vedle něj. Auto zastavilo a generál vystoupil. "Všechno šlo dobře?"

"Nemohlo to dopadnout líp," řekl mu Dillon. "Mám podrobnou mapu jezera s přesným umístěním vraku. Mimochodem, hádejte, kdo se vyklubal z toho pilota lysanderu?"

"Nechám se překvapit."

"Generál letectva, sir Keith Smith," vyhrkla Hannah.

Fergusona to upřímně překvapilo. "Ale no jistě! Neuvedomil jsem si tu spojitost, když nám lady Katherine říkala jeho jméno. Ano, čtyřicátý šestý rok a velitel perutě, teď chápu."

"Generále," řekl Lacey, "nemohl by nám váš řidič pomoci? Přeložíme všechny ty věci do vašeho auta."

"Samozřejmě." Ferguson pokynul Kimovi, vytáhl z auta velký deštník a roztáhl ho.

"Zdá se, že v tom Morganově letadle někdo je," poznamenala Hannah.

"Ano, ten bastard nás odtamtud pozoruje. Viděl jsem jejich auto v hangáru vedle letadla. Asi už nás teď vidí pěkně ostře v dalekohledu."

"Tak jim něco hezkýho ukážeme," řekl Dillon.

"Podejte mi ty dva samopaly sterling, poručíku."

Lacey jim je podal a Ferguson se usmál. "To byl moc dobrý nápad. Podržte mi deštník, vrchní inspektorko." Odborně zkontroloval jednu ze zbraní a potom řekl: "V pořádku. A teď s tím deštníkem uhněte, aby viděli, co tady máme."

"To by mohlo stačit," prohlásil Dillon a uložil samopaly na zadní sedadlo auta.

"Vypadáte jako dva malí kluci, co si hrají za školou na gangstery," pokárala je Hannah.

"Kéž by to tak bylo, vrchní inspektorko! Ale blíží se chvíle, kdy půjde do tuhého. Dám Morganovi regulérní výstrahu, aby mezi námi bylo jasno. Pojd'te, uděláme si procházku."

Zamířil k hangáru a oni ho následovali. Všichni se choulili pod velkým deštníkem. Když se dostali blíž, spatřili auto, o které se opíral Morgan s Marcem. Na druhé straně hangáru u letadla postávali dva muži v leteckých kombinézách. Hannah vklouzla pravou rukou do kabelky, která jí visela přes rameno.

"Není třeba, vrchní inspektorko, teď nám válku ještě nevyhlásí," zamumlal Ferguson. "Ach tady jste, Morgane," zavolal. "Přeji dobrý den."

"Já vám taky, generále." Morgan postoupil dopředu a za ním i Marco s rozbitým obličejem, který nenávistně zíral na Dillona.

"Úspěšný výlet, vrchní inspektorko?" zeptal se Morgan.

"Úspěšnější už být nemohl," odpověděla.

"Koho by to napadlo?" otočil se a přejel pohledem po klidné hladině jezera v dešti. "Tam na dně po celé ty roky. V temných vodách, tak přece zní název v gaelštině? Jak výstižné, Dillone. Myslím, že budete mít tam dole problémy."

"Kdo ví?" řekl Dillon.

"Vidím, že máte letadlo připravené k letu," poznamenal Ferguson.

"Ano, odletíme na úsvitu. Start je v osm hodin. Po pravdě řečeno, generále, vyhrál jste. A já už mám těch radostí Loch Dhu i toho věčného mizerného deště dost."

"Opravdu? Carl Morgan to vzdává? To se mi ani nechce věřit," řekl Ferguson.

"On umí prohrávat se ctí. Vid'te, Morgane?" rýpl si Dillon.

"Ale jistě," odpověděl Morgan klidně.

"Dobrá, tak od nás moc pozdravujte Astu, protože ji už asi neuvidíme," řekl Ferguson.

"Budu."

"Tak my už půjdeme."

Když šli zpět k letadlu, ozvala se Hannah: "Nevěřím z toho všeho ani slovo. Nikam se nechystá."

"Pokud ano, tak se vrátí zpátky," doplnil ji Dillon. "Nevím ještě kdy a jak, ale udělá to."

"Jistěže udělá," souhlasil Ferguson. "A už jsme znovu u toho, co tenhle případ provází už od začátku."

Víme, že má v úmyslu se vrátit, a on zase dobře ví, že to víme." Zakroutil hlavou. "Je nanejvýš nepravděpodobné, že by to právě teď vzdal. Příčí se to jeho povaze. Viděli jste ho už, jak vykopne protihráče ze sedla při pólu? To je Carl Morgan. Musí vyhrát, ať to stojí co stojí."

"Myslím, že v téhle situaci by nám mohla pomoci Asta, pane," navrhla Hannah.

"Ano, uvidíme."

Dorazili k learu a Lacey hlásil: "Všechno je v autě, generále, máme udělat ještě něco?"

"Momentálně nic, poručíku. Vraťte se do Gatwicku a jako obvykle budete v nepřetržité letové pohotovosti."

"Provedu, generále."

"Dobrá, můžete odstartovat." Obrátil se. "Tak pojd'te, lidi, vyrazíme."

Nastoupili do range rovem a Kim usedl k volantu. Když se vzdalovali, za nimi už startovalo letadlo.

Morgan vešel do pracovny, nalil si brandy a přesunul se k hořícímu krbu. Pomalu upíjel a vychutnával lahodnou tekutinu. Otevřely se dveře a vstoupila Asta.

"Vrátili se zpátky, slyšela jsem letadlo."

Přikývl. "Vyložili spoustu potápěčské výstroje a Ferguson s Dillonem nám pěkně ostentativně předvedli dva samopaly. Hezky jsme si popovídali."

"No a?"

"Řekl jsem Fergusonovi, že už mě ta potyčka unavuje a že zítra v osm ráno odletíme."

"A věřili ti to?"

Usmál se. "Jistěže ne. Ferguson zatraceně dobře ví, že se nějak vrátím. Důležité je vědět, co ode mne čeká. Všechno ostatní je jen otázka správného načasování."

"Co tím myslíš?"

Usmál se. "Támhle ve kbelíku je láhev šampaňského, lásko. Běž ji otevřít a já ti to povím."

V Ardnamurchan Lodge svítilo světlo v garáži a na podlaze byla úhledně rozložená potápěčská výstroj. Silně tam hučel kompresor a Dillon ukazoval Kimovi, jak naplní první kyslíkovou bombu.

Vešla Hannah, založila ruce na prsou a přihlížela. "Zvládne to?"

"Kim?" zasmál se Dillon. "Zrovna jsem mu to předvedl. Ale jemu bohatě stačí ukázat jednou. Teď naplň všech šest, Kime."

"Ano, sahibe, postarám se o to."

Dillon a Hannah prošli bočními dveřmi skrz kuchyň do obývacího pokoje, kde seděl za stolem Ferguson. Zvedl hlavu. "Všechno v pořádku?"

"Zatím jo," řekl Dillon.

"Dobrá, plán je jednoduchý. Hned jak Morgan v learu odstartuje, dáme se do práce. Vy budete střežit dům, vrchní inspektorko. Kim a já vyjedeme s Dillonem na rybářském člunu."

"Dillone, nevím o potápění vůbec nic," ozvala se Hannah, "tak mi promiňte možná hloupou otázku. Jak dlouho to bude trvat? Bude to hodně obtížné?"

"Dolů se dostanu rychle, pomůže mi řemen se zátěží. Jestli je nákres sira Keitha přesný, jsem tam za pár minut. Ale je tam podle mého tma a nevím, jak vypadá dno. Může být zanesené hustým bahnem. Taky záleží na hloubce. Čím níž se spustím, tím větší bude spotřeba vzduchu. Deset nebo patnáct stop v tom hraje velkou roli. Když se zdržím na dně dýl, musel bych potom na zpáteční cestě provádět dekompresi a to je časově náročnější."

"Proč?"

"Čím dýl a hlouběji jste dole, tím víc se vám do krevního oběhu dostane dusíku. Je to jako bublinky v lahvi šampaňského, co čekají, až vybuchnou. Následek může být kesonová nemoc, zmrzačení a někdy i smrt." Usmál se. "Konec lekce."

"Musím přiznat, že jste mě moc neuklidnil."

"Nic se mi nestane," řekl a nalil si whisky. "Měl bych nápad, generále."

"Copak?"

"Kim by měl zajít ráno na letiště s dalekohledem. My sice uslyšíme start letadla, ale takhle se ujistíme, že

neodlétají jen ti dva piloti."

"Dobrý nápad," uznal Ferguson a podíval se na hodinky. "Jedenáct. Měl bych ještě lepší návrh, Dillone. Co říkáte další noční výpravě do sídla. Možná se naskytne možnost si promluvit s Astou."

"Překvapuje mě, že o sobě nedává vědět," řekla Hannah.

"Mě ne," nesouhlasil Ferguson. "Pro to děvče je zatraceně nebezpečné telefonovat, když si není naprosto jistá, že ji Morgan nemůže překvapit. Odvezte tam Dillona jako minule, vrchní inspektorko, a uvidíme, co se bude dít."

Když dorazili v dešti k sídlu Loch Dhu, Hannah vypnula motor. Dillon byl jako při předešlé noční návštěvě celý v černém. Vytáhl walthera, odjistil ho a vsunul vzadu za opasek.

"Tak se mi zdá, že tohle už tady bylo."

Hannah se usmála. "Ano. Tak uvažujte o nějaké obměně."

Natáhl si zlověstnou masku s otvory pro oči a ústa. "Mohl bych vám třeba dát pusu."

"Proč si vůbec tu věc berete? Nebud'te nechutný, Dillone. Tak jděte, jděte už."

Dveře auta jemně zaklaply a on zmizel ve tmě.

Úspěšně zdolal zeď stejně jako minule, přeběhl k trávníku a zastavil se mezi stromy. Po nějaké chvíli se otevřelo francouzské okno a z pracovny na terasu vyšel Morgan s doutníkem. Potom se objevila Asta ve svetru a kalhotách, s deštníkem v ruce.

"Kam chceš jít?" zeptal se jí Morgan.

"Vyvenčit psa. Můžeš jít se mnou."

"V tom dešti? Ty jsi ale blázen. Nebud' tam dlouho," řekl a zašel zpět dovnitř.

Roztáhla deštník a sestupovala po schodech z terasy.

"Tak pojď, ty kluku," zavolala na dobrmana, který se vyhrnul z pracovny a vyběhl na trávník.

V zahradě byl malý altánek a v jeho stínu stál Dillon. Pes se zarazil, strnul na místě a zakňučel. Dillon zapískal svým typickým zvláštním způsobem, pes k němu přiběhl a začal mu něžně olizovat ruce.

"Kde jseš, ty psisko?" zavolala Asta.

"Tady," ozval se tiše Dillon.

"To jste vy, Dillone," pospíšila si k němu. "Co tu teď v noci vyvádíte?"

"Chtěl jsem se rozloučit," začal. "Ráno odjíždíte, je to tak, ne?" Stáhl si masku.

"V osm hodin," řekla.

"Ano, Morgan nám to na letišti řekl. Přiznal svou porážku s velkým šarmem. S tak zatraceným šarmem, že mu nevěříme ani slovo. On se vrátí, Asto, že?"

Přikývla. "Povídal, že nepočítá s tím, že byste mu věřili. Řekl, že jeho návrat očekáváte a jediná věc, na který záleží, je správný načasování."

"Dobře, tak mluvíte."

"Odletíme v osm. Carl si myslí, že začnete s potápěním jakmile odstartujeme."

"Co dál?"

"Víte, jak daleko je Arisaig?"

"Kolem dvaceti mil."

"Ano. Tam je další malé letiště z války, něco jako Ardnamurchan. Tam bude čekat auto, kterým se Morgan, Marco a já dopravíme zase sem. Piloti tam hodinu počkají a potom poletí zpátky do Ardnamurchanu..."

"A vy nás tady pěkně nachytáte s kalhotama na půl žerdi," skočil jí do řeči Dillon.

"Přesně tak."

"Dobrá, uvidíme, co se s tím dá dělat." Dal jí ruku na rameno. "Zvládáte to?"

"Zvládám to docela slušně."

"Tím líp pro vás." Natáhl si masku. "Hlavu vzhůru," zašeptal a ztratil se ve tmě.

Na terase se objevil Carl Morgan. "Jsi tam, Asto?"

"Ano, Carle, už jdu," zavolala, vzala psa za obojek, zvedla deštník a zamířila přes trávník.

Kim byl na malém letišti v půl osmé. Aby zůstal nenápadný, auto si nevzal. Zalehl na kraji za nízkým křovím, odkud pozoroval letadlo v hangáru. Uviděl dva piloty, kteří obcházeli kolem a prováděli poslední kontrolu. Po chvíli se objevilo auto. Zastavilo před hangárem a vystoupil z něho Morgan s Astou. Následovala krátká rozmluva s piloty, kteří z auta vyložili zavazadla. Když Morgan s Astou vešli do hangáru, zajel Marco s vozem dovnitř.

Kim čekal. Za chvíli naskočily motory, citation vyjel ven z hangáru a roloval na konec ranveje, kde se otočil po větru. Kim ještě sledoval, jak se malé letadlo vzneslo k šedivému nebi, potom vstal a běžel zpět do lovecké chaty.

Dillon v potápěčském obleku tlačil kolečko naložené čtyřmi kyslíkovými bombami dolů k malému výběžku, kde čekali Hannah s Fergusonem ve člunu. Nelítostně přšelo a nad hladinou se válely tlusté chuchvalce neprůhledné mlhy. Ferguson měl větrovku a klobouk do deště, Hannah si oblékla nepromokavý plášť a plstěnou čapku, kterou našla v koupelně. Vedle člunu se kolébala malá převoznická loďka s vesly, na jejímž dně bylo asi patnáct centimetrů šplouchající vody. Když Hannah chtěla vystoupit ze člunu, aby mu pomohla nakládat, Dillon řekl: "Odstrčte tu veslici."

Udělal, co jí poradil. Když začala podávat kyslíkové bomby dolů Fergusonovi, zaslechli zvuk startujícího letadla. "Už letí," vykřikl Ferguson.

"Výborně," přikývl Dillon. "Pokusím se to zvládnout se čtyřma bombama. Při troše štěstí je ani nepotřebuju. Přivezu ještě zbytek výzbroje."

Vrátil se s kolečkem do lovecké chaty, kde naložil zbývající věci včetně dvou samopalů.

Když se blížil s nákladem zpět k výběžku, vyběhl z lesa udýchaný Kim.

"Viděl jsi je?" zavolal Ferguson.

"Ano sahíbe, přijeli tam autem. Viděl jsem Morgana a tu mladou dámu vystoupit a jít do letadla. Ten muž, Marco, tam byl také. Zajel autem do hangáru. Potom letadlo vyjelo a rychle se vzneslo."

"Chceš říct, že nastoupili do letadla uvnitř hangáru?" zeptal se nedůvěřivě Dillon.

"Ano, sahíbe."

Dillon se zamračil a přestal vykládat věci z kolečka. "Vám se to nezdá, Dillone?" řekl Ferguson.

"Ne."

"Nechápu, proč. Sám nám řekl, že letí pryč, a i když jsme čekali nějaký švindl, Asta nám prozradila, co přesně plánuje. Nakonec Kim je viděl odlétat."

"Viděl odlétat letadlo," zdůraznil Dillon. "Ale vem to čert, jdeme na to."

Kim skočil do člunu a Dillon mu podával zbylé věci. Ferguson položil dva samopaly na sedačku na zádi.

"Jedna věc je jistá, drahý hochu. Každý, kdo by si na nás troufl, by musel být blázen. Myslím, když máme tyhle dvě hračky."

"Doufáme." Dillon pomohl Hannah vystoupit z člunu. "Dejte na sebe pozor."

Vytáhla z kapsy walthera. "Žádný strach, mám tohle."

"Právě díky svému strachu jsem zůstal naživu tak dlouho," utrousil Dillon.

Sestoupil do člunu, došel na zád' a nastartoval motor. Hannah odvázala lano a hodila ho do lodě. "Zlomte vaz," zavolala, když odrazili od břehu.

"Jak říkám, dejte na sebe pozor a blázněte jen občas, pak to je roztomilé," zahlaholil Dillon a naklonil člun do zatáčky.

Hannah sledovala, jak se vzdalují, potom se otočila a kráčela zpět do lovecké chaty. Prošla vstupními dveřmi a sundala si přšiplášť i starý plstěný klobouk. Byla prostydlá a zábly jí nohy. Chvěla se chladem a šla do kuchyně. Rozhodla se, že si udělá šálek kávy. Vzala konvici a začala ji plnit vodou. Zaslechla za sebou slabé zlověstné vrznutí. Dveře do špižirny se prudce rozlétly a objevil se Hector Munro, pušku s krátkou hlavní v ruce.

A můj walther je v přšiplášti. Ach Dillone, pomyslela si, měl jsi pravdu, jsem to ale blázen. Vrhla se k otevřeným kuchyňským dveřím a málem narazila do Rory Munra, který držel stejnou krátkou pušku jako jeho otec.

Měl hrozně zřízený obličej, plný modřin, ale usmíval se. "Kam byste chodila, drahoušku?"

Jemně ji zatlačil zpět do místnosti, kde se Hector posadil na kraj stolu a nacípal si dýmku. "Teď buďte hodná a nic se vám nestane. Je tu hezkej suchej sklep, už jsme si ho prohlídli."

"Nemá žádný vokna, kudy by se dalo utýct," pokračoval Rory, "a dubový dveře s dvojitou závorou."

"Když budete hodná, ani nebude třeba svazovat zápěstí," dodal starý Munro.

"Vidíte, jakou máte kliku?" řekl Rory.

Odstoupila od něho a obrátila se na starého Hectora.

"Pracujete pro Morgana, ale proč? Jen si vzpomeňte, co se stalo v boxerském ringu. Jen se podívejte, co ten netvor Marco udělal s obličejem vašeho syna."

"Ale za to pan Morgan nemůže. Takovej už je sport. Můj kluk pár ran vydrží." Zapálil si dýmku. "A taky je tu těch deset tisíc liber, co nám dává za pomoc."

"Co má v úmyslu?"

"Počkejte a uvidíte," odsekl jí Hector Munro.

Zhluboka se nadechla. "Jsem policistka, věděl jste to?"

Rory se hlučně rozřehtal a druhý Munro pokračoval: "Co to tady na nás zkoušíte za nesmysl, děvče?"

Každý ví, že děláte generálovi sekretářku."

"Nechte mě jít vedle a ukážu vám průkaz. Jsem vrchní inspektorka Scotland Yardu."

"Vrchní policejní inspektorka?" potřásl smutně hlavou Munro. "Teď není čas na vtipy, Rory." Zvedl se, šel ke dveřím do sklepa a otevřel je. "Dolu s ní."

Rory ji postrčil, přibouchl dveře a zasunul závory. Ztratila rovnováhu, sklouzla po schodech a narazila si bolestivě koleno. A přitom si vzpomněla na jméno, které měla vyslovit, na jedinou věc, která by měla nějaký efekt: Fergus.

Vystoupila pár schodů, nahmatala vypínač a sklep se zalil světlem. Zabušila zatátnými pěstmi do dveří.

"Pusťte mě ven," volala. "Musím vám něco říct. Zabil vám syna, zabil Ferguse."

Hector Munro se synem scházeli v dešti dolů k výběžku. Slyšeli motor člunu, ale v mlze nic neviděli.

Došli k vodě a zastavili se u převoznické pramice.

"Sakra, na dně je plno vody," zabručel Rory.

"A pod sedadlem je vědro na vylejvání, tak se do toho dej," rozkázal mu Hector a podíval se na staré stříbrné kapesní hodinky. "Jestli počítám správně, máme ještě půl hodiny času."

Rory odložil pušku a s nadávkami vstoupil do loďky, plné čvachtající vody. Zvedl hlavu a podíval se do deštivé oblohy. "Nevím, kde teď je Fergus, ale doufám, že má střechu nad hlavou."

"To nic, už se nebude muset dlouho skrejvat, všichni brzo potáhnou k čertu," zamumlal Hector Munro.

"Tak se do toho dej, chlapče."

Rory vzal vědro a začal vylévat vodu.

Ferguson převzal kormidlovou páku a Dillon studoval mapu. Za chvíli Ir řekl: "Tady někde to je." Otočil se a nad mlhou zahlédl komín lovecké chaty a les za ní. "Ano, podle nákresu a poznámek sira Keitha jsme na místě. Vypněte motor." Téměř se zastavili, člun pomalu kolébaly vlny a Kim už začal spouštět kotvu.

Dillon přeřl cívku nylonového lana na dvě délky po sto stopách a na konce upevnil karabiny. Ty připevnil k řemenu se závažím a obrátil se ke Kimovi, který konce lan provlékl kolem sedačky uprostřed člunu.

"Jdem na to," zavolal Dillon.

Natáhl si kápi potápěčského obleku a připevnil řemenem k noze oranžovou pochvu s nožem.

Překontroloval Orca computerem tlak v kyslíkové bombě a Kim mu ji pomohl nasadit na záda. Kolem pasu si připoutal řemen se závažím a natáhl rukavice. Potom usedl a připevnil na nohy ploutve. Člun byl malý, bylo to dost nepohodlné, ale nedalo se nic dělat. Vzal si jednu svítilnu a smyčkou ji připevnil k levému zápěstí. Plivl do masky, předklonil se, propláchl ji ve vodě a nasadil. Potom usedl na lavici, zkusil, jestli vzduch volně prochází náústkem, zamával Fergusonovi a přepadl po zádech do vody.

Podplaval kýl člunu a našel kotevní lano, podél kterého klesal dolů. Několikrát se zastavil a silně polkl,

aby vyrovnal tlak v uších. Voda byla překvapivě čistá, ale tmavá jako černé sklo.

Držel se kotevního lana a postupoval nohama napřed dolů. Zkontroloval počítač. Čtyřicet, potom najednou šedesát sedmdesát, sedmdesát pět. Tady byla už větší tma. Rozsvítil silnou lampu a uviděl dno. Počítal s naplaveninou a silnou vrstvou bahna, ale nic takového tady nebylo. Místo toho uviděl velké ostrůvky písku, mezi kterými sem tam vlály nějaké mořské řasy a jiné rostliny podobné kapradí. Dosahovaly výšky dospělého člověka.

Zkontroloval na počítači čas i hloubku a opustil kotevní lano. Kužel halogenového světla před ním se rozšířil a co nejprve vypadalo jako tmavý stín, postupně dostávalo obrysy nakloněného letadla se zdviženým ocasem.

Zrezavělým děravým pláštěm prosvítal motor a všechny tři vrtule ještě držely pohromadě. Průhledný kryt kokpitu byl posunutý dozadu, jak ho opustil Smith, když vyskočil po dopadu stroje na hladinu jezera. Zborcený kovový žebřík vedl do malého prostoru pro cestující a za ním na trupu byl vidět i kulatý znak vojenského letectva...

Dillon vplul po hlavě do kokpitu. Všechno se zdálo neporušené, ovládací panel i řídicí páka. Obrátil se a vsoukal do prostoru pro cestující. Ze dvou sedadel zbyla jen kovová konstrukce, kůže a látka se rozpadly. Kufry tam byly. Z nějakého záhadného důvodu vždycky věděl, že budou. Jeden byl kovový, druhé dva kožené. Když se jednoho z nich dotkl, začal se drolit. Přejel rukou po kovovém a objevilo se nevýrazné vyleptané písmo. Byla tam tři slova. První dvě byla beznadějně nečitelná, ale když třel chvíli třetí a přiblížil k němu svítilnu, spatřil jméno Campbell.

Vycouval, postavil kovový kufřík do písku vedle vraku lysanderu a vrátil se pro zbylé dva. Ten první držel pohromadě, ale druhý se mu rozpadl v rukou. Vypadlo z něho prádlo, zrezivělé toaletní potřeby, uniforma vojenského pilota, ozdobená stužkami vyznamenání. Evidentně zavazadlo Keitha Smithe. Dillon hrábl po zčernalé stříbrné tabatěrce. Alespoň něco starému veteránovi přinese. Schoval pouzdro do jedné z kapes a doplaval zpět k místu, kde na dně volně ležela lana, která ho spojovala s člunem. Připevnil ke karabině jednoho z nich kufr, vrátil se pro kovový a ten zahákl ke druhému lanu.

Ujistil se, že je všechno v pořádku, a začal pomalu vystupovat nahoru.

Ferguson s Kimem čekali v silném dešti a najednou zaslechli zvuk nějakého motoru. Ferguson rychle uchopil jeden samopal, druhý podal Kimovi a natáhl uzávěr.

"Neváhej!" vykřikl na Kima. "Jestli je to Morgan s Mar-cem, zabijí nás bez zábran."

"Žádný strach, sahibe, nestřelím do lidí poprvé, jak sahib dobře ví."

Ozval se vysoký a jasný hlas: "Jste to vy, generále, tady Asta."

Ferguson se zarazil a řekl Kimovi: "Zůstaň ve střehu."

Lod' Katrina prorazila mlhu a v budce u kormidla se objevila Asta. Měla vysoké gumovky, bílý svetr a džínsy.

"To jsem jen já, generále, můžu k vám přirazit?"

"Co se, sakra, děje?" volal Ferguson. "Kim vás viděl odlétat v letadle."

"Ale ne, to byli Carl a Marco. Řekl mi, abych se vrátila v dodávce do sídla a čekala na něj. Viděl jste mě vejít do hangáru, Kime?"

"To ano, memsahib."

"Do letadla nastoupili jen oni dva, já přijela dodávkou zpátky."

Kim se otočil k Fergusonovi s rozpačitým výrazem. "Promiňte, sahibe, vyběhl jsem hned, jak letadlo vzlétlo. Já neviděl memsahib odjíždět pryč."

"Na tom teď nezáleží," odložil samopal Ferguson. "Vezmi od memsahib lano a připoutej její lod' ke člunu."

Vypnula motor a přistoupila k zábradlí. "Dillon je tam dole?"

"Ano, potopil se asi před čtvrthodinou."

"No to je velmi příjemné." Dveře kabiny se otevřely, vyšel Carl Morgan s velkorážným browningem v ruce a za ním Marco s izraelským samopalem Uzi.

ČTRNÁCT

Přesně v tom okamžiku se vynořil z vody Dillon, podíval se na všechny nahoru a stáhl kuklu.

"Asto, co to má znamenat?"

"Obávám se, že náš konec," řekl Ferguson.

Dillon se vpíjel pohledem do její tváře. "Jste na jeho straně i přesto, co provedl vaší matce?"

Morganova tvář zrudla hněvem. "Za tuhle špinavou lež zaplatíte. Asta mně řekla všechno. Já svou ženu miloval, Dillone, byla pro mě vším. Dala mně dceru, kterou jsem nikdy neměl a vy myslíte, že bych ji mohl zabít?"

Naprosté ticho rušilo jen šumění deště. "Řek bych, že jste povedená dvojice."

Morgan ji vzal kolem ramen. "Odvedla dobrou práci. Věděl jsem, že na letiště někoho pošlete a tak jsme zůstali v hangáru, dokud nezmizel. Viděl jsem ho dalekohledem, jak běží do lesa. Potom už stačilo, aby Asta kormidlovala loď, já zůstal s Marcem v podpalubí a chudák starý generál na to naletěl. Zvláštní, že mně to vždycky vyjde, co Dillone?"

"Ano," zahuhlal Ferguson. "Musím přiznat, že máte výborné styky. Pravděpodobně s ďáblem."

"Ale jistě." Morgan zvýšil hlas. "Jste tam, Munro?"

"Už jedeme," zavolal Munro a objevila se pramice s Rorym u vesel.

"Co ta žena?"

"Je zamčená ve sklepe."

Přirazili k trupu motorové lodi a vystoupili na palubu.

Morgan se podíval dolů na Dillona. "Našel jste letadlo?"

Dillon na něho z vody jen mlčky zíral. "Neserte mě, Dillone, nebo ustřelím tady generálovi hlavu. A to by byla škoda, mám s ním totiž jiné úmysly."

"Opravdu?" řekl Ferguson.

"Ano, budete nadšený. Vezmu vás s sebou do Palerma a potom prodám té nejextrémnější skupině arabských fundamentalistů do Íránu. To by nám hodilo pěkně velký balík peněz. Mít v rukou důstojníka britské tajné služby je pro ně terno. A vy víte, jací jsou to lidi, Fergusone. Budou z vás stahovat kůži po centimetrech a začnete zpívat jako ptáček."

"Vy ale máte bujnou představivost," řekl Ferguson.

Morgan dal znamení Marcovi, který vypálil dávku do vody blízko Dillona. "Nezahrávejte si se mnou, Dillone, nebo máte šéfa na kusy!"

"Dobrá, jsem ve vobraze." Dillon si nasadil náústek, natáhl kuklu a potopil se.

Ani se nezdržoval s kotevním lanem, ale vyrazil dolů hlavou napřed. Dna dosáhl jen pár metrů nalevo od lysanderu v místě, kde rostl prales chaluh. Když zapnul svítilnu, první, co uviděl, bylo tělo Ferguse Munra, omotané řetězem. Obličej měl opuchlý, zduřelý, oči vypoulené, ale nebylo pochyb, že je to on. Dillon se sklonil, vytáhl nůž a přeřízl silný provaz, který poutal řetěz. Uvolněné tělo začalo stoupat, ale on ho zachytil za bundu a vlekl zpět ke dnu.

Když ho dopravil na písčité místo, kde stála zavazadla, odvázal z konce lana kožený a připevnil ke kovovému kufru. Mrtvolu připoutal kolem pasu volným koncem lana a zajistil karabinou. Potom zatáhl za lano s připoutanými kufrů a vyrazil nahoru.

Když se vynořil, Kim s Fergusonem stále ještě tahali za lano. Doplavali ke kufrům, odvázal ten kožený a podal ho nahoru Kimovi. Kufr už byl poškozený. Když ho vzal Nepálec do rukou, na palubu se vysypal jeho tlející obsah.

"Sakra, ten to nebude," zavolal Morgan. Sklonil se přes zábradlí a díval se do člunu. "Ten druhý, Dillone, ten druhý."

Dillon dotlačil kovový kufřík k trupu a Ferguson s Kimem se vyklonili, aby ho vyzvedli na palubu. Dillon rychle zamumlal: "Jeden z vás může skočit. Pod hladinou mu dám vzduch. Kime, až se znovu ponořím, zatáhneš za druhý lano."

"Díky za nabídku," zašeptal Ferguson, "ale já plavání nikdy nezbožňoval. Děsivá vyhlídka. Kim to možná vidí jinak."

"Tak pospěšte si!" vykřikl Morgan.

Vytáhli kufřík a položili ho na dno člunu. Kov byl zčernalý, potažený zelenými řasami.

"Otevřete to," rozkázal Morgan.

Ferguson se pokusil stiskem otevřít zámky, ale ty se ani nehnuły. "Ta zatracená věc zrezivěla, ani se nehne."

"Zkuste to silou."

Dillon vytáhl z pochvy na noze nůž a podal ho Kimovi, který odtrhl obě spony, vrazil ho pod okraj víka a zapáčil. Víko nečekaně prudce vyskočilo. Uvnitř byly věci zplesnivělé, ale v překvapivě dobrém stavu. Navrchu ležela uniforma s dobře viditelnými majorskými distinkcemi na náramenících.

"Tak dělejte, sakra!" nakláněl se nedočkavě Morgan přes zábradlí. "Vysypte to!"

Kim obrátil kufřík dnem vzhůru a jeho obsah se vysypal na dno člunu. Vypadl i balíček velikosti knihy, zabalený do voskovaného plátna.

"Otevřete to, člověče, rozbalte to!" nařídil Morgan.

Ferguson snímal vrstvu po vrstvě až držel v ruce léty zčernalou stříbrnou bibli.

"Zdá se, že je to přesně ono, co jsme všichni hledali," řekl.

"Dělejte, otevřete ji a podívejte se, jestli to tam ještě je."

Ferguson si vzal od Kima nůž, ozvalo se cvaknutí a v tajné skrýši se okamžitě objevil složený dokument.

Ferguson ho narovnal, přečetl a potom s klidnou tváří zvedl oči.

"Ano, vypadá to na čtvrtou kopii Čchung-čchingské dohody."

"Dejte to sem," naklonil se Morgan dolů. Ferguson zaváhal a Marco zdvihl výhrůžně samopal. "Můžete umřít hned," prohlásil Morgan, "vyberte si."

"No dobrá," podal mu Ferguson dokument.

"Teď vylezte sem nahoru," řekl mu Morgan a otočil se. "Vy také, Dillone..."

Ale Dillon už byl pod vodou. Marco vystřelil zbytečnou dávku, Kim se sehnul, zatáhl za lano a najednou se na hladině vynořilo Fergusonovo tělo. Byl to hrůzný pohled.

"Proboha, to je Fergus!" vykřikl Hector Munro a vyklonil se přes zábradlí.

"Co se mu to stalo, táto?" připojil se k němu Rory.

"Zeptejte se vašeho přítele Morgana. On a jeho pochop ho ubili k smrti," řekl Ferguson.

"Ty svině!" zařval starý Munro, ale než stačili zvednout pušky k rameni, pokropil je Marco dlouhou dávkou ze samopalu, která je smetla přes zábradlí do vody.

"Skákej, Kime!" vykřikl do střelby Ferguson a Nepálec po hlavě zmizel v temné vodě dříve, než za ním Marco poslal dávku.

Každý zkušený potápěč ví, co je "dýchání s kamarádem". Když v krizové situaci není k dispozici přirozený zdroj vzduchu, je možné se podělit o zásobu kyslíku předáváním regulátoru. Dvanáct stop pod hladinou Dillon chytil Kima za nohu, přitáhl k sobě a podal mu svůj náústek. Zocelený válečný veterán hned pochopil, vdechl zásobu kyslíku a vrátil mu náústek zpět.

Dillon rozkmital ploutve, táhl Kima směrem k pobřeží a cestou se s ním dělil o vzduch. Po nějaké chvíli zvedl palec a vynořil se na hladinu, pokrytou ochranným pláštěm mlhy. Po lodi nebylo ani památky. Pár vteřin na to se vedle něho vynořil i udýchaný Kim.

"Co se stalo, když jsem se potopil?" řekl Dillon.

"Když se vynořilo tělo, Munrové začali vyvádět. Marco je oba zastřelil."

"A generál?"

"Křikl na mě skoč, sahíbe."

Dillon zaslechl motor Katrine. Jeho zvuk se rychle vzdaloval, ale opačným směrem, než bylo sídlo. "Kam to, sakra, jedou?"

"Tam pod letištěm je staré přístavní molo, sahíbe," ozval se Kim, "možná míří tam."

"A rychle pryč," doplnil Dillon a vzápětí se jim nad hlavou rozeřvaly motory přistávajícího Morganova letadla.

"Už nejsme daleko od našeho výběžku, tak rychle poplav," vykřikl Dillon a zamířil ke břehu.

Za deset minut byli na místě. Dillon se zbavil zátěže a v potápěčském obleku pádlil k domu s Kimem v patách. Vletěl do pracovny, vytrhl zásuvku pracovního stolu a vytáhl z ní browning. Když ho nabíjel,

objevil se Kim.

"Sahibe?"

"Běžím na letiště. Ty vysvobodíš memsahib ze sklepa a pověz jí, co se stalo."

Vyběhl ven a zmizel v lese mezi stromy. Bylo mu jasné, že tahle zkratka je rychlejší, než kdyby použil range rover. Zároveň si uvědomoval, že motory letadla neztichly ani po přistání. Když vyrazil z lesa, uviděl, jak citation roluje na konec ranveje a otáčí se po větru. V tom okamžiku zahlédl, že od rohu hlavního hangáru vychází Morgan, Asta a Marco, který tiskl Fergusonovi do zad samopal. Dillon se zastavil a bezmocně sledoval, jak nastupují do letadla. Za okamžik se motory rozeřvaly ještě hlasitěji a stroj se vznesl k obloze.

Když se Dillon vrátil zpět do Ardnamurchan Lodge a vešel do dveří, vrhla se k němu Hannah. "Co se stalo? Slyšela jsem vzlétnout letadlo."

"Bohužel. Morgan všechno propočítal. Ani se nevrátil do sídla. Nepromarnil ani minutu. Dorazil jsem tam, právě když nastupovali. On, Asta, Marco a generál. Okamžitě odstartovali."

"Spojila jsem se se štábem. Požádala jsem o zjištění trasy letadla."

"Dobře. Spojte se s nimi znovu a dejte příkaz Laceyovi, ať přiletí s learem jako včera."

"To už jsem zařídila také, Dillone."

"Ten Scotland Yard nemá chybu. Asi se dám naverbovat."

Když se vrátil, měl na sobě černé džinsy, bílý rolák a svou starou černou leteckou bundu. Hannah seděla v obývacím pokoji za Fergusonovým pracovním stolem, s telefonním sluchátkem na uchu. Vešel Kim s konvicí kávy a dvěma šálky.

Hannah zavěsila. "Míří do Osla."

"To souhlasí. Chtěli být rychle pryč z našeho vzdušného prostoru. Kam potom?"

"Doplní palivo a pokračují do Palerma."

"Ano, přesně tak to říkal. Veze dohodu Lucovi."

"A generál?"

"Kim vám to neřekl? Chce ho prodat nějakým arabským fanatikům do Íránu."

"Nemůžeme ho zadržet v Oslu?"

Dillon se podíval na hodinky. Podle všeho, asi teď přistávají. "Umíte si představit, jak dlouho by trvalo, spojit se přes Ministerstvo zahraničí s norskou vládou? To nemá cenu, Hannah, dávno už bude pryč."

"Takže nám zbývají italská oficiální místa v Palermu."

Dillon si zapálil cigaretu. "Tak dobrý vtíp jsem už dlouho neslyšel. Mluvíme o Donu Giovannim Lucovi, nejmocnějším chlapovi na Sicílii. Ten tam má pod palcem všechno."

Zneklidněla a tvář jí zbledla jako papír. "Přece je nemůžeme takhle nechat, Dillone! Morgana a tu malou intrikánskou čubku."

"Byla dobrá, co?" Smutně se pousmál. "Úplně mě zblblá."

"Kašlu na vaše ztracené chlapské ego, já myslím na generála."

"Vždyť já taky, děvče. Volejte velitelství a povězte jim, že se chcete spojit s majorem Paolem Gaginim z Italské tajné služby v Palermu. Bude ho to určitě zajímat. To on dal Fergusonovi zprávu o Čchung-čchingské dohodě. A taky je expert na Lucu. Uvidíme, co se v tom dá podniknout."

"Ano, to je dobrý nápad." Zvedla telefon a Dillon vyšel na terasu, zapálil si a díval se zamyšleně do deště. Slyšel, jak Hannah s někým mluví, ale byl duchem jinde, myslel na Fergusona a na to, co by se mu mohlo stát v Íránu. Příliš strašné pomyšlení. Zvláštní, ale teprve teď si uvědomil, že je mu generál vlastně sympatický. S chladnou nenávistí uvažoval i o Morganovi a Astě...

Hannah se objevila ve dveřích na terasu. "Mám na drátě Gaginiho v Palermu. Informovala jsem ho o situaci a chce s vámi mluvit."

Dillon zvedl sluchátko. "Gagini, slyšel jsem o vás to nejlepší," řekl italsky. "Co se v té věci dá dělat?"

"Taky o vás něco vím, Dillone. Vy víte, jaká je tu situace. Mafie je všude. Legální cesta by nebyla snadná a trvá dlouho."

"Co imigrační oddělení a celníci na letišti?"

"Půlka z nich je ve spojení s mafií. Všechno, co podniknu na oficiální úrovni, se do patnácti minut donese k Lucovi."

"Něco přece udělat můžete."

"Nechte to na mně. Zavolám za hodinu."

Dillon zavěsil telefon a otočil se k Hannah. "Za hodinu bude volat zpátky. Zjistí, co se dá dělat."

"To je nesmysl," naježila se. "Přece stačí, aby na to mizerný letadlo čekal na ploše policejní oddíl."

"Byla jste někdy na Sicílii?"

"Ne."

"Já jo. To je jinej svět. Jakmile Gagini oficiálně požádá o policejní asistenci, už někdo sahá po telefonu, aby informoval Luca."

"Z policejního ředitelství?"

"Právě odtamtud, mafie má prsty všude. To není Scotland Yard, Hannah. Jestli Luca zjistí nějaký problém, spojí se s Morganem a řekne mu, ať přistane někde jinde. Možná mu nařídí letět rovnou do Teheránu a to by bylo poslední, co chceme."

"Tak co uděláme?"

"Počkáme, až Ganini zavolá zpátky," otočil se a znovu vyšel ven.

Když se Ganini po hodině ozval, mluvil vzrušeně. "Mám informace, že citation v Palermu nepřislane."

"Přece existuje nějaký letový plán, i na Sicílii," odpověděl Dillon.

"Jistě, příteli. Ted' poslouchejte. Carl Morgan má ve vnitrozemí starou farmu, to místo se jmenuje Valdini. Moc často tam nejezdí. Trvale dům obývá jen jeho správce se ženou. Je to stará rodinná nemovitost."

"Ano?" Dillon se podíval na Hannah, která poslouchala u paralelní linky.

"Vtip je v tom, že Morgan tam má malou přistávací plochu, která se asi užívá k přepravě drog. Je to jenom travnatá rovina, tak míli dlouhá louka, ale pro malé letadlo naprosto stačí."

"Říkáte, že má za lubem tohle?"

"Odpovídá to letovému plánu."

"Ale co celníci a imigrační služba?" přerušila je Hannah.

"Všechny má pod palcem Luca, vrchní inspektorko."

"Dá se tam dostat?" řekl Dillon.

"Pochybuju. Je to mafiánskej kraj. Nikdo neprojde vesnicí bez povšimnutí, každý ovčák se stádem na kopci je vlastně hlídka. Někáký policejní přesuny jsou holej nesmysl."

"Rozumím."

Ozval se zvuk motorů leara z Gatwicku, který jim přeletěl nad hlavou a chystal se přistát.

"Co chcete, abych udělal, příteli?"

"Zrovna o tom uvažuju. Právě přiletělo naše letadlo. Dám vám vědět. Zatím je jistý jen to, že se setkáme v Palermu."

Oba položili telefony. "Moc nadějně to navypadá, co?" řekla.

"Uvidíme. Ted' pojd'te, ať už vypadneme."

Lacey vyšel z pilotní kabiny a přidal se k nim. "Hodina do Gatwicku, tam natankujeme a vyrazíme přímo na Palermu."

"Dobrý," přitakal Dillon. "V tyhle situaci je nejdůležitější rychlost, poručíku."

Kim odpočíval na jednom ze zadních sedadel se zavřenýma očima. "Co bude s ním?" zeptala se Hannah.

"Vysadíme ho v Gatwicku. Tam, kam mám namířeno, pro něho není žádná práce."

"A kam se chystáte?"

"No přece do Valdini."

"Ale Gagini nám právě vysvětlil, že to není možné."

"V životě nic nemožného neexistuje, Hannah. Vždycky se dá něco vymyslet." Sáhl do příručního baru, vzal z něho poloplnou láhev skotské, nalil si trochu do umělohmotného kalíšku a zamyslel se.

Asi dvacet minut před přistáním v Gatwicku, přepojil Lacey hovor pro Dillona. Volal Gagini.

"Zajímavě se to vyvíjí. Jeden z mých informátorů mi dal zprávu. Dělá v místní garáži poblíž Lucovy vily. Jeho šofér tam přijel natankovat a řekl majiteli, že se chystají vyrazit do Valdiní."

"To dává smysl," usmál se Dillon. "Všechno do sebe zapadá."

"Tak máte už nějaký nápad, jak na ně, příteli?"

"Co když se snesu z nebe?"

"Od chvíle, kdy se pokusíte o přistání, budou v pohotovosti."

"Myslím na něco jiného, co mi jednou vyprávěl Ferguson. Měl agenta, co pro něj pracoval, jmenoval se Egan. Ten se potřeboval rychle dostat dolů v podobný situaci. Bylo to taky na Sicílii, asi před deseti rokama."

"Ano, vzpomínám na ten případ, seskočil padákem."

"Jo."

"Ale to byl profík, příteli. Vyskočil ve výšce osm set stop."

"Ani já se nechystám skákat poprvé, věřte mi. Můžete se postarat o letadlo, padák, zbraně a tak?"

"To by neměl být problém."

"Tak se uvidíme na letišti," rozloučil se Dillon a zavěsil.

"Co to má všechno znamenat?" nechápala Hannah, ale v tom okamžiku se rozsvítil nápis "Připoutejte se". Začali klesat k letišti v Gatwicku.

"Vysvětlím později, teď buďte hodná holčička a zapněte si popruh."

Mezipřistání trvalo jen hodinu. Hannah dovedla Kima do malé kanceláře Zvláštní letecké služby a objednala mu taxi.

"Raději bych pokračoval s vámi, memsahib."

"Ne, Kime. Vraťte se zpátky na Cavendish Square a dejte tam všechno generálovi hezky do pořádku."

"Vrátí se, memsahib? Přisáháte?"

Zhluboka se nadechla a proti svému přesvědčení zalhala. "Vrátí, Kime, slibuji."

Usmál se. "Bůh vám žehnej, memsahib," rozloučil se a šel ke svému taxi.

Našla Dillona v čekárně, jak hází mince do automatu na sendviče. "Chutná to děsně, ale co se dá dělat? Chcete taky něco? Já osobně umírám hlady."

"Myslím, že ano. V letadle není nic."

"Dobře. Se šunkou asi chtít nebudete, tak vezmu s vejcem a s rajčetem. Čaj a kafe si uděláme na palubě. Jdem."

Když vyšli na plochu, cisterna právě od leara odjížděla. Lacey stál u letadla a druhý pilot už byl v kabině.

"Jestli jste připraveni, můžeme startovat," přivítal je poručík.

"Tak poletíme," řekl Dillon a stoupal po schůdcích za Hannah.

Usadili se na svá místa a za pár minut začal lear rolovat.

Dillon počkal, až vystoupili do výšky třiceti tisíc stop a potom udělal čaj do umělohmotných kalíšků. Seděl a jedl mlčky sendviče.

Nakonec Hannah prolomila ticho: "Tak řeknete mně, co vlastně chystáte?"

"Pro Fergusona dělal před pár lety nějaký Egan. Měl podobnej problém - dostat se někam rychle. A shodou okolností to bylo taky na Sicílii."

"Jak to vyřešil?"

"Skočil padákem z malého letadla ve výšce osmi set stop. To je člověk na zemi za třicet vteřin."

Její tvář vyjadřovala nehrané zděšení. "Vy jste se zbláznil."

"Vůbec ne. Jediný, čeho si všimnou; bude letadlo, že přelétává tak nízko. Ale nic víc jim nedojde, protože už bude tma."

"A major Gagini s tím souhlasí?"

"Ano, obstará potřebnej stroj, vybavení, zbraně, všechno. Já budu muset jen vyskočit. Vy poletíte v learu a přistanete, řekněme o třicet minut později."

Napil se trochu čaje a na její tváři se objevila zvědavost. "Když jste mluvil s Gaginim, zaslechla jsem, že jste už dřív padákem skákal. Ale měla jsem pocit, že mu lžete. Dillone, mám neblahé tušení, tohle bude

váš první seskok."

Věnoval jí jeden ze svých okouzlujících úsměvů a zapálil si cigaretu. "To je pravda, ale všechno má jednu premiéru. A vy budete rozumná holčička a neřekne o tom Gaginimu ani slovo. Nechtěl bych, aby si to rozmyslel."

"To je šílenství, Dillone. Vždyť si můžete zlomit vaz."

"A máte nějakou alternativu?"

Vzdychla. "Když se to tak vezme, vlastně ne."

"Je to prostý, lásko moje. Zapomeňte na Čchung-čchingskou dohodu a pomyslete na Fergusona. Nikdy mu to neřeknu, ale mám toho starýho vola rád a nesnesu, aby šel k čertu, když tomu můžu zabránit." Vzal ji za ruku a usmál se tím zvláštním hřejivým a nesmírně okouzlujícím úsměvem. "Nedáme si ještě trochu čaje?"

Přeletěli nad mořem a v rychle houstnoucím soumraku se objevilo Palermo, kde už blikala světla. Na jasné čisté obloze plul poloviční měsíc, občas zastíněný shlukem mraků.

O pár minut později přistáli na Punta Raisa a Lacey podle pokynů z věže roloval k areálu na konci letiště, kde stálo už několik soukromých letadel.

Když sestupovali po schůdcích, přišel jim naproti drobný muž v látkové čepici a obnošené letecké bundě.

"Vrchní inspektorka Bernsteinová? Paolo Gagini." Podal jim ruku. "Moc rád vás poznávám, pane Dillone. Pojd'te tudy. Mimochodem, Morgan přistál ve Valdini před dvěma hodinama. Jeho letadlo se sem vrátilo před chvílkou. Táhle čerpá palivo, ale nikam se nechystá, viděl jsem piloty, jak opouštějí letiště."

Dillon se otočil k Laceyovi a druhému pilotu, kteří právě sestupovali po žebříku. "Pojd'te taky s námi." Vešli do hangáru a Gagini je zavedl do velké kanceláře se skleněnými stěnami. "Tak tady je to všechno, přáteli." Byl tam padák, automatická pistole celeste s tlumičem, beretta v pouzdře pod rameno, walther, neprůstřelná tmavomodrá vesta a infračervené noční brýle.

"Chystáte se do války, pane Dillone?" utrousil Lacey.

"Dá se to tak říct."

"Táhle máte maskovací kombinézu," pokračoval Gagini, "a paradesantní boty, doufám, že je to vaše velikost."

"Prima, jdu se převlíknout. Ukažte mi, kde tu jsou páni," řekl Dillon a obrátil se na Hannah. "Vy zatím informujte poručíka a jeho přítele."

Ve stejné době projel bránou ve Valdini Lucův luxusní mercedes a vyjel po šterkovém příjezdu před schodiště k hlavnímu vchodu. Když šofér pomáhal Lucovi z vozu, dveře se otevřely a Morgan seběhl po schodech, aby ho uvítal.

"Done Giovanni."

Objali se. "Tak jsi to dokázal, Carlo, jsem na tebe hrdý. Nemohu se už dočkat, až to uvidím."

"Pojd'te, půjdeme dovnitř," řekl Morgan a podíval se na řidiče. "Vy zůstaňte tady. Zařídím, aby vám něco přinesli z kuchyně."

Pomohl Lucovi do schodů a vešli do domu. Asta přivítala Lucu vřelým objetím a políbila ho na obě tváře.

"Carl to zvládl, done Giovanni, no není to schopný muž?"

"Neposlouchejte jí," řekl Morgan. "Tentokrát má na tom velkou zásluhu, to mi věřte."

"Musíte mně o tom vyprávět."

Vešel do obývacího pokoje, kde seděl u krbu Ferguson a za ním stál se samopalem Marco.

"Tak to je ten obávaný, proslulý generál Ferguson," prohlásil Luca a opřel se o hůl. "Moc mě těší."

"Vás možná ano, ale mě ne," zabručel Ferguson.

"Ano, to je pochopitelné." Luca usedl do křesla proti generálovi a natáhl ruku. "Kde je to, Carlo?"

Morgan vytáhl z náprsní kapsy dokument, rozložil ho a podal starci. "Čchung-čchingská dohoda, strýčku."

Luca pomalu četl, potom zvedl oči a rozesmál se. "Neuvěřitelné, co?" Pohlédl na Fergusona. "Možná to

zní zlomyslně, ale já jsem spokojený, generále."

"Já vůbec ne," řekl Ferguson.

"Ale no tak, generále," schoval Luca dohodu do náprsní kapsy, "nekažte nám radost. Prohrál jste a my vyhráli. Chápu, že myslíte na nejistou budoucnost, ale my nejsme žádní barbaři." Usmál se na Morgana. "Carlo, dobrou večeri a láhev vína. Jsem si jist, že dokážeme generálovi zvednout náladu."

Dillon se vrátil v maskovací uniformě, parašutistických botách a oblékl si neprůstřelnou vestu. Prověřil si walthera, vsunul ho vzadu za opasek a zkontroloval i další zbraně. Gagini stál u stolu a ukazoval oběma pilotům i Hannah několik fotografických zvětšenin velkého formátu.

"Co je to?" zeptal se Dillon.

"Letecké snímky farmy a domu ve Valdini. Mám je od protidrogového oddělení."

"Budou tam nějaký problémy s přistáním?" oslovil Dillon Laceyho.

"Ani ne. Ta provizorní dráha přes louku je dlouhá až až. A naštěstí už bude tma."

"Prima." Dillon se obrátil na Ganiniho. "A co letadlo?"

"Navajo chieftain už čeká připravený venku."

"A co pilot? Vyzná se?"

"Aby ne," roztáhl široce ruce Gagini. "Vždyť poletím já, Dillone. Vy nevíte, že jsem před nástupem do zpravodajské služby sloužil v letectvu?"

"Příjemná zpráva. Za jak dlouho tam budeme?"

"S tímhle strojem tak za patnáct minut."

Dillon přikývl. "Potřebuju zůstat půl hodiny na zemi."

"Jasný," řekl Gagini. "Poletím rovnou sem a přidám se k posádce leara. Naše přistání ve Valdini odpovídá časovému plánu akce. Jdu nastartovat motory."

Dillon řekl Laceyovi: "Nechám vám tu pro jistotu berettu," a zvedl balík s padákem. "Teď mi ukažte, jak se ta věc navlíká."

Lacey se zatvářil překvapeně. "Chcete říct, že to neznáte?"

"Nediskutujte, poručíku, a pomozte mi s tím."

Lacey mu pomohl zapnout přezky a pevně utáhl popruhy.

"Za co se tahá?"

"Za tenhle kroužek. Prudce trhnout a hned - je to osm set stop. Navajo má pod dveřmi schůdek.

Stoupněte na něj a hned, jak se octnete ve vzduchu, zatáhněte silně za kroužek."

"Když to říkáte." Dillon sebral automatickou pistoli celeste, zastrčil ji za blůzu a zavěsil infrabrýle na krk.

"Nedostanu pusu na rozloučenou?" zeptal se Hannah.

"Ať už jste pryč, Dillone."

"Rozkaz, madam."

Posměšně jí zsalutoval, otočil se a vyšel ven na plochu, kde Gagini už seděl v pilotní kabině nastartovaného navaja. Dillon vystoupil po schůdkách a otočil se. Hannah ještě viděla, jak zatahuje dveře a potom se letadlo rozjelo ke startovací dráze.

PATNÁCT

Noční nebe bylo jasné až k horizontu, poseté hvězdami a krajina pod nimi byla ve světle půlměsíce dokonale viditelná. Letěli ve výšce dva tisíce stop podél hlubokého údolí, nad kterým se na druhé straně tyčily hory. Když Dillon vyhlédl z okénka, viděl bílou čáru silnice, která se vinula na jeho dně. Všechno se odehrávalo velmi rychle. Gagini nabral výšku dvou a půl tisíc stop, přeletěl pahorek na konci údolí, za kterým byla plochá náhorní rovina a začal klesat.

Po pěti minutách se dostal na výšku osm set stop a zavolal přes rameno: "Vysuňte padací dveře. Nechci se znovu otáčet, to by je mohlo zburcovat. Až řeknu, tak skočte a hodně štěstí, přáteli."

Dillon se s padákem na zádech neohrabaně přesunul dozadu, odjistil dveře, které se propadly pod letadlo. Vysunuly se schůdky. Dillon se přidržel trupu, do kterého zběsile narážel vítr, a po levici spatřil farmu. Vypadala přesně jako na fotografii.

"Ted'!" vykřikl Ganini.

Dillon s rukou na minizábradlí došlápl na poslední schůdek a vrhl se po hlavě dolů. Otočil se ve vzduchovém víru kolem své osy a současně zatahl za kroužek tažného lanka padáku. Zvedl hlavu a po levici nad sebou zahlédl prudce stoupající letadlo, které se rychle vytrácelo, stejně jako hluk jeho motoru.

V jídelně farmy právě dojedli první chod večere a Marco - opět ve funkci číšníka - odnášel použité talíře, když zaslechli letadlo.

"Co je, sakra, tohle?" zabručel Morgan, vstal a vyšel na terasu. Marco ho následoval.

Zvuk postupně slábl, až utichl a v tu chvíli se venku objevila i Asta. "Něco není v pořádku?"

"Letadlo. Zdálo se, že je hodně nízko. Tak mě najednou napadlo, jestli nepřistává."

"Dillon?" Zavrtěla hlavou. "Takový blázen by nebyl ani on."

"No, to jistě ne," usmál se Morgan a vrátili se dovnitř. "Jen přeletlo letadlo," informoval Lucu, podíval se na generála a pokrčil rameny. "Jízdní oddíl, vyslaný na vaši záchranu, tentokrát nedorazil."

"Jaká škoda," zamumlal Ferguson.

"Budeme pokračovat v jídle, ano? Hned jsem zpátky." Kývl na Marca a vyšli spolu na chodbu.

"Co to bylo?" zašeptal Marco.

"Nevím. To letadlo se nepokusilo přistát, ale když bylo nad námi, přeletělo hodně nízko."

"Někdo možná čmuchá a obhlíží terén," uvažoval Marco.

"Ano, jestli se sem někdo blíží po silnici, mohli by mu předávat zprávy vysílačkou."

Marco nesouhlasně zakroutil hlavou. "Nikdo se nedostane do okruhu dvaceti mil od nás. To by nás naši lidi varovali, spolehněte se."

"Třeba to přeháním, ale kdo hlídá?"

"Je tu ten správce, Guido. Dal jsem ho k bráně a dva pastevce, Franca a Vita Tognoliovy. Jsou to spolehliví chlapi. Pro Organizaci udělají všechno."

"Tak je vezmi do zahrady a všechno proveď. Znáš to - jistota je jistota," zasmál se Morgan a poplácal Marca po rameni.

Vrátil se do jídelny a Marco zašel do kuchyně, kde se točila kolem sporáku správčova žena Rosa. Bratři Tognoliové jedli u stolu guláš.

"Dojíte si to potom," řekl. "Ted' zajdeme do zahrady, signor Morgan je nervózní kvůli tomu letadlu."

"Podle rozkazu," ozval se Franco Tognoli, otřel si ústa hřbetem ruky a vzal z opěradla židle svou luparu, pušku s krátkou hlavní, tradiční zbraň sicilské mafie. "Tak jdem, máme práci," houkl na bratra a vyšli ven. Marco zvedl ze stolu sklenici červeného vína. "Budeš je muset obsloužit sama," řekl hospodyně, vypil jedním douškem víno, vytáhl z podpaží berettu, odjistil ji a zamířil do zahrady.

Obklopilo ho nezvyklé ticho. Žádné zvláštní opojení necítil. Ocítl se v podivném černobílém světě, zalitém měsíčním světlem. Byl podobný těm snům, ve kterých se vám zdá, že letíte a čas se zastavil. Potom se najednou nečekaně rychle přiblížila zem, on do ní s žuchnutím narazil a skutálel se do vysoké luční trávy.

Chvilku ležel, lapal po dechu a potom udeřil do uvolňovací spony a zbavil se padákových popruhů.

Obytný dům farmy byl asi dvě stě yardů nalevo, nad mírně stoupajícím olivovým hájem. Rychle se rozběhl tím směrem a ukryl se mezi stromy, přibližně sedmdesát pět yardů od drolící se bílé zdi.

Zaměřil infrabrýle na otevřenou bránu a okamžitě uviděl správce Guida. Měl látkovou čepici, loveckou bundu a pušku na rameni. Zatím žádné nebezpečí nehrozí. Až na ten mohutný staromódní zvonec nad bránou, od kterého vede provaz. Stačí jediné zatáhnutí a celá farma bude na nohou.

Napravo od něho vedla ke zdi mělká strouha. Opatrně se v ní plazil, v ruce automatickou celestu, opatřenou tlumičem. Tráva podél zdi byla přerostlá, vysoká, ale jen do vzdálenosti dvaceti yardů od brány. Tam už byla pokosená.

Guido zády k Dillonovi pokuřoval cigaretu a díval se na hvězdy. Dillon se vztyčil a bleskurychle vyrazil otevřeným úsekem. Když byl asi deset yardů od brány, Guido se otočil, ohromeně otevřel ústa a natáhl ruku po provazu, aby zazvonil. Dillon vypálil krátkou dávku, která ho vymrštila do vzduchu. Byl okamžitě mrtev.

Dillon žasl, jak nehučně zbraň páčila, ale každá vteřina byla vzácná. Rychle odtáhl Guidovo tělo do

vysoké trávy u zdi a proklouzl bránou. Okamžitě uskočil z příjezdové cesty do bujné přerostlé zahrady. I tady tráva zoufale potřebovala pokosit. Obezřetně postupoval mezi olivami směrem k obydlí. Najednou se rozpršelo. Byla to náhlá přeháňka, tak běžná v téhle oblasti i ročním období. Dillon podřepil poblíž terasy a zaslechl otevřenými okny hlasy.

Marco šel po příjezdové cestě. Když začalo pršet, tiše zaklel a zvedl si límec. Když dorazil k bráně, bylo hned jasné, že Guido je pryč. Marco vytáhl berettu, vyšel ven a zanedlouho narazil u zdi na jeho tělo. Sáhl po provazu a divoce s ním několikrát zalomcoval. "Někdo tu je! Dejte si pozor!" vykřikl a zmizel příkrčený ve křoví.

V jídelně nastal zmatek. "Co se děje?" volal Luca.

"Poplachový zvon, něco tady nehraje," ozval se Morgan.

"Ale, ale, kdo by si to pomyslel?" řekl Ferguson.

"Držte hubu," okřikl ho Morgan, šel do kanceláře a vytáhl ze zásuvky pistole. Vybral si browning a Astě podal walthera. "Pro každý případ," zamumlal a současně se zvenku ozval výstřel z pušky.

Vito Tognoli v panice udělal osudovou chybu. Zavolal na bratra: "Franco, kde ses? Co se děje?"

Dillon vypálil dlouhou dávku ve směru hlasu, Vito vydal podivný zvuk a padl obličejem do křoví. Za chvíli příkrčený Dillon zaslechl šustot a tlumený hlas Franca: "Hej, Vito, tady jsem."

V příští vteřině vystoupil z křoví a zastavil se pod olivovníkem. Dillon neváhal a další dávkou celesty ho přirazil ke kmeni stromu. Franco upadl, upustil pušku, ze které vyšla rána, a ležel bez hnutí na zemi.

Dillon k němu přistoupil, sklonil hlavu a zaslechl za zády cvaknutí uzávěru.

"Teď jsem tě dostal, ty bastarde," řekl Marco. "Polož tu věc na zem a otoč se."

Dillon poslechl a klidně se otočil. "Ach, to jsi ty Marco, zrovna jsem přemýšlel, kam ses schoval."

"Bůh ví, jak jsi se sem dostal, ale na tom už nezáleží. Hlavní je, že tě s chutí vodprásknu."

Jednou rukou sebral Francovu pušku, zasunul berettu do pouzdra a zavolal: "Je to Dillon, signor Morgan, mám ho tady."

"Opravdu si to myslíš?" ozval se Dillon.

"Tohle je lupara, mafie ji vždycky používá při vyřizování účtů."

"Slyšel jsem to," řekl Dillon. "Malér je v tom, starouši, že je jen na dva náboje. A ty jsou pryč. Když šel Franco k zemi, vyšla rána."

Marco bleskově pochopil, upustil pušku a hrábl rukou do podpaží po berettě.

"Sbohem, starouši," zašeptal Dillon, vytrhl walthera z opasku a vpálil mu dvě kulky přímo do srdce.

Zvedl ze země celestu, vrátil walthera na jeho místo a udělal pár kroků směrem k terase. Potom vypálil dlouhou dávku, která pokropila zeď vedle okna.

"Tady Dillon," zavolal. "Jsem tady, Morgane."

Morgan stál na konci stolu v jídelně, kde seděl Luca a Asta s waltherem v ruce.

"Dillone, slyšíte mě?" zavolal.

"Slyším."

Morgan obešel stůl a vzal generála Fergusona za límec. "Vstaňte, nebo..."

Dotlačil generála k otevřeným dveřím na terasu. "Poslouchejte, Dillone. Mám tady vašeho šéfa. Když neuděláte, co řeknu, vystřelím mu mozek z hlavy. Jste tady přece kvůli němu, ne?"

Bylo podezřelé ticho, šuměl padající déšť a z něho se najednou jako přízrak na terase vynořil Dillon s celestou.

"Co teď?" řekl.

Morgan držel pistole na Fergusonově spánku a táhl generála krok po kroku zpátky, až se zastavil u konce stolu, kde stále seděl ohromený Luca. Na druhém konci Asta svírala pod stolem walthera.

Do jídelny vstoupila hrozivá postava v maskovací kombinéze. Dillon řekl několik slov irsky a usmál se.

"To znamená, žehnej vám všem bůh."

"Ani hnout," řekl Morgan.

"Pročpak?" Dillon pokročil ke stolu a pokynul Astě hlavou. "Máte v ruce pistoli, děvče? Doufám, že víte, jak se s ní zachází."

"Vím," řekla tiše. Byla bledá jako zeď.

"Tak se k nim přesuňte." Když zaváhala, řekl drsně: "Tak bude to, Asto?"

Ustoupila dozadu a ozval se Morgan: "Žádný strach. Když z té věčičky vystřelí, vezme nás všechny i s generálem. Nemám pravdu, Dillone?"

"Přesně tak. Hádám, že ten obézní džentlmen je váš strýc Giovanni Luca. Ten by to odskákal taky. Pro vaši ctěnou Organizaci jistě nedozírná ztráta."

"Všeho do času, Dillone," řekl starý muž. "Já strach nemám."

Dillon přikývl. "To беру, ale vy žijete v minulosti Capo, byl jste pánem života a smrti příliš dlouho."

"Všechno jednou končí, pane Dillone," prohlásil s podivným výrazem v očích Luca.

"Nechte toho a položte tu zbraň na stůl, Dillone, nebo přísahám, že ustřelím Fergusonovi hlavu," houkl Morgan.

Dillon tam stál a držel celestu.

"Drahý hochu, víš přece, jak nesnáším, když se mluví sprostě," řekl Ferguson. "Ale dnes tě prosím, abys ty zkurvené zasnance rozstřílel na cucky."

Dillon se najednou usmál svým neopakovatelným, okouzlujícím úsměvem. "Bůh vás ochraňuj, generále. Jsem tu proto, abych vás dopravil domů. Letadlem, ale ne v rakvi."

Přistoupil ke stolu, položil na něj zbraň a postrčil ji po něm, až se zastavila před Lucou.

Morganovi se znatelně ulevilo a odstrčil od sebe Fergusona. "No a je to, Dillone. Jste pozoruhodný muž, jen co je pravda."

"Bez lichotek, starouši."

"Kde je Marco?" zeptal se Morgan.

"Odešel do věčných lovišť. A ti dva kumpáni v čepicích, co se potloukali po zahradě, taky," usmál se Dillon. "Málem bych zapomněl na toho u brány. Dohromady to dělá čtyři, Morgane. Skoro jako ten krejčí v pohádce bratří Grimmů. Ten jich udělal šest jednou ranou, ale much."

"Bastarde," zašeptal Morgan, "já tě zabiju."

Dillon se obrátil na Astu. "Já žasnu, jak vám to všechno vychází. Přesně podle vašeho gusta!"

"Říkejte si, co chcete, Dillone, stejně jste skončil," odsekla.

"Ještě ne, Asto. Jistý věci je potřeba říct." Usmál se na Morgana. "Tohle je zvláštní děvče. Vypadá jako andílek, ale má ještě jinou tvář. Zbožňuje násilí."

"Držte hubu!" vyhrkla Asta.

"Proč bych to dělal, když mě chce zastřelit? Jen pár slov pro odsouzence. Do hrobu se dostane každý, jedinej rozdíl je v tom, kdy a jak. Příkladně vaše žena, podivnej případ."

"O čem to mluvíte, Dillone?" řekl tiše Morgan a najednou mu browning připadal příliš těžký, nika se zbraní poklesla podél těla.

"O té nešťastné nehodě při potápění na ostrově Hydra v Egejském moři."

"Ano, to byla nehoda."

"Ferguson získal kopii policejní zprávy z Atén. Na palubě jste byl vy, vaše žena, Asta a profesionální potápěč."

"Ano?"

"Došel jí vzduch a policejní protokol uvádí, že nešlo o nehodu. Ventilový systém byl narušený. Těžko někomu něco dokazovat, zvlášť když se jedná o vlivného a bohatého Carla Morgana. A tak tu zprávu založili."

"Lžete," řekl Morgan.

"Ne, já to hlášení viděl. Sotva by ji zabil potápěč, toho můžeme vyloučit. Mysleli jsme, že jste to byl vy, Morgane, a řekli to Astě. Ale když jste na lodi prohlásil, že je to sprostá lež, uvěřil jsem vám." Dillon pokrčil rameny. "Zdá se, že zbejvá jediná osoba."

"Ty hajzle!" zaječela Asta.

Morgan ji zklidnil zvednutím ruky. "To je nesmysl. To není možné."

"Dobře, ale než mě odstřelíte, odpovězte na jedinou otázku. Tu noc po naší společný večeři někdo

vyřadil z provozu brzdy u našeho auta. Jestli jste to byl vy, znamenalo by to, že jste chtěl Astu zabít. Nechal jste ji odjet s námi."

"Ale to je absurdní, nikdy bych Astě neublížil."

Nastalo ticho a Asta se usmála. Tak odpornou grimasu ještě nikdy v životě neviděl. "Jste pořádně mazanej, co?" řekla a zvedla ruku s pistolí.

"Vy jste poškodila brzdy a přesto s náma jela?"

"Tomu se říká naprostá důvěra, Dillone. Počítala jsem, že s vámi za volantem to přežijeme. Bylo mi jasné, že obviníte Carla a tím si u vás upevním pozici. Udělala jsem to pro tebe, Carle, abych zjistila všechno, co chystají."

"A co vaše matka?" ozval se Ferguson. "To bylo také kvůli Morganovi?"

"Matka?" zírala na ně prázdným pohledem a znovu se podívala na Morgana. "To bylo jinak. Pokoušela se mě od tebe odtrhnout a to neměla dělat. Chránila jsem ji před mým otcem," usmála se. "Moc často nám zasahoval do života," znovu ten úsměv. "Měl rád rychlý ženský a rychlý auta, tak jsem se postarala, aby v jednom vyletěl ze silnice."

Morgan na ni s hrůzou vykulil oči. "Asto, co to říkáš?"

"Carle, prosím tě, musíš mě pochopit. Miluju tě, navždycky. Nikdo tě v životě nemiloval tak jako já. A ty přece miluješ mě."

V tváři se jí zračilo opravdové šílenství a Morgan vypadal na zhroucení. "Tebe? Miloval jsem jen jednu ženu a tu jsi zabila."

Morgan zvedl ruku s browningem, ale Dillon hrábl vzadu za opasek a jeho walther byl rychlejší. Zasáhl ho dvakrát přímo do srdce. Morgan se zhroutil a Luca se rychle natáhl po celestě. Dillon se otočil a střelil mafiána mezi oči. Capo upadl dozadu i s židlí.

"Ne!" vykřikla zoufale Asta a střelila Dillonu dvěma zásahy do zad. Upadl tváří na stůl před sebou a obklopila ho tma, takže už neviděl, jak vyběhla na terasu.

Dillon byl téměř v bezvědomí, měl potíže s dýcháním. Z velké dálky slyšel, jak ho Ferguson zoufale volá jménem. Rukama nahmatl okraj stolu, posunul se a dopotácel k nejbližší židli. Seděl a chvíli jen lapal po dechu. Potom nahmatl poutko suchého zipu neprůstřelné vesty, uvolnil ho a svlékl ji. Když si ji prohlédl zblízka, spatřil dvě kulky, zaryté do materiálu.

"Chcete to vidět?" řekl Fergusonovi. "Díky bohu za moderní technologii."

"Dillone, už jsem si myslel, že jsem vás ztratil. Tady, pijte." Generál nalil červené víno do jedné ze sklenic na stole. "Já si taky dám."

Dillon polkl víno. "Ježíš, už to je lepší. Jste v pořádku, chlape stará, mizerná?"

"Nikdy mně nebylo líp. Jak jste se sem, sakra, dostal?"

"Gagini mě svez letadlem a pak jsem si skočil padákem."

Ferguson se zatvářil překvapeně. "Nevěděl jsem, že to ovládáte."

"Každej začátek je těžkej," Dillon sáhl po lahvi a nalil další sklenici.

Ferguson mu připil. "Jste nevšední člověk."

"Po pravdě řečeno, generále, někteří mě považují za geniálního hrdlořeza, ale to je na dlouhý povídání. Co je s Dohodou?"

Ferguson přistoupil k Lucovi, poklekl a sáhl mu do náprsní kapsy. Když vstal, rozložil dokument.

"Čchung-čchingská dohoda, tak kvůli tomuhle to všechno začalo."

"A s ní to taky skončí," řekl Dillon. "Jestli máte sirku, můžeme tu prokletou věc spálit."

"Ne, to ne." Ferguson ji opatrně složil a vsunul do své náprsní tašky. "Myslím, že to přenecháme premiérovi."

"Vy stará bestie, chcete z toho vytlouct rytířskej titul, tak je to."

Vstal, zapálil si cigaretu a vyšel na terasu, kde se k němu připojil Ferguson. "Kam se asi poděla? Když jsem vás křísil, zaslechl jsem odjíždět auto."

"Ta už je dávno pryč, generále."

Nad hlavami jim zaburácelo letadlo a louku pokryl tmavý stín. "Proboha, co je zase tohle?"

"To pro nás přiletěla Hannah Bernsteinová s majorem Gaginim. Ten nám zatraceně pomohl. Jste jeho

dlužníkem."

"Nezapomenu mu to," řekl Ferguson.

Hannah Bernsteinová s Gaginim vešli do jídelny a rozhlédli se kolem. "Proboha, to jsou úplný jatka," zděsila se.

"Nějaké potíže, vrchní inspektorko?" zeptal se Ferguson.

"Povím vám, co se tady stalo," dal se do vyprávění generál.

Když skončil, zhluboka se nadechla a v návalu citů ho políbila na tvář. "Jsem ráda, že jste naživu."

"Díky Dillonovi."

"Ano." Znovu se podívala na Morgana a Lucu. "Zajatce nebere, že?"

"Další čtyři jsou na zahradě, má milá."

Pokrčila rameny a Dillon s Gaginim vešli francouzským oknem z terasy dovnitř. Ital zůstal stát, podíval se dolů na Lucu a zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem nepomyslel, že se toho dne dočkám. V Palermu nikdo neuvěří, že je po smrti."

"Měl byste ho dát do otevřený rakve a vystavit za výkladem obchodu, jako to dělávali na Divokým západě s psancema," poradil mu Dillon.

"No tak, Dillone," ozvala se vyčítavě Hannah.

"Myslíte, že by to nebylo správný, Hannah?" pokrčil rameny Dillon. "Tenhle netvor tyl nejen z hazardu a korupce, ale i z drog a prostituce. K čertu s ním," otočil se a vyšel ven.

Na letišti Punta Raisi přišlo a oni čekali v kanceláři. Do dveří nahlédl Lacey: "Všechno je připraveno." Gagini je doprovázel z hangáru přes plochu letiště. "Zvláštní, jak to všechno vyšlo, generále. Myslel jsem, že vám trochu pomůžu ve věci Čchung-čchingské dohody a nakonec jste mi největší radost udělal vy. Zbavil jste mě Lucy."

"Ale to byla Dillonova práce, ne moje."

"Moc se neradujte, majore," řekl smutně Dillon. "Už zejtra ráno ho nahradí někdo jinej."

"To je pravda," přikývl Gagini, "ale alespoň částečný vítězství." Napráhl ruku. "Díky, příteli. Udělám pro vás, co budu moci, stačí jen říct."

"Budu si to pamatovat."

Stiskli si ruce a nastoupili do leara. Dillon se uvelebil na jednom ze zadních sedadel, Ferguson si sedl proti němu a Hannah vedle. Připoutali se a Lacey spustil motory.

Za chvíli už rolovali po ranveji a vystartovali k obloze. Prudce nabrali výšku třicet tisíc stop, stroj se zklidnil a rychle plul vzduchem.

Dillon si všiml vážné tváře Hannah a řekl popuzeně: "Co je vám?"

"Jsem utahaná, mám za sebou dlouhý den a ještě cítím střelný prach i tu krev, Dillone. Je to snad divné? Nesnáším to." Najednou vybuchla. "Bože, vždyť jste zabil šest lidí, šest, Dillone. Vám je to jedno?"

"Co to slyším?" řekl. "Chcete mě procvičit z židovské mravouky? Uhodí-li tě nepřítel do tváře, nastav mu druhou?"

"Nechme toho, já vlastně nevím, jak to myslím." Byla viditelně rozrušená.

"Možná že tahle práce se pro vás nehodí. Bejt váma, tak bych o tom uvažoval."

"A jak vidíte sám sebe vy? Jako nějakého veřejného popravičho?"

"Tak dost, vy dva," přerušil je Ferguson, otevřel palubní bar a vytáhl láhev skotské. Nalil pití do kalíšku a podal ho Hannah. "Pijte, je to rozkaz."

Zhluboka se nadechla a sáhla po whisce. "Díky, pane."

Ferguson štědře nalil i do druhého kalíšku a podal ho Dillonovi. "Dejte si." Dillon přikývl, zhluboka se napil a generál nalil i sobě.

"Je to naše práce, vrchní inspektorko, na to nezapomínejte. Jestli jste nešťastná a přejete si vrátit se do normální služby, proč ne?"

"Ne, pane, to nebude zapotřebí."

Dillon sáhl po lahvi, nalil si ještě a Ferguson pokračoval: "Jsem zvědavý, co je s tou mladou nešťastnicí?"

"Ví bůh," řekl Dillon.

"Úplný blázen, to je jasné, ale to není náš problém," zamumlal Ferguson, zavřel oči a opřel se v sedadle.

Tou dobou Asta dojela k vstupní bráně Lucovy vily. Silně zatroubila a objevil se strážný. Nahlédl do vozu, spěšně otevřel vrata a ona předjela k budově. Když vystupovala z dodávky, otevřely se dveře a nahoře na schodišti se objevil Lucův sluha Giorgio.

"Signorina. Jste sama? Capo a signor Morgan přijedou později?"

Mohla mu povědět pravdu, ale zarazila se a současně si uvědomila, proč. Dokud se budou domnívat, že Luca žije, může ještě využít jeho moci. A ona ji teď potřebuje.

"Ano," řekla. "Capo a signor Morgan mají ještě ve Valdini nějaké jednání. Vy se spojte s prvním pilotem learu. Jak se jmenuje?"

"Ruffolo, signorina."

"Ano, správně. Zjistěte, kde je a řekněte mu, ať se co nejrychleji kontaktuje s naším člověkem na letišti. Je tam jeden lear z Anglie. Možná už odletěl, ale sežeňte mi o něm všechny dostupné informace."

"Jistě, signorina," uklonil se, uvedl ji do domu, zavřel dveře a šel k telefonu.

Nalila si pití a dívala se ven na terasu. Giorgio se vrátil překvapivě rychle. "Mluvil jsem s Ruffolem, už je na cestě a měla jste pravdu, signorina. To anglické letadlo už odlétlo. Na palubě byli dva piloti a tři cestující."

"Určitě tři?"

"Ano, žena, starší solidní pán a drobnější muž s velmi světlými vlasy. Náš člověk nezjistil jména, ale viděl je nastupovat."

"Chápu. Dobrá práce, Giorgio. Až přijde Ruffolo, tak mi dejte vědět."

Asta se svlékla a dala si horkou sprchu. Tak Dillon je naživu - to je zlý sen. Carl, její milovaný Carl a Luca už nežijí a všechno to je Dillonova vina. Jak jen jí mohl být sympatický? Zničili s Fergusonem všechno a musí za to zaplatit. Vystoupila ze sprchy, osušila se a zamyšleně si vklepávala krém do tváře. Oblékla si župan a začala se česat. Zazvonil telefon a ozval se Giorgio.

"Signorina, je tady kapitán Ruffolo."

"Dobře, hned jsem dole."

Ruffolo v rozhalence a sportovním saku vešel do velkého obývacího pokoje a pozdravil ji políbením ruky.

"Odpusťte, signorina, odešel jsem se najíst, ale volal Giorgio. Čím vám mohu posloužit?"

"Sedněte si, prosím," ukázala na židli a začala otevírat láhev šampaňského, kterou Giorgio nechal v kbelíku s ledem. "Dáte si sklenku, kapitáne?"

"S radostí, signorina," ožil, s očima upřenými na zralé křivky jejího mladého těla.

Asta nalila šampaňské do dvou broušených sklenek a jednu mu podala. "Jde o delikátní záležitost, kapitáne. Capo mne pověřil zvláštním úkolem. Zítra musím být v Anglii, ale neoficiálně, jestli mi rozumíte."

Ruffolo ochutnal trochu vína. "Výborně, signorina. Chcete říct, že byste ráda přistála v Anglii ilegálně. Nikdo o tom nesmí vědět, že?"

"Přesně tak, kapitáne."

"To je bez problému. V Sussexu je soukromé letiště, které můžeme využít. Nedělám to poprvé.

Koridory do Londýna jsou tak plné a přetížené, že když nalétnu od moře ve výšce šest set stop, nikdo o nás nebude mít tušení. Potřebujete se dostat do Londýna?"

"Ano."

"Je to jen třicet mil po silnici. Hračka."

"Skvělé," řekla, vstala a přistoupila ke kbelíku s chlazeným vínem. "Capo bude spokojený. A teď vám naliji ještě trochu šampaňského."

ŠESTNÁCT

Následující podvečer před šestou projel daimler bezpečnostními branami Downing Street. Na zadních sedadlech seděli Dillon, Ferguson a Hannah Bernsteinová. Když jim šofér otevřel dveře, vystoupili jen Ferguson s Hannah.

Generál se otočil: "Promiňte, Dillone, ale musíte na nás počkat. Předpokládám, že to nebude dlouho."
"Já vím," usmál se Dillon. "Přivedl bych ho do rozpaků."

Došli ke dveřím, kde službu konající policista poznal Fergusona a zasalutoval. Vešli dovnitř, kde jim pobočník odebral kabáty, včetně Fergusonovy vycházkové hole. Následovali ho po schodech do chodby a za okamžik je uvedl do pracovny, kde seděl za pracovním stolem předseda vlády, obklopený spoustou papírů.

Zvedl oči a opřel se v křesle. "Generále, vrchní inspektorko, posad'te se."

"Díky, pane premiére," řekl Ferguson a oba se posadili.

Předseda vlády sáhl po složce a otevřel ji. "Četl jsem vaše hlášení. Absolutně špičková práce. Zdá se, že Dillon jednal se svou obvyklou brutální efektivitou."

"Ano, pane předsedo."

"Na druhé straně, bez něho bychom vás ztratili, generále. A to by se mi vůbec nezamlouvalo. Bylo by to neštěstí pro nás všechny, souhlasíte vrchní inspektorko?"

"Naprosto, pane premiére."

"Mimochodem, kde je teď Dillon?"

"Čeká venku v mém voze, pane předsedo," odpověděl Ferguson. "Vzhledem k jeho hodně neobvyklé minulosti je celá záležitost dosti citlivá."

"Jistě," přikývl mocný muž a usmál se. "Takže se věnujme Čchung-čchingské dohodě," prohlásil a vyňal ji ze složky. "Pozoruhodný dokument. Jeho existence sice otevírá spoustu možností, ale jak už jsem řekl na první schůzce, s Hongkongem už jsme měli potíží dost. Odcházíme z něj a proto jsem vás pověřil úkolem tu zatracenou věc najít a spálit."

"Napadlo mě, že byste to rád udělal sám, pane premiére."

"To je od vás velmi pozorné, generále," usmál se politik.

Za mříží viktoriánského krbu zářil jasný plamen ohně. Premiér vstal a hodil dokument do plamenů. Jeho okraje se horkem zkroutily a téměř okamžitě se celý vzňal. Za okamžik se proměnil v šedý popel.

"Rád bych vám oběma poděkoval," předseda vlády podal ruku každému z nich. "A poděkujte za mě Dillonovi, generále."

"Spolehněte se, vyřídím mu to."

"A teď mě musíte omluvit, mám povinnosti v Dolní sněmovně. Budu odpovídat na dotazy pánů poslanců. I oni mají právo na trochu povyražení."

"Rozumím, pane," řekl Ferguson.

Dveře za nimi se jakoby záhadným zaklínadlem otevřely a v nich se objevil pobočník, aby je vyprovodil ven.

"Tak co, jak to šlo?" řekl Dillon, když vyjížděli z bezpečnostních bran do Whitehallu.

"Dá se říct, že dobře. Chopil se příležitosti a vlastnoručně spálil Čchung-čchingskou dohodu."

"Měl jistě radost."

"Požádal generála, aby vám za něho poděkoval, Dillone," řekla Hannah.

"Vážně?" Dillon se otočil k Fergusonovi, který seděl s rukama na stříbrné rukojeti své vycházkové hole.

"O tom jste se nezmínil."

"Nechtěl jsem, aby vám to stouplo do hlavy, drahý hochu." Otevřel okénko k řidiči a udal cíl cesty:

"Cavendish Square." Opřel si záda v sedadle. "Mám za to, že bychom se všichni mohli u mě napít."

"Ale božíčku, ctihodnosti," začal se pitvořit Dillon, "jaká laskavost od tak velkého muže."

"Nechte toho divadla, Dillone, nehodí se to k vám."

"Hrozně se omlouvám, pane," přehrál se do role poslušného žáčka, "ale ve skutečnosti bych považoval za nesmírnou poctu, kdybyste vy a vrchní inspektorka neodmítli moje pozvání a napili se se mnou v domě mém." Otevřel znovu okénko k řidiči a prohlásil: "Změna, pane řidiči, vemte to do Stable Mews."

Když Dillon zavřel okénko, Ferguson vzdychl a řekl Hannah: "Musíte mu prominout, býval hercem,

chápete?"

Daimler odbočil do kočičími hlavami vydlážděné Stable Mews a zastavil před Dillonovým domkem.

"Počkejte tady na nás," řekl svému řidiči Ferguson, když Dillon odemýkal hlavní dveře. Všichni tři vešli dovnitř.

"To je opravdu moc pěkné," poznamenal generál.

"Půjdem do obývacího," vedl je Dillon. Nahmatal vypínač a když rozsvítil, uviděli Astu Morganovou v ušáku u krbu. Měla na sobě černou sametovou kombinézu a černý baret. Podstatnější ale bylo, že v klíně držela walthera s tlumičem.

"To je milý! Čekám tu na vás, Dillone, a přijdete všichni tři." Oči se jí třpytily a pod nimi v popelavé tváři se vyjímaly tmavé kruhy.

"Jen žádné hlouposti, děvče," řekl jí Ferguson.

"Naopak, generále, byla jsem chytrá. Jsem v téhle zemi inkognito. Až to tady skončím, čeká na mě na malém letišti v Sussexu moje letadlo."

"Co chcete, Asto?" ozval se Dillon.

"Obraťte se a ruce na stůl. Víím, že nosíte pistoli vzadu za opaskem. Tak jste zabil Carla." Ale nebylo tam nic. Prohledala mu i podpaží. "Dillon beze zbraně, to je hodně neopatrné."

"Byli jsme v Downing Street," řekl Ferguson. "Je tam nejrafinovanější bezpečnostní systém na světě. Zkusíte proklouznout s nějakou zbraní a rozpoutá se peklo."

Prohledala i Fergusona a když skončila, přikázala Hannah: "Vysypte kabelku na zem."

Hannah poslechla a na podlahu vypadla zlatá rtěnka, peněženka, hřeben a klíčky od auta. "Vidíte, žádná zbraň, generál mluvil pravdu."

"Zůstaňte na místě," nařídila jí Asta, "a vy se přesuňte doprava, generále." Dillon k ní byl stále zády.

"Měla jsem za to, že jste po smrti, Dillone. V čem byla chyba?"

"V neprůstřelné vestě," řekl. "To je dneska veliká móda."

"Sršíte vtipem, ale mně jste zničil život. Vzal jste mi Carla a za to zaplatíte."

"Co byste navrhovala?" řekl Dillon a mírně se rozkročil.

"Dvě rány do břicha, abyste se svíjel."

Hannah uchopila malou řeckou sošku, která stála na stolečku vedle ní a mrštila jí po Astě. Ta se sehnula, střelohbitě vypálila a zasáhla inspektorku do ramene. Náraz ji odhodil na pohovku. Dillon se pohnul, ale Asta se otočila a namířila na něho hlaveň.

"Sbohem, Dillone."

Za ní se ozvalo cvaknutí. To Charles Ferguson otočil stříbrnou rukojetí vycházkové hole a zableskla se čepel tenké dýky, kterou z ní vysunul a vrazil Astě do zad. Probodla jí srdce a hrot zbraně se objevil vepředu na hrudi.

Nestačila ani vykřiknout, upustila pistoli a upadla na Dillona, který ji zachytil za ramena. Ferguson z ní vytáhl dýku, ona se nechápavě podívala dolů na prsa a potom na Dillona. Tvářila se nechápavě.

Konečně klesla na kolena a převrátila se na záda.

Dillon ji nechal a přiskočil k Hannah, která si držela rukou ránu. Krev prosakovala mezi prsty. Vytáhl kapesník a dal jí ho do ruky. "Přitlačte si ho pevně na ránu. Budete v pořádku, Slibuju."

Otočil se a Ferguson už telefonoval. "Ano, profesora Henry Bellamyho, tady generál Ferguson, je to naléhavé." Stál tam se zkrvavenou dýkou v ruce, na zemi ležela jeho hůl. "Henry? Tady je Charles. Zásah pistolí do levého ramene, vrchní inspektorka Bernsteinová. Dillon ti ji hned přiveze na kliniku. Uvidíme se později."

Zavěsil telefon a řekl: "Dillone, do auta a rychle do nemocnice. Bellamy tam bude stejně rychle jako vy."

Dillon pomohl Hannah na nohy a podíval se na Astu. "Co bude s ní?"

"Je mrtvá, postarám se o to. A teď pohyb."

Prošel halou a otevřel jim dveře. Když nastoupili do auta, vrátil se zpět. Vzal ze stolu tenkou dýku, otřel ji opatrně kapesníkem a zasunul zpět do vycházkové hole. Potom zvedl telefon a navolil číslo.

"Ano?" ozval se klidný lhotejný hlas.

"Ferguson. Mám pro vás jednu likvidaci. Spěchá to, hodně. Jsem ve Stable Mews, poblíž Cavendish

Square."

"U Dillona?"

"Ano. Počkám na vás."

"Dvacet minut, generále."

Ferguson zavěsil, překročil Astino tělo a šel k Dillonovu baru, kde si nalil skotskou.

O hodinu později Dillon seděl v chodbě před operačním sálem, když se objevil Ferguson. "Jak to vypadá?" zeptal se generál a sedl si vedle něho.

"Brzy budeme vědět. Bellamy říkal, že nejde o nic vážného, nepředpokládá komplikace." Dillon si zapálil cigaretu. "Byl jste pěkně bleskurychlej, generále. Vážně jsem si myslel, že to mám spočítaný."

"Ale neměl."

"Co jste udělal s tělem?"

"Zavolal likvidátory a počkal na ně. Odvezli ji do jednoho šikovného krematoria v Severním Londýně. Zítra ráno tam bude šest liber šedého popele a pokud vím, mohou s ním naložit, jak chtějí. Vrchní inspektorce to řekneme, až se uzdraví."

"Chápu," řekl Dillon. "Má citlivé židovské svědomí."

Dveře do operačního sálu se otevřely a vyšel Bellamy s povolenou rouškou. Vstali. "Jak je jí?" vyhrkl Ferguson.

"Dobře. Pěkný čistý průstřel. Týden v nemocnici a bude zdravá jako ryba. Tady ji máme."

Zřízenec tlačil vozík s bledou Hannah Bernsteinovou. Když u nich zastavil, zacukala jí víčka a inspektorka otevřela oči.

"Dillone, jste to vy?"

"A vždycky byl, děvče drahý."

"Jsem ráda, že jste v pořádku. Jste pěkný parchant, ale zvláštní... stejně vás mám ráda."

Zavřela oči. "Odvezte ji na pokoj," řekl zřízenci Bellamy a obrátil se na Fergusona. "Půjdu, Charlesi, uvidíme se zítra."

Ferguson dal Dillonovi ruku na rameno. "Myslím, že taky půjdeme, kamaráde. Máme za sebou perný den a zasloužíme si skleničku."

"Tak kam teď?" řekl Ferguson, když se daimler rozjel. Dillon stáhl skleněnou přepážku. "Na nábreží k Lambeth Bridge."

"Proč zrovna tam?" zeptal se Ferguson.

"Tu noc po plese na Brazilský ambasádě jsme se tam s Astou v dešti procházeli."

"Chápu," řekl Ferguson a opřel se mlčky v sedadle.

Po deseti minutách daimler zaparkoval u mostu. Silně pršelo, Dillon vystoupil a došel k zábradlí na kraji nábreží. Po chvíli se k němu připojil Ferguson s otevřeným deštníkem.

"Byla cvok, pusť to z hlavy, kamaráde."

"To nic, generále, jen vyháním ducha." Dillon vyndal cigaretu a zapálil si. "Pro mě za mě, ať se třeba propadne do pekel horoucích. A teď si konečně spolu dáme toho panáka," zajiskřilo mu v očích a šel zpátky k autu.